N:r 1. ÅRG. 29. 5 JAN. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Vad som ej tar slut.

Som en örn sin vinge sträcker
Över ungen i sitt bo,
Så mig Herrens arm betäcker,
Att jag vilar trygg i ro.
Från den stund han livets gnista
Skänkte mig i modersskött,
Herrens godhet jag åtnjöt,
Njuter ock intill mitt sista.
Allting varar sin tid ut,
Men Guds kärlek tar ej slut.

När jag sover vill han sörja
För den dag, som än skall gry,
Att var morgon jag skall börja
Glad, att än hans nåd är ny.
Om ej Gud mig täckts bevara,
Om hans anlete ej fått
Leda mig, jag aldrig gått
Frälsad ur så mången fara.
Allting varar sin tid ut,
Men Guds kärlek tar ej slut.

Paul Gerhardt.

SKRIFTERNAS TRÖST.

En nyårshälsning till S. M. K:s vänner i hemlandet.

Kära vänner!

Det allra bästa vi vid ingången av ett nytt år kunna tillönska och hänvisa varandra till, är »Skrifternas undervisning» och »Skrifternas tröst». Rom. 15: 4.

Gjorde inte Mästaren själv så med de två nedslagna och trötta Emmausvandrarna. Han »öppnade deras sinnen, så att de förstodo skrifterna». Deras hjärtan blevo brinnande, de kunde strax bära klart vittnesbörd, om »vad som skett på vägen». Ske alltså med oss!

Skriften erinrar också uppmuntrande om, att »Herren talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar med den andra». 2 Mos. 33: 11. Tyngd genom bördan av »ett hårdnackat folk», fick denne gudsman sin själ lättad genom orden från Herrens mun: »Se här en plats nära intill Mig; ställ dig där på klippan. 2 Mos. 33: 21. Älskade vänner, så ljuda än i dag till oss dessa ljuvliga ord: »nära Mig», »där på klippan». Ja, »i revan av den brustna klippan», Kristus är också vår säkra tillflyktsort i en »hårdnackad värld» som bjuder på »betryck». »Varen vid gott mod. Jag har övervunnit världen.»

När så Mose i lydnad för Guds bud ställt sig nära intill »Honom», utropade Herren — 34: 6 f. — till sin lyssnande tjänare: »Herren är en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd emot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd» ... Må också vi begrundande stanna stilla inför dessa ord och ej hasta dem förbi, därför att de äro oss så bekanta. De skola då sätta spår i livet, ej minst i tider och stunder, då vi nödgas fatta vårt djupa behov av »barmhärtighet», av Guds »långmodighet och mildhet». Ja, hur oumbärligt blir ej på nytt »det dyrbara blodet», då den trefalt Helige, inför vilken Seraferna skyla sina ansikten och betäcka sina fötter, behagar i sjukdomens, nödens eller dödens tider låta sin helighets ljus »lysa fram». Intet förmår såsom en blick in i Guds väsens storhet »fylla alla dalar» samt »sänka alla berg och höjder» och »bereda väg för Herren» i våra själar. Det går oss som Guds tjänare vid ovan berörda tillfälle: »då böjde Mose sig med hast ned mot jorden och tillbad». 2 Mos. 34: 8. Och så må då vi tillropa varandra: »Kommen låtom oss tillbedja ... inför Herren vår Skapare»!

Att denna tillbedjan inför den trefalt Helige har stor betydelse i det praktiska livet framgår likaledes av ett av de viktigare dragen i Abrahams liv. I sällskap med Isak och sina tjänare vandrar patriarken sin tunga väg emot Moria berg. Kunde blott vi nu höra rösterna därinne i hans hjärta. Fadershanden skulle offra löftes-sonen, med vilken förenats löften om »ett evigt förbund». I Mos. 17: 7. Hans hjärta kunde brista och tanken svindla. Vad menade Gud? Följe slagarna kunde ej ge svar, ingen män-

niska. »Stannen här med åsnan», sade Abraham, jag och gossen vilja gå dit bort. När vi hava tillbett — —.» »Dit bort», där hämtade Abraham svaret på sitt livs största gåta. Där viskade den »i råd underbare» Guden in i hans skälvande själ de förlösande orden: »Jag är mäktig uppväcka från de döda.»

Vid samma tillbedjansaltare skola ock vi hämta fullgiltiga svar på våra frågor och för vår mission viktiga och där, »hos Herren, vår Gud, hämta styrka» att offra det käraste vi äga, om så blir oss bjudet.

Tagen då med Er, dyra vänner, på färden under nya året dessa ur mitt hjärta sprungna önskningar och maningar: de vilja göra hågen ljus och stegen lätta:

Låten de Heliga Skrifterna göra Edra hjärtan brinnande, så att ord och liv bära klart vittnesbörd om den Uppståndne.

Varen vidgott mod i svårigheter och inför livets uppgifter, vetande: Han, som övervunnit och har all makt i himmel och på jorden, är med Eder alla dagar.

Bliven efterföljare till Moses, Herrens tjänare, och Abraham, Guds vän, i att under stilla stunder begrunda, beundra och tillbedja Gud för Hans majestätiska väsens outgrundliga, fullkomliga egenskaper och för Hans underbara frälsningsråd i Kristus Jesus. I skolen på den vägen »växa i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus», samt bli i stånd att giva de offer, Abrahams Gud begär.

Slut är nu mitt lilla brev till »S. M. K:s vänner i hemlandet». Till dessa räknas också alla missionärer, som äro »hemma», för tillfället eller för alltid, allt från den av Gud oss givne dyre ledaren och så hela skaran av innerligt älskade syskon, ingen nämnd och ingen glömd, som med oss »har del i bedrövelsen och riket och ståndaktighet i Jesus» samt i det arbete, Gud lagt i våra händer.

Frid vare med Eder alla!

Eder tillgivne
H. Dillner.

INFÖR DET NYA ÅRET.

»Min själ väntar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, ja, mer än väktarna efter morgonen.»
Ps. 130: 6.

Guds folk har alltid varit ett väntande, ett vakande folk. Framåt har blicken spejat. Som pilgrimer hava Guds människor hastat framåt. De ha icke här haft någon varaktig stad. De ha sökt en tillkommande. Även under tider, då morgonljuset klarare än eljest visat sin glans, ha Guds trogna väktare med profetblick sett ännu mycket mörker ännu mycken natt. Vid Guds stora utsiktspunkter i historiens lopp ha de om och om igen utropat: »Morgon har kommit och likväl är det natt».

»Morgon har kommit.» En underbar soluppgång från höjden har kastat sina strålar vida ut över folkslag och länder. Det har förunnats oss

att leva vid en tidpunkt i historien då salighetens och frälsningens ljus trängt längre ut över de väldiga vidderna än under någon föregående tidsperiod. Vad ha vi ej fått se under loppet av en generation! Grundvalarna till Kristi kyrka hava blivit lagda bland folk efter folk där förut nattsvart mörker rådde. De mest obegränsade möjligheter hava öppnat sig för den missionerande församlingen. Man förstår något av dr Motts hänförda ord när han, då han för några år sedan återkom från ett besök på de stora världsmissionsfälten, yttrade: »Jag skulle hellre vilja leva dessa tio år än under någon annan tid om vilken jag läst eller drömt.»

»Och likväl är det natt». Ja, mörkaste natt. Man kan icke säga att det ens ljusnat vid horisonten, det år som gått. Det gamla västerlandet synes i blindaste blindhet stappla fram mot sin undergång. Även de stora världsmissionsfältens politiska himmel är täckt av tunga moln. Nya, upplösande rörelser vinna terräng och västerlandets inflytande över de nyvaknande folken har lidit svårt avbräck. I Kina råder en fruktansvärd anarki. Missionärer hava allt allmännare börjat tillfångatagas och även mördas. Man står bävande inför vad framtiden månde bära i sitt sköte.

Men tidens oro och mörker skärper blott vår längtan. »Min själ väntar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, ja, mer än väktarna efter morgonen.» En ständigt växande skara ser i det som nu sker begynnelsen till födslovåndornas och slutdomarnas tid. Och de vänta efter morgonen. Bortom den mörka nutiden se de gryningen till en ny dag strålande i ljus ty »vid aftonens tid skall det varda ljust». Ty då tiden är inne skall vår Konung komma och taga sin stora makt och regera.

Den vördade 86-årige biskop Ullman höll för en tid sedan ett märkligt tal vid ett prästmöte i Strängnäs. Till text hade biskopen valt Upp. 3: 10 och yttrade därvid bl. a.:

»Vi som nu leva måste taga åt oss detta ord till varning och uppbyggelse. Även i vår tid finnes det i mänskniskovärlden en Herrens församling, som tar vara på Herrens ord och som i hjärta och leverne väntar efter det antågande, fulländade Gudsriket. En sådan väntande, troende och bekännande församling skall Herren alltjämt ha i behåll på jorden, tills han kommer igen och låter prövotiden för de sina övergå i salig, evig seger. Ju mer vi hålla fast vid Herrens uppbyggelseord, desto mer få vi uppleva detta. Herrens tålamodsord ger oss kraft till tålamod och uthållighet.

Den som är förtrogen med det profetiska ordet och blickar ut över det nuvarande världsläget skönjer i dess företeelser inbrytandet av det i den heliga Skrift bebådade sluttidevarvet med dess mörker och dess domshemsökelser över jordens folk.

Överhandtagande okunnighet och förblindelse i fråga om kristendomen och allt som står i samband därmed, vilket härrör ur ringaktning för bibelordet samt förvridande och förnekande av de fundamentala frälsningssanningarna, villfarelse och halvsanningar samt stor mottaglighet för kultursminkad hednisk världsåskådning, till-

satt med vanställda smulor från kristendomen, som man övergivit, bekrigande och nedrivande av all förnuftig, mänsklig samhällsordning samt undergrävande av dennas enda, hållbara grundvalar, nämligen kristen gudsfruktan, endräktighet och rättfärdighet, samt en alltmer öppet frambrytande fiendskap till oförfalskad kristen tro och bekännelse, som i nuvarande tid och på åtskilliga håll, särskilt i våra grannländer, hemskt överraskande alstrat martyrier, minst lika grymma och gruvliga som dem historien omförmäler från förflutna tidevarv, äro tecken på att vi närma oss dessa hemsökelsens tider. Dessa tidstecken kasta djupa skuggor över vårt folk och land. Förvisso finnes bland oss svenskar ännu en både till beskaffenhet och antal betydande kvarleva av Guds folk på jorden och den kommer icke att gå under vid den allmänna sammanstörtningen, även om många skulle därvid få offra sina liv för Herren och hans ord. Många av våra ämbetsbröder ha i grannländerna lidit sådan martyrdöd. Tiden är sådan, att vi även i vårt land inom ett eller annat årtionde kunna få uppleva liknande saker.»

Så give oss då Herren, att under det nya år i vilket vi ingått, under arbete, möda och frestelse vänta efter Honom, ja, mer än väktarna efter morgonen. Det skall giva vår blick den rätta riktningen och vårt liv dess rätta innehåll.

N. H—n.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Ett gott nytt år

med rik välsignelse från Gud tillönskas alla Sinims Lands vänner. Samtidigt beder red. att på det hjärtligaste få tacka för allt troget och uppoffrande samarbete under det år, som gått. Vi äro djupt medvetna, huru hjälplösa vi skulle vara med avseende på tidningens spridning, om vi ej finge räkna på våra vänners goda hjälp härvidlag. Men framförallt är red. tacksam med avseende på förbön, som varit verksam, och beder att även under det nya året få vara innesluten i läsekretsens trogna förböner.

Förhållandena i Kina

visa tyvärr inga tecken till förbättring. På vissa håll synes anarkien ha tilltagit i styrka. Så förmäler ett telegram, att kinesiska rövare överfallit staden Tsaoyang på gränsen mellan Hupeh och Honan och därvid dels mördat, dels tillfångatagit därstädes bosatta amerikanska missionärer.

Ävenså meddelas från Changsha att en tysk missionär vid namn Strauss, som arbetar i samband med Kina Inlandsmissionen, har blivit tillfångatagen av rövare och att de nu begära en lösesumma av 10,000 dollars för honom.

I brev dat. den 18 nov. skriver missionär Blom från Yüncheng: Det kom brev i går, att myndigheterna i Honan begärt, att alla utlänningar skulle lämna provinsen, emedan de ämna taga itu med rövarna på allvar och då ej vilja vara besvärade med att se efter utlänningarna. Sitt eget folk behöva de ju ej taga någon hänsyn till. Jag har telegraferat ner till Shanghai för att få veta, vad C. I. M. gör beträffande sina egna missionärer, och vad de utländska ministrarna säga om en sådan utvisningsorder. Blir det nödvändigt att resa därifrån, så ha vi ju god plats här i Shansi för alla syskonen i Honan, bara de kunna komma hit.» Senare meddelar missionär Blom, att telegrafiskt svar från C. I. M. i Shanghai ingått med

meddelande om att de anse, att de kvinnliga missionärerna böra lämna provinsen.

Dessa förhållanden giva en inblick i det tillstånd av osäkerhet, som alltjämt råder därute.

I ett enskilt brev skrivet i Shanchow meddelar missionär Johannes Aspberg, att han och missionär Morris Bergling efter upprepade order från mandarinen och påstötningar från de kinesiska kristna i Mienchih lämnat denna stad och rest till Shanchow. Rövarna hade intagit en stad ej långt från Mienchih och dödat mandarinen. Våra bröders färd blev rätt äventyrlig. Den farligaste delen av vägen hade de marscherat till fots fem svenska mil, enär en järnvägstunnel rasat, så att tåg ej kunde passera. De voro nu välbehållna i Shanchow, men voro beredda, om så skulle bli nödvändigt, att resa över Gula floden till Shansi.

Missionär Ringberg hade rest till Kuling, där hans hustru i och för sin hälsas vårdande en tid vistats och där hon nu skulle genomgå en blindtarmsoperation.

Vi behöva ej erinra om att våra syskon därute nu äro på ett alldeles särskilt sätt i behov av missionsvännernas trogna förböner.

Utresande missionärer.

Den 19 jan. avresa v. Gud, från London via Suez till Kina missionärerna *August* och *Augusta Berg, Oscar* och *Gerda Carlén* samt *Ester Berg*. Samma dag avreser missionär *Henrik Tjäder* från Göteborg via U. S. A. till Kina.

Fru Inez Bölling.

som alltjämt är mycket klen, har bett att på detta sätt till alla dem, som ihågkommit henne med julhälsningar och brev, få framföra sitt hjärtligaste tack. De svaga krafter hon har, tillåta henne icke att personligen besvara alla de hälsningar, hon fått . En liten förbättring synes de sista dagarna ha inträtt i fru Böllings hälsotillstånd, men hon torde ännu rätt länge behöva fullständig vila för att kunna återhämta sina krafter.

Från höstens stormöten.

I tvenne brev dat. Chingtou d. 28/10 och Yühsianghsien d. 3/11 meddelar missionär Carl Blom följande:

Kära vänner!

Under det söndagsskolan pågår i kapellet ville jag taga tillfället i akt och anteckna några intryck från vårt möte här, medan de äro färska .

Min hustru och jag kommo hit i torsdags kväll för att kunna ge litet extra hjälp under fredagen åt dem som samlats för bibelstudium. Evangelisten Hsü från Chiehchow hade varit här i 10 dagar och undervisat en liten skara män och kvinnor. Före frukost hade de bönemöte, kl. 10 lektion med Jesu underverk som text. Kl. 12 en ny lektion för katekesundervisning och efter middagsmåltiden en lektion om Jesu liknelser. Sedan brukade många från närbelägna byar gå hem för att sova eller för att vaka ute på åkrarna, så att tjuvar ej skulle komma och stjäla majskolvar eller plocka bomullen, som nu är mogen. De som voro kvar hade gemensam aftonbön innan de gingo till sängs. Vi kommo fram just under aftonbönen.

Följande dag, som var den sista före stormötesdagarna, voro flera frånvarande, emedan de måste stanna hemma och ställa i ordning så att de kunde vara inne i köpingen under mötesdagarna.

*

Evangelisten Hsü fortsatte sin utläggning av Jesu underverk och liknelser; jag ledde katekesationen på f. m. med särskild tanke på dem som begärt dopet. På aftonen hölls välkomstmöte och vi hade mot förmodan två medarbetare från andra stationer här: pastor Ching från Yühsiang och äldste Tsao från Puchow, vilka båda sedan lett gudstjänsten under mötet.

Följande morgon började med ett bönemöte, under vilket flera mötesbesökare anlände från byarna omkring. När jag efter frukost ledde gudstjänsten, voro de

flesta på platsen, men kapellet var ej så väl fyllt som vanligt, ty ej så få hindras av brådskan från att infinna sig.

Som det just råkade vara torgdag, var det mycket stoj utanför och ej stor stillhet inne i kapellet. Det var ett påtagligt bevis på behovet av en ny samlingslokal. Efter en stunds rast tog pastor Ching ledningen av ett »hjärteoffer-möte», vid vilket först upptogos kontanta gåvor eller löften om bidrag till verksamheten. När denna insamling avslutats upptogos särskilda tacksägelseoffer för inbärgad skörd. Allt som allt fingo de väl in omkring 50 kronor.

*

Genast efter middagen vidtog ett sammanträde av församlingsrådet, till vilket gästerna inbjudits. Nio forskare, som vid vårmötets rådssammanträde anmält sig, antecknades såsom katekumener. Flera andra som anmält sig antogs icke. Fyra katekumener rekommenderades till upptagande i församlingen. De skulle döpas i Chiehchow vid höstmötet.

Tvenne representanter utsågos att i det för Chiehchow och Chingchow gemensamma kyrkorådet representera denna lokalförsamling.

Vidare upptogs till behandling den brännande frågan om bättre gudstjänstlokal. Det beslöts att föreslå församlingen att denna skulle uppdraga åt rådet att vidtaga anordningar för uppförande av ett halmtäckt kapell, om möjligt på en tom plats just bakom den av församlingen hyrda lägenheten. Tomten skulle få disponeras fritt och i framtiden kunna inköpas eller kanske doneras för ändamålet, ty ägaren är en av de ledande kristna på platsen.

Vid det därpå vidtagande församlingsmötet godkändes rådets alla beslut.

För närvarande uppslukar hyran av lägenheten mer än hälften av de årliga bidragen, varför det är synnerligen önskvärt att de få egen lägenhet så att inkomsterna kunna användas för direkt kristlig verksamhet.

I dag vid bönemötet utlovade en man $ 10,00 till kapellbygget under bön för sin flicka, moderlös och på grund av epileptiska anfall hemsänd från Ishih flickskola.

*

En annan sak, som avhandlades var frågan om tältverksamheten. Tältet kommer efter höstmötena till denna trakt och frivilliga predikanter deltaga i verksamheten, tills tältet efter en rond här i trakten övergår till Linchin och Yungho-distrikten, då Verner Wester och de kristna i den bygden övertaga ansvaret för det. I olikhet med förut använd sed beslöts det nu, att tältet skulle stanna 14 dagar eller mer på platser, där evangelium vunnit insteg. Det ansågs, att en vecka var för kort tid för att ge varaktiga resultat, vilket nog ock erfarenheten visat.

*

Vid vittnesbördsmötet var det många, som talade om Guds godhet och omvårdnad. Diakonen Li berättade om sina erfarenheter från resan till bibelkursen i somras. Han talade om, att hans hustru, som i allt är honom till hjälp, också brukar hjälpa honom att ej glömma bedja, när han har brått. Den morgonen skulle han emellertid skynda för att hinna upp ett par andra kursdeltagare, som gått före, och sedan tillsammans med dem gå över berget.

Han hann upp dem, och de började klättra. När de voro uppe på höjden, kunde de ej få klart för sig om de skulle gå över ännu en ås, eller om de skulle följa en dalgång. Hans reskamrater ville det senare. Men det visade sig att den stigen slutade i en sänka, och de måste vända om. En klyfta, som de försökte följa, ledde in i en håla utan utgång på andra sidan, så att de hade gått förgäves. När de åter voro uppe på höjden hade de blivit alldeles förvillade, så att de gingo i riktning mot norra sidan av berget, där de klättrat upp, i stället för mot södra där Shui-iu ligger.

De kommo till bergskanten och sågo sjön, men trodde det var Gula floden vid Honangränsen. Så började det blåsa och mulna, och innan de hunnit långt utför var det mörkt.

Li hade klättrat före de andra, och kom till en så brant plats, att han fick använda händerna såväl som fötterna. Till slut fann han att han ej kunde få fotfäste alls. Han kände nedåt med sitt paraply och fann att han stod på en klipphäll, som sköt ut i luften. När han kastade en sten ner, kunde han ej höra denna slå i marken. Då ropade han på sina reskamrater, att de skulle stanna, och som det började blåsa tog han fast i ett par smala kvistar av ett träd, som hängde ut över branten. Just då hörde han ett rop att blåsten kastat hans dräng utför sluttningen, och då denne kom ned till honom sträckte han ut paraplyet och lyckades med detta hindra honom från att slinta över kanten. Där voro de alla, och ingen vågade röra sig. Li surrade fast sina tillhörigheter vid ena grenen och höll själv fast i den andra, gav paraplyet till drängen och svepte in sig själv i täcke, och så fingo de sitta hela natten.

Den natten sov han inte, men fick i stället både tid och anledning att bedja. Han lärde sig att det ej går för sig att ha så bråttom, att man går ifrån Gud, ens om man skall gå till en bibelkurs.

Följande morgon gick allt lätt. De hade haft en förberedande kurs, som gjorde undervisningen sedan dubbelt värdefull.

Aftonmötet på söndagen var en rannsakande predikan av äldste Tsao från Puchow, i vilken han visade syndens vederstygglighet och med ledning av budorden påpekade synder överallt i livet. Det märktes att orden träffade, och det var ett djupare allvar över församlingen än förut under hela mötet.

*

Förra veckan skrev jag om mina intryck från stormötet i Chingtou. Nu äro Carl Johan Bergqvist och jag här för denna församlings höstmöte.

En kinesisk hålväg.

Vägarna voro dåliga, emedan det regnat, men alla äro så tacksamma för regnet för grödans skull. Emellertid var det mörkt redan då vi voro över en halv svensk mil härifrån, men som vi hade sällskap med en annan vagn var det just ingen fara att vi skulle fastna, och så körde vi på i mörkret. Det var stilla och fridfullt och vi njöto av det, men kunde ej låta bli att tänka på hur olika det är söder om Gula floden, där man ej är säker mitt på dagen mycket mindre efter nattens inbrott. Herren förbarme sig över dem som äro i rövarnes våld!

Vi funno en liten skara samlad, men de hade redan hållit sin aftonbön, så att vi hade blott att göra oss i ordning för nat-

ten uppe i pastorsbostaden på loftet. Det är alltid en glädje att träffa dessa enkla människor, barnsliga i många avseenden, men ej för outvecklade att av uppriktigt hjärta hålla sig till Herren.

*

I morse hölls morgonbönen något sent, emedan flera väntades från de närbelägna byarna. Det var ett varmt, gott bönemöte, lett av den i våras valde diakonen Hsie, som nu skall avskiljas för sitt ämbete tillsammans med den andra nyvalde, Li. Båda dessa bröder ha ett tjänande sinne och Herren har i dem givit församlingen stora gåvor.

På f. m. höllos två möten, båda av mycket uppfordrande art. Den ena predikan rörde sig om vårt ansvar för Guds rike i världen och den andra om offrandet av sig själv — och sina ägodelar — åt Guds tjänst i församlingen. I samband med den senare upptogs kollekt sålunda, att pappersremsor utdelades på vilka sedan var och en fick skriva vad han eller hon kunde giva under det börjande halvåret.

Efter middagen vidtog katekisation i kapellet och sammanträde av församlingsrådet häruppe. Båda pågingo i det närmaste i tre timmar.

Fem dopkandidater anmäldes och rekommenderades.

Av dessa var en änka efter en nyligen avliden kristen. Det berättades att hon under mannens livstid länge var en svår motståndare och att hon, fastän under de senaste åren ej aktivt fientlig, dock först efter mannens död kommit helt över på Herrens sida. Vår sekreterare sade: »Vi hade ett catalpa träd hemma på gården. Så länge det levde ville ingenting växa under det, men så sågade vi ner det, och då kom det upp en hel dunge av små catalpa träd på platsen.»

*

En intressant åtgärd var att församlingsrådet tog emot som gåva pastor Chings gård och hus för att efterhand där inrätta ett ålderdomshem. Förbehåll gjordes dock att under pastor Chings livstid och så länge hans fosterson lever värdigt en kristen, så skola de få arrendera gården mot en ringa avgift. Vid den senares frånfälle eller om han avfaller från Gud, äger församlingen obegränsad bestämmanderätt över egendomen. —

Vid församlingsrådssammanträdets slut samlades församlingen omedelbart och godkände alla åtgärderna samt mottog med tacksamhet gåvobrevet, vilket ju har det dubbla syftet att tjäna församlingen och vara en hjälp för fostersonen, som ej alltid visat sig tillfredsställande.

*

Dopkandidaterna förhördes en i sänder, varvid den gamla änkan avlade ett mycket klart vittnesbörd om sin tro, fastän hon är bra okunnig och oförmögen att läsa eller minnas mycket.

En äldre man visade ovanligt god kristendomskunskap och stor frimodighet. Det berättades om honom att han, som är gårdfarihandlare, alltid har en traktat eller en sång med sig att förklara för sina kunder. Under hungersnöden, då hans affär gick så dåligt att han stundom måste tigga, talade han om Jesu frälsningsverk för dem som han bad om hjälp av.

En annan äldre man var mindre flytande i sina bekännelser, men gjorde gott intryck på alla genom sitt stilla, ödmjuka uppträdande och fick goda vitsord av dem som kände honom.

Sedan var det ett par unga män som hördes, den ene granne till utstationen här och mycket klar i sin trosbekännelse. Det gladde mig mycket att de som ej fått någon undervisning på annat håll, likväl här på platsen fått de väsentliga trossatserna så tydligt framställda för sig och tillägnat sig dem.

Den andre unge mannen vistades i Yünchengs folkskola till vårterminens slut. Intrycket var, att hans andliga liv under arbetet i hemmet fördjupats fastän han där har det svårare att få tid till bön och läsning.

Efter kvällsmaten vidtog en ny predi-

kan, av C. J. Bergqvist, vilken pågick till nära klockan 10 på kvällen. En del av mötesbesökarna gingo hem redan före församlingsmötet för att tura om med andra familjemedlemmar, som komma till mötet i morgon.

*

Söndagen började med ett gott bönemöte i vilket många deltogo. Efter frukosten vidtog söndagsskola ledd av C. J. Bergqvist, med rusdrycksförbud som ämne. Detta är det svårt att speciellt framhålla

Flodövergång.

i ett land, där överdrivet bruk av rusdrycker är så jämförelsevis sällsynt, men man hade ju opium i stället och tillverkandet av persimmonvin, som är en hemindustri utmed berget, där vanligt åkerbruk är föga givande.

Med en kort rasts mellanrum fortsattes sedan mötet med predikan av mig och därpå dop, som förrättades av pastor Ching. Det var ej så litet utomstående inne för att åse dopakten, men alla uppförde sig väl och fingo en särskild liten predikan om dopets betydelse. Dopet föregicks av att dopkandidaterna inför församlingen avlade sina doplöften.

Efter middagen vidtog först en kort predikan och sedan invigning av de två nya diakonerna, vilka fingo en liten särskild homilia, varpå följde nattvardsgång, ledd av pastor Ching. Han uttryckte sin stora glädje över tillökningen av församlingens medlemmar och dess arbetare. De nydöpta hälsades också välkomna i församlingen och tackade för den kårlek som bevisats dem. Många gingo hem genast efter detta möte utan att invänta avslutningen på måndag, så att aftonmötet var fåtaligt besökt.

*

Genast efter nattvardsgången ombads jag att gå och hålla föredrag på några ställen mot opiumlasten. Myndigheterna ha igångsatt en stor propaganda mot opiet. En hel del kristna män äro anställda att resa omkring och organisera ämbets- och tjänstemän, inklusive byfogdar o. d. till föreningar mot opieförbrukningen. Det var en sådan resesekreterare, medlem i Yühsiang församling, som bett mig gå med. Vi gingo först att besöka mandarinen på vars uppdrag begäran framställts. Han var naturligtvis mycket vänlig, och uttryckte sin tacksamhet för allt vad missionen gör för folkets moraliska höjande. Sedan gingo vi först till f. d. fängelset, vilket avskaffats, emedan fångarna sändas till Yüncheng, och förvandlats till opieasyl. Där funno vi ett 40-tal män och i en synnerligen ohygienisk omgivning. Dessa höllos här med tvång i förvar och voro försedda med medicin, så att de inom 14 dagar skulle kunna vara fria från sitt begär. De flesta hade avvants förut, och syntes ej vara synnerligen tacksamma för den givna hjälpen. Resesekreteraren Wei förehöll dem, hur de skada sig själva o. s. v. och jag talade för dem om den hjälp de kunde få av Gud, om de voro villiga att taga emot den.

*

Nästa besök gällde arbetsinrättningen, där ett liknande antal förhärdade rökare och opieförsäljare fingo vistas och lära sig olika yrken.

De flesta rökarna hade avvants fem eller sex gånger förut, så att de voro tämligen förhärdade och sågo eländiga ut.

Bland dem var en gosse på 18 år, som av mandarinen utpekades såsom alldeles oförbätterlig. Wei talade mycket barskt till dem om deras förfall och att deras enda utsikt till framgång i livet var bättring från sina onda vanor. Jag fick även där fortsätta och peka på Guds kärlek som allas vårt hopp och kraft till pånyttfödelse.

*

Till sist gingo vi till häktet, där en blandning av tjuvar, spelare, opieförsäljare o. d. voro församlade. Det var hjärtslitande att se huru ytterligt förfallna de flesta sågo ut. En ung man var sjuk, och mandarinen sade själv till honom, att han fick sitta ner, så att han kröp ner på marken med ryggen stödd mot ett träd där ute på gården, där vi voro samlade. En gammal gråhåring stod och hängde på sin stav, så länge han orkade, men till slut måste de låta honom sitta ned också. Det är inte lätt att göra sanningen klar för sådana som dessa. Kanske någon gnista av ljuset dock fick komma in och lysa upp förstånd och känslor..

*

Det var med en känsla av befrielse vi kommo tillbaka till utstationen och de kristna. Några av de nydöpta talade om, huru Herren hade lett dem till avgörelse. En berättade på ett mycket livligt sätt om huru i hans hemtrakt ingen kände till »läran» och hans hustru därför var en bitter motståndare, när han först kom till tron. Han sade: »Förr var jag elak och förbannade dig dagligen. Ser du inte, att jag är mycket annorlunda nu?» — —

»Jo, men du får förbanna mig hur mycket som helst, bara du lägger bort den där religionen.» — —

»Det kan jag inte, ty jag vet att den är sann, och frälsar för tid och evighet». — —

»Ja, då skall jag också taga skadan igen och betala dig för alla svordomar, som jag fått ta emot. Jag skall förbanna dig varenda dag, tills du ledsnar på det och slutar gå till den utländska gudstjänsten.» — —

»Om du skall få mig att sluta upp med att gå till kyrkan, så finns det bara ett sätt. Tag det där repet, och när jag har somnat, sno det om halsen på mig och stryp mig. Ingenting annat kan hindra mig att gå och tillbedja Gud.»

»Om det bara funnes tio hem bland alla

Kinesisk tempelport.

dessa hundratals familjer i vårt byalag, som ginge till utlänningarna, så skulle jag inte bry mig så mycket om det. Vore det fem eller två, så vore vi åtminstone inte ensamma, men vilken skam att du ensam går ifrån ditt folk.»

Så där höll hon på, tills han blev rädd att gå, så att någon visste om det. Evangelisten fick veta hur det var, och förmanade honom att vid nyåret sätta upp kristna deviser på dörrarna och sedan öppet gå till kapellet.

Nu gjorde hans hustru själv slag i saken genom att ställa till spektakel och förbanna honom på öppen gata. Men då insåg han att det ej längre var lönt försöka hålla husfreden vid makt genom eftergifter. Han sprang in i huset och rev ned alla avgudar, tog ut skräpet och brände upp det inför sin hustru och dem hon hållit på att beklaga sig för. När sedan gudarna ej togo någon hämnd, blev henens tro på dem försvagad, och ej så långt därefter bekände även hon att hon ville tro på Herren. Detta skedde kort innan hon dog.

Även andra enfaldiga vittnesbörd avgåvos, vilka visade, att de troende levde i ett verkligt förhållande till Gud, hur bristfällig än kunskapen var. Som vanligt var en skara skolflickor med, ledda av sin troende lärarinna. De ha ej samma frihet som förr att utöva sin religion, men kanske själva trycket utifrån bidrager att göra deras tro dyrbarare för dem.

*

Nu äro vi hemma igen och i full fart med skolarbetet. David Landin har kommit tillbaka mycket svag, men håller på att samla ihop trådarna igen. Vi ha funnit, att en del av de nya skolböcker, som vi köpt upp på prov för att se om de passa att användas för den nya kurs, som håller på att prövas, innehålla en massa otrospropaganda, så att vi få tydligen fara mycket försiktigt fram. Man kan ju inte hindra dessa teorier att förr eller senare nå fram till de unga, men man får söka bereda dessa genom att förse dem med motbevis från början, annars stå de utan försvar, när fienden kommer med sina anlopp.

*

Kort efter Landins genomresa kom en del av det rövarband, som lyder under den ryktbara »Gamle utlänningen» (så kallad på grund av sitt utseende) upp till trakten väster om Kwanyintang, så att ingen kan resa där nu. Som det här är fråga om ett par tusen rövare, kan militären ej förse med nog stark eskort. Vi undra hur det skall gå för städerna i väster, samt om det går att bevaka floden och hålla bandet ute ur Shansi. Vår kommenderande general här har själv rest till floden för att övervaka försvarsanordningarna i händelse försök till övergång göres. Vi äro glada att de fångna kvinnliga missionärerna kommit loss, men gå i undran, när nya skola tagas. En manlig missionär har fasttagits av rövare nere i Hunan som gisslan.

*

Vi ha ett härligt höstväder, och grödan frodas ovanligt. Det är en njutning att se åkerfälten, efter de två magra år som gått. Icke desto mindre håller mjölet på att stiga och egendomligt nog hirsen också. Detta senare lär vara dels emedan utförsel börjat till mindre väl försedda trakter, där de odlat mera bomull, och dels emedan de lägga upp förråd av hirs som säkerhetsåtgärd mot förnyad missväxt. I alla fall gör det, att levnadsomkostnaderna ej sjunka, fastän det är gott om mat, ty alla andra varor hålla jämna steg med matvarorna.

Vi äro alla ganska krya här, utom Sekine Sandberg, som lider av sitt onda i fotleden.

Med hjärtliga hälsningar,
Tillgivne
Carl F. Blom.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

För det gångna året, s. 1—5.
Oroligheterna i Kina, s. 5.
De utresande missionärerna, s. 6.
Fru Inez Bölling, s. 6.
Bibelklasser och dopkandidater, s. 6.
»Hjärteoffermötet», s. 7.
Fältpredikoverksamheten, s. 7.
Pastor Chings gåva, s. 9.
De två nyinvigda diakonerna, s. 10.
Arbetet bland opierökare och fångar, s. 10—11.
Otrospropagandan, s. 12.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Svenska kyrkans mission i Sydafrika har under flera år haft samarbete med Norska missionssällskapet och Berlinermissionen, särskilt i fråga om utbildningen av lärare och präster. Nu har samarbetet utsträckts även till Herrmansburgermissionen och den Hanoverska frikyrkans mission. Samarbete skall ske i fråga om litteratur och rörande kyrkotukt och andra praktiska frågor skall överenskommelse träffas mellan de olika missionerna.

*

Bort-från-Rom-rörelsen i Tjecko-Slovakien fortgår alltjämt med nästan oförminskad kraft. Under de tre senaste åren ha sålunda omkring två miljoner människor lämnat den katolska kyrkan. Av dessa ha omkring en miljon slutit sig till den nybildade tjecko-slovakiska folkkyrkan. Även till metodistkyrkan och de andra protestantiska samfunden ha många vänt sig i sitt sökande efter sanningen.

*

De svenska missionssällskapens statistik vid utgången av senaste arbetsåret angives i en tabell i Svensk Missionstidskrift. På de olika fälten finnas nu 613 svenska missionärer, därav 381 kvinnliga. De infödda missionärernas antal är 2,661. Huvudstationerna äro 168, bistationerna 960 och övriga predikoplatser 1,516. Församlingarna ha 40,264 nattvardsberättigade medlemmar. Under året ha 7,967 dop ägt rum. Antalet anhängare är 78,844. I 456 s.-skolor gå 15.263 barn, 6 teologiska läroanstalter ha 109 elever och 11 seminarier 296 elever, vardagsskolornas antal är 1,111 med 39,171 barn, 9 industriskolor ha 225 elever, 52 barnhem ha 2,850 skyddslingar, sjukhusens antal är 19 och antalet patienter ha varit 4,877, varjämte 2,053 operationer utförts, å 54 kliniker ha behandlats 100,183 fall och 6 opieasyler ha haft 27 patienter. Den på fälten spridda litteraturen uppgår till närmare 400,000 ex. Inkomsterna uppgingo på fälten till 391,832 kr. och i hemlandet till 3,935,999 kr.; 13 missionstidningar utgingo i 132,500 ex. De svenska missionssällskapen arbeta i olika delar av Afrika, Indien och Kina samt i Mongoliet, Ostturkestan och Armenien.

*

Spiritistiska söndagsskolor ha börjats i England. Ungefär 13.000 barn besöka dem och man försöker påverka dem till att bli medier. Protester ha igångsatts från en del inflytelserika personer.

*

Från Mongoliet skriver fröken Ollén följande: »Mongolerna äro inte längre så misstrogna och rädda, när det är fråga om Gud och religion. Det kan till och med hända, att man någon gång möter ett verkligt intresse! 'Det var verkligen en god bok du gav mig', sade en ung mongol härom dagen. 'I tio timmar satt jag i går och hörde den föreläsas! Det är något i den som gör hjärtat gott.' I allmänhet är man ense om att det är en 'god och dyrbar lära' vi förkunna. Men — det är en lång, lång väg från ett sådant allmänt erkännande till ett personligt tillägnande av frälsningens gåva. Ganska ofta är det någon som opponerar sig. 'Säger du att alla människor äro syndiga, det är fel! Människor, som hava blivit gudar, äro de också syndiga?' — 'Endast *en* Gud, säger du! Skulle Buddha hava synd, skulle inte han vara den fullkomlige frälsaren?' Det händer att en och annan präst beger sig av i vredesmod. Men ofta ser man dem betrakta varandra förstulet leende och hör dem viska: 'Ja, om man tänker rätt på saken, är det nog så.' 'Ah, nu förstår jag! Det är för att det är tomt i vårt sinne, som vi behöva gudar i det yttre. Hade vi Gud inom oss, behövde vi intet mer.' Hela det grova, annars så slöa ansiktet upplystes av glädje över denna upptäckt.

*

Missionsläget i *asiatiska Turkiet* under Kemals regim beskrives alltjämt som tröstlöst. I aprilhäftet av tidskriften »The moslem world» (den islamska världen) skriver en missionär: »Nära hälften av missionärerna ha sedan världskrigets början gått undan genom döden, utvisningar eller förflyttningar. Två tredjedelar av de infödda medarbetarna ha mött en våldsam död, och den överlevande

återstoden klappar tillika med spillrorna av Turkiets kristna folk förgäves på de tillslutna dörrarna till denna ogästvänliga värld för att åtminstone någonstädes finna en uppehållsort. Nästan varenda kristen kyrka i Mindre Asien är stängd. Det stora system av folkskolor, som missionen sorgfälligt uppbyggt över hela landet, har fullständigt gått till spillo. Av de amerikanska högskolorna, som utbildade ledare inom kyrkorna, ha åtta faktiskt upphört att existera, medan trenne ännu fortsätta arbetet i kuststäderna utan någon säkerhet för framtiden. Av 45 gymnasier och högskolor äro blott tio procent ännu verksamma. Av sjukhusen, som jämförelsevis lidit minst, få dock blott hälften tjäna de sjuka.»

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1924 i sin 29:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke* m. fl., utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Litteraturanmälan.

Bland muhammedaner i Nordafrika. Av Fritz Kösch. Bemyndigad översättning från tyskan av Ingrid Lindblad. 161 sid. Pris 2: 75. J. A. Lindblads förlag, Uppsala.

Denna synnerligen intressanta bok utgöres av en samling brev och dagboksanteckningar vilka efter förf. död samlats och utgivits av d:r Paulus Scharpff. Den erbjuder mycket av värde icke blott för missionsvännen utan ock för var och en som hyser intresse för antropologiska och etnografiska frågor. Förf. var en ung tysk vetenskapsman som egnat ett intresserat studium åt koptiskan och egytologi. Men han greps av ett ännu högre intresse. År 1907 viger denne framstående unge vetenskapsman sitt liv åt missionen bland Nordafrikas muhammedaner. När kriget bröt ut kallades han till fronten. Redan den 28 aug. samma år ändade en kula hans verksamma liv. Genom denna bok talar han nu fastän död.

N. H—n.

Liten vägvisare mot härligheten. Korta ord till eftertanke för varje dag i månaden. Av Schwester Eva. Översättning från tyskan.

Dessa små prydliga kort med sina goda minnesord säljas till förmån för Schwester Eva von Tieles verksamhet: Diakonissstiftelsen Friedenshort i Ober-Schlesien. Rekvisitioner insändas under adress: K. F. U. K. Brunnsgat. 3, Stockholm. *N. H—n.*

Tillkomme ditt rike. Årsbok utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. 18:de årg. Pris häft. 1: 75, kart. 2: 50.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under december 1923.

Allmänna missionsmedel.

1975.	»Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.»	30: —
1976.	Mal. 3: 10	1: 50
1977.	E. P., Mölnbo	8: 75
1978.	K. M. A:s Pensionsfond, till A. Forsbergs underh.	75: —
1979.	K. M. A. till d:o	50: —
1980.	Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh.	150: —
1981.	Från Köping vid T. F:s besök, gm G. G., Köping	24: 13
1982.	Nye Mfg, årsbidrag	50: —
1983.	A. V—n, gm C. D. S., Nye	10: —
1984.	J. A. S., Forserum	50: —
1985.	Skärstads Norra Mfg	125: —
1986.	Missionsmedel från Mora, gm M. S.	20: —
1987.	E. Ö., Fredsberg, till miss.-resor	20: —
1988.	A. D—n, Sala	100: —
1989.	Kimstads syförening	100: —
1990.	Kinakretsen, Göteborg, till E. Gunnardos underh.	120: —
1991.	Missionsvänner i Ekenässjön, gm J. V. N.	25: —
1992.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1993.	D:o, rabatt å böker	8: 93
1996.	H. R., Sthlm, till missionärernas utresor	50: —
1997.	»Ur Guds rika förråd»	10: —
1998.	U. S. och C:s sparbössa	25: —
1999.	»Annie»	10: —

2000. Ingarps Ungd.-förening, till Judit Hultqvists underh. 25: —
2001. —n, Ps. 81: 11 30: —
2002. P. L., Sthlm 20: —
2003. Mölnlycke Mfg 15: —
2004. »Onämnd», Sthlm 50: —
2005. »Kinesernas vänner», Jönköp., gm V. W. 800: —
2006. Skeldervikens syförening 50: —
2011. »Från en av Herrens små» 5: —
2012. »Ps. 23: 1» 15: —
2013. Koll. vid Kinakretsens möte i Skellefteå 117: —
2014. Kollekter i Umeå 79: —
2015. »Onämnd» 5: —
2016. »En sparbössa lämnad vid försäljn.» 6: 20
2017. A. O., Karlskrona 1: —
2018. E. O., Hejde, sparb.-medel 15: 75
2019. O. L. och H. L., gm O. L., Skövde 25: —
2020. Koll. i Brobacka folkskola 2/12 15: 63
2021. »Herrens del» 15: —
2022. Offerkuvert, gm H. L., Älgarås 3: 50
2023. A. N., Kimstad, sparb.-medel 7: 77
2030. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 10: —
2036. Koll. i Kristianstad, gm A. G. 133: —
2037. D:o i Karlshamns kyrka, gm O. S. 35: 83
2038. D:o i Fridlevstad, gm J. P. 9: 55
2039. D:o i Spjutsbygd, gm O. A. 24: —
2040. »Spjutsbygds symötes 10-öringar» 10: —
2041. Koll. i Trefaldighetskyrkan, Karlskrona, gm T. P. 50: —
2042. Bankeryds Östra Mfg 25: —
2043. E. J., Bankeryd 7: 75
2044. P. P., Gånarp 10: —
2045. D. gm N. M. O., Huskvarna 10: —
2046. D. B., gm d:o 5: —
2047. »Johannes Hedengrens minne», gm E. H. 33: —
2048. N. M. O., Huskvarna 8: 91
2049. G. L., Kumla 60: —
2051. »I stället för blommor vid Emma Anderssons grav», Kumla 100: —
2052. Ur 4 st. offerkuvert, gm I. N., Vemdalen 2: 02
2053. »En liten missionsauktion i Lännbult» 50: —
2054. Koll. i Hagby 22: 32
2055. D:o vid Sala gruva 10: —
2056. D:o i Skinnargården 12: —
2057. Mfg i Bäsinge 10: —
2058. Onämnd, ur sparb. 52: 80
2059. S. M., Sala 5: —
2060. H. M., Sala, ur sparb. 18: —
2061. S. O., Sala, ur sparb. 35: —
2062. L. M., d:o, d:o 10: —
2063. Koll. i Gamsebo 7: —
2064. Mfg i Gamsebo 10: —
2066. Syfören:s för S. M. K., Sthlm, försäljn. d. 7/12 3,768: —
2067. »—i—» 100: —
2068. Karlstorps Mfg 50: —
2069. Eekerda Mfg, gm J. A. K., Vetlanda 30: —
2070. A. S., Skara 6: —
2071. Från Missionsauktionen i Lund i nov., gm H. K. 175: —
2072. G. L., Fåker 21: 25
2073. Bönekretsen, Norrköping, sparb.-medel 11/12 52: 50
2074. Bönekretsen, Norrköping, 11/12, till missionär Tjäders utresa 152: 50
2075. Koll. på K. F. U. M., Norrköping, 8/12 17: 78
2076. K. F. U. M., Norrköping, resebidrag, gm G. T. 25: —
2077. Koll. vid Fröberga gård, Norrköping 9/11 35: 04
2078. Vrigstads Äldre Ungdomskrets, gm M. E. 100: —
2079. F. M., Ställberg 20: —
2080. Säby Arbetsförening 70: —
2081. Holsby Mfg 175: —
2082. »För hjälp genom djupa vatten» 4,000: —
2085. »Ur sparbössan från en Kinavän» 30: —
2086. Ps. 66: 20 1,000: —
2087. H. G., Gtbg, till hjälp för missionärernas utresor 12: —
2088. M. L., »ett missionsoffer», gm H. A., Flisby 5: —
2089. K. M., gm L. O., Kristinehamn 10: —
2090. F. P., Björklinge 4: 25
2091. E. W., Hälsingborg 35: 50
2092. »Solglimten» i Värna, gm M. L. 50: —
2093. Mölarps Öresförening 65: —
2094. En barnsyförening i Eksjö 40: —
2095. Ryggestorps syförening 100: —
2097. Ryds syförening 100: —
2098. Koll. vid missions- och adventsmöte i Skellefteå, gm C. G. 175: —
2099. Skellefteå landsförsamlings Mfg, gm A. B. 100: —
2100. »Ett löfte åt Herren», Medle, gm d:o 10: —
2101. H. J., Katrineholm 50: —
2102. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
2103. Mal. 3: 10 2: —
2104. J. K., Sanda 103: —
2105. Skede Mfg 50: —
2106. Hamrånge kvinnoförening 50: —
2107. J. J., Hädinge 10: —
2109. E. B., »julgåva ur offerpåsen» 3: —
2112. S. R., Sthlm, till Carl Bergqvists underh. 50: —
2113. K. F. U. M:s uppsvenska distrikt till Morris Bergliugs underh. 600: —
2114. »Kinavän», Vetlanda, till missionärerna Bergs och Carléns utresa 200: —
2115. H. och S. B., »Esperanza», Rans 50: —
2116. »Från fyra Kina-vänner», gm A. L., Grebo 30: —
2117. F. H., »tackoffer» 100: —
2118. »Onämnd» 25/11 50: —
2119. Gm J. P., Vetlanda, resebidrag 25: —
2120. Koll. i Holsbybrunn, gm A. H. 23: 79
2121. N. S., Alsheda 10: —
2122. Näsby Ungd.-förening 50: —
2123. Koll. i Näsby 15/12 16: 22
2124. »Onämnd», ett litet moln, såsom en mans hand — — och ett starkt regn föll» 6: —
2125. »Arbetsfören. för lappska och hedna-missionen», gm A. G. Kristianstad 100: —
2126. Gm offerkuvert, gm d:o 7: —
2127. H. T., Sthlm, till missionärernas utresor 50: —
2128. Koll. i Leksberg, gm L. 12: —
2129. D:o i Fredriksdal, gm E. J. 20: 40
2130. D:o i Nässjö Missionshus, gm O. W. 31: 53
2131. D:o i Ystad, missionssalen, gm N. R. 50: —
2132. D:o i Motala missionsförsamling, gm E. P., resebidrag 30: —
2135. »Elina och Ivar» 20: —
2136. A. P., Madängsholm 25: —
2137. I. S., Delsbo 10: —
2139. T. H. 50: —
2140. Klöverdala Mfg 42: 50
2141. Syfören. i Munkflohögen 50: —
2142. Söndagsskolbarnen i Bäckseda, gm A. S. 10: —
2143. Lerbergets Kristl. Ungd.-förening 25: —
2144. O. M., Orrviken 22: 45
2145. Efterskörd till försäljningen 6: —
2146. »Ett tackoffer till Herren på 50-årsdagen» 25: —
2147. E. H., Broddetorp 10: —
2148. »Ur Rachels sparbössa», gm A. A., Nävlinge 5: —
2149. K. F. U. M:s misionskrets, Gtbg 100: —
2150. »I. W., 2 Mos. 6: 1—2» 5: —
2151. F. G. D., Lundsbrunn, »juloffer» 30: —
2152. J. G. A., gm N. H., Hörle 15: —
2153. »Onämnd», gm d:o 60: —
2155. M. L:s sparbössa, Mönsterås 8: —
2156. K. F:s sparbössa, Mönsterås 2: 03
2157. »Onämnd» 250: —
2158. A. H—ms sparbössa 25: —
2164. A. S., Norrköping, prov. å S. L. 4: 50
2165. »För två obligationer» 110: —
2166. Koll. i Yttervik 9/12, gm S. V. 35: —
2167. Erstorps Mfg 15: —

2168. E. E., Sävsjö 10: —
2169. J. B., Östavall 25: —
2170. »Gnnnar» 10: —
2171. Skillingaryds Kristl. Ungd.-fören. 100: —
2176. Ljungbergs Mfg 50: —
2177. Offerkuvert från Fridhem, gm H. I., Ålgarås 4: 50
2178. Missionsmedel från Mo, gm O. N., Helsingmo 25: —
2179. J., Motala verkstad, gm G. G., Motala 10: —
2180. M. J—n, gm d:o 2: 50
2181. H—g, gm d:o 2: 50
2182. I. P., Sthlm 20: —
2183. I. U:s sparbössa 12: 58
2184. Syföreningen i Korsvägen 15: —
2185. O. I., Vallstena, gm A. B., Källunge 100: —
2186. Ch. T., Storängen, till missionärernas utresor 100: —
2187. »Karl-Erik och Sten», Mariestad 50: —
2188. »En Jesu vän», gm L. F., Hägerstad 24: —
2189. Bankeryds Kristna friförsaml. 50: —
2190. K. E., Knutby 20: —
2191. Bjurbäcks missionsförsaml. 75: —
2192. Skördefest inom Frösö församl. till Hanna Wangs underh., gm J. R. 100: —
2193. »Onämnd» 250: —
2194. I. T. B., offerkuvert, gm A. J., Alingsås 10: —
2195. G. K, Björköby, »ett löfte till Herren» 10: —
2196. N. R., Sthlm 10: —
2197. G. K., Björköby 25: —
2198. H. L., Vetlanda 100: —
2199. Koll. i Hörsta, gm J. J., Knmla 50: —
2200. L. B. 5: —

Kr. 17,811: 66

S. M. K:s Penslonsfond.

2029. Syfören. N:o 2, Sthlm, till Pensionsfonden Kr. 55: —

Särskilda ändamål.

1994. J. E. L.,Höganäs, till Hugo Linders verksamhet 25: —
1995. Missionsvänner i Hova, »till Anna Janzon, att anv. till extra julglädje för barnen» 25: —
2007. Redbergslids syfören., Gtbg, för deras evangelists och lärares underhåll i Mienchih 200:
2008. D:o till Maria Petterssons verks. i Sinan 300: —
2009. Onämnd, till d:o, gm M. K., Norrköping 10: —
2010. M. och O. A. J., Norrköping, till M. Ringbergs verks. 50: —
2024. »Gamla Maja Stina», till Barnh. i Sinan, gm H. I. 2: —
2025. »Mor S., till d:o gm d:o 10: —
2026. S. S., till d:o gm d:o 5: —
2027. M. P., Sjömarken, för en skolgosses underh. 25: —
2028. J. S., Säter, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 25: —
2031. N. L., Norrtälje, till M. Ringberg, att anv. i verks. efter gottf. 200: —
2032. A. V., Malmö, till Barnh. i Sinan, gm J. S. 20: —
2033. J. E. S., Malmö, »underh. för vår gosse hos Maria Pettersson» 125: —
2034. A. K., Björkeryd, »del av tionde», till J. Hultqvist, att anv. eft. gottf. 20: —
2035. »Ekets solglimtar», till H. Linder att anv. efter gottf. 50: —
2050. S. S., Malmö, för »lille Olle hos Hahnes i Ishih» 100: —
2065. Missionsförsäljning i Brummerska skolan, till Barnh. i Sinan 100: —
2083. Emigrantmissionens Ungd.-f., Gtbg, för en skolgosses underh. 50: —
2084. Sunne Kr. Ungd.-fören., för skolg. Tjeu Di-dön, i Chiehchow 50: —
2096. S. S., Kiel, för en lärare i Mienchih 25: —
2108. »Litet offer vid Luciafesten i St—l», gm R. M., Spjutsbygd, till arb. i Mienchih 10: 50
2110. E. L., Sundbyberg, för Li Pao-los studieri Shekow 35: —
2111. A. H., Kalmar, till tältmissionen i Chiehchow 25: —
2133. E. J., Fredriksdal, till Carléns reparationer i Juicheng 50: —
2134. M. S., till kvinnoarb. i Mienchih, till M. Ringberg 50: —
2138. Skolbarn i Vetlanda, för Ho Ren-ai, gm A. Ö. 20: —
2154. A. och A. P., för bibelkv. verks. i Puchow 50: —
2159. A. G., Malmö, för evang:a Wei Dien-chen och Siao Hsi-kao i Honanfu 250: —
2160. B. och S. T., Maspelösa, för evang. Hco Shuen-tao i Honanfu 300: —
2161. F. H., till hyra i Meh-ti 1924 25: —
2162. O. C:s sparbössa, till d:o 16: 75
2163. G. C:s sparbössa, till dvärgen i Sinan 11: —
2172. Onämnd, Malmö, till en evang:s underh. 100: —
2173. »Ida och Anna, söndagstioöringar», till Anna Eriksson, att anv. efter gottf. 12: 20
2174. »Ingeborgs vänner», Katrineholm, till I. Ackzell, att anv. i verks. efter gottf. 10: —
2175. »A—ie, Boden», till evang:s underh. 150: —

Kr. 2,532: 45

Allmänna missionsmedel	**17,811: 66**
S. M. K:s Penslonsfond	**55: —**
Särskilda ändamål	**2,532: 45**
Summa Kr.	**20,399: 11**

Med varmt tack till varje givare!

»Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.» Joh. 12: 26.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Vad som ej tar slut. — Skrifternas tröst. — Inför det nya året. — Från redaktion och expedition. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från när och fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.

N:r 2. ÅRG. 29. 20 JAN. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

以便以設耳

·MISSIONSTIDNINGEN·

·SINIMS·LAND·

·ORGAN·FÖR·SVENSKA·MISSIONEN·I·KINA·

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSÅG

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Gatuscen i Honanfu. Foto: R. Anderson.

O, ATT DU VILLE VÄLSIGNA MIG!

Predikan i sammandrag av missionär O. Carlén i Betesdakyrkan, Stockholm, trettondagen 1924.

Denna bön förekommer i ett kap. som endast består av namn; ett kap. som man därför frestas att hoppa över. Men just i detta kap., 1 Krön. 4: 10, finna vi denna dyrbara bön, Jabes bön: »O, att du ville välsigna mig». Det är dyrbart att här hemma träffa sådana som ha denna längtan, längtan efter välsignelse.

Jabes bön vittnade om stor ödmjukhet. Han sade: »O, att du ville.» Visst vill Gud välsigna. På bibelns första blad läsa vi, att han välsignade både människor och djur. Det första Gud gjorde, sedan han skapat dem, var att han välsignade dem. Men det är ej alla, som vilja mottaga välsignelsen. Det måste ofta, såsom fallet var med Jakob, först komma till en brottning. Brottningen pågick länge, ända tills morgonrodnaden gick upp. Men sedan heter det: »Och han välsignade honom där.» Alla behöva vi Guds välsignelse. Guds församling behöver den. Vi behöva den särskilt i denna tid. Tiden är ond, och ondskan skall tilltaga, ända tills Jesus kommer. För att vi må komma igenom behöva vi komma nära Guds hjärta och bliva välsignade av honom. Gud vill ingenting hellre än att välsigna oss. Må också vi ingenting hellre vilja än att bliva välsignade av Gud.

I Joh. 10: 10 säger Jesus: Jag har kommit för att de skola hava liv och hava övernog. Jesus ger liv. Övergå därför på hans sida. Bliv hans barn. Jesus giver liv åt de döda. Du får leva i gemenskap med honom. Han giver också övernog. Var ej nöjd med att blott ha kommit med på vägen utan kom ihåg Jesu ord övernog, övernog. Han för sina får på gott bete. Och där välsignar han oss.

Då han välsignar oss sker vad Jesus säger i Joh. 7: 38. Då flödar från våra liv strömmar av levande vatten. Det är vad vi alla hemma och ute längta efter. Vi bedja om denna nåd, att strömmar må flöda från Guds folk och Guds vittnen. Detta sade Jesus om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå. Apost. Paulus ställer denna uppmaning till de troende: »Uppfyllens med Anden.» Må vi akta på detta. Då bliva vi välsignade.

»Utvidga mitt område», beder vidare Jabes. Vi behöva bedja denna bön. Det finnes så mycket på löftenas mark, som vi ännu ej intagit. Det är så mycket i ordet, som ännu återstår, som ännu ej blivit vårt. Och därför äro vi så fattiga i våra liv. Vi känna behov av att bedja denna bön också, för att vi må kunna utöva inflytande över andra, här hemma och ute ibland hedningarne. Ofta känna vi, att de områden, som ännu ej äro intagna, äro alltför stora, uppgifterna alltför väldiga. Vi orka ej med dem. Men må vi vänta stora ting av vår Gud och våga stora ting för honom. Må vi bedja Herren utvidga vårt område, och vi skola en dag få se bönhörelse. Då skola de

komma från Kina i stora skaror, flera än att de kunna räknas. O, det skall bli en stor dag.

Låt din hand vara med mig, beder vidare Jabes. »Din hand.» Det är denna hand som talas om i 2 Sam. 22: 17, där det heter: »Han räckte ut sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig upp ur de stora vattnen», och i Ps. 40: 2: »Han drog mig upp ur fördärvets grop ur den djupa dyn. Han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta». I 1. Krön. 29: 12 heter det: »Det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt.» Han som bär namnet Stark Gud förmår göra vad som helst stort och starkt. Den som tror på Jesus och i tron ber denna bön till honom, han skall få se stora ting. Han skall ock få se, att Herren så välsignar honom, att själar därigenom dragas till Jesus.

»Lovad vare Herren min hjälpare» sjunger David. Vi som äro inskrivna i Herrens här, vi äro kallade att verka hans verk, att vittna om honom att tala med själar. Må vi göra det med frimodighet.

Furstarna i Isaskars stam slöto sig till Herrens stridsmän. Är detta fallet med oss. Eller har slöhet och slapphet tagit överhand! I Ps. 68: 17 frågar Herren: »Viljen I då ligga stilla inom edra inhägnader?» Och Debora frågar: »Varför satt du kvar i din inhägnad och hörde på herdepiporna?» Dessa frågor må ställas till oss. Det är många här som ha det gott, som ha penningar och tid men ej göra något för Gud. O, att Gud finge väcka oss upp! Sebulon var ett folk, som prisgav sig åt döden, heter det, så ock Naftali på höjderna vid stridsfältet (Dom. 5: 18). Följa vi deras exempel? Jesus gav sitt liv för oss. Följa vi i hans fotspår?

Det heter vidare: »Från himmelen fördes strid. Herren själv strider för oss. Herren hjälper hjältarne» (v. 23). De som älska Herren och följa honom som hans stridsmän, de skola, såsom det heter i sista versen, likna solen, när den går upp i sin hjältekraft. Det är stort att få vara med i denna Herrens här.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Kommittén för Svenska Missionen i Kina

höll sitt första ordinarie sammanträde för året i Stockholm den 8 jan. Nio ordinarie ledamöter och två rådgivande hade infunnit sig. Missionsfältet representerades av fyra av de hemmavarande missionärerna.

I sitt hälsningstal erinrade ordf. om hurusom vår tid särskilt utmärker sig för en oerhörd jäkt samt krig och strid på alla områden. Detta förhållande utövar sitt inflytande även på den enskilda människans liv och därmed indirekt på missionen. Under sådana förhållanden är det hälsosamt att med sina tankar gå tillbaka till den första kristna tiden. Den enkelhet och trons enfald, den harmoni och stillhet inför Gud, som kännetecknar dessa kristendomens första dagar, böra vi sträva efter att även i vår tid kunna förverkliga.

*

Val av ledamöter i Kommittén företogs. I tur att avgå voro fru Anna Peterson, apotekare K. Nilenius, kyrkoherde G. Arbman och marinintendent O. v. Malmborg. Samtliga de avgående blevo omvalda. På den vakanta platsen i Kommittén invaldes enhälligt direktör Gustav Törnqvist, Norrköping.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina 1924 utgöres alltså av överste *H. Dillner* ordf., överingenjör *K. G. Magnusson* vice ordf., direktör *H. Hallencreutz* kassaförvaltare, marinintendent *O. v. Malmborg*, grosshandlare *Sven johnson*, apotekare *K. Nilenius* ,fru *Anna Peterson*, fröken *Anna Gauffin*, kyrkoherde *G. Arbman*, direktör *G. Törnqvist*, missionsföreståndare *E. Folke* och missionssekreterare *Nath. Högman*.

*

Till ledamöter i Arbetsutskottet valdes: ordinarie ledamöter: överste *H. Dillner*, överingenjör *K. G. Magnusson* ,direktör *H. Hallencreutz*, missionsföreståndare *E. Folke*, missionssekreterare *Nath. Högman*: till suppleanter grosshandlare *Sven Johnson*, musikdirektör *H. Gillgren* och doktor *Josef v. Malmborg*.

*

Sammanträdets förhandlingar upptogos uteslutande av en rådplägning mellan Kommittén och de hemmavarande missionärerna angående dels arbetet i dess helhet, dels vissa särskilda frågor, som voro aktuella. Det var synnerligen värdefullt och givande att på detta sätt gemensamt få dryfta de angelägenheter, som röra det oss av Gud anförtrodda stora verket, och vi äro förvissade om, att detta skall bära sina goda frukter i det framtida arbetet. Kommitténs nästkommande ordinarie sammanträde kommer, vill Gud, att äga rum den 28 maj d. å. i samband med årsmötet.

Trettondagens missionshögtid.

Denna dag blev en stor och oförgätlig dag i S. M. K:s historia. Hela dagen var det en gripande mäktig stämning över våra möten. Denna stämning nådde sin kulmen vid avskedsmötet på kvällen. Stadsmissionens kyrksal kunde ej på långt när rymma de skaror, som strömmade till, och ej så få fingo beklagligt nog vända åter hem utan att kunna komma in. Det var ju ock ett enastående tillfälle, som nu erbjöds, då man fick lyssna till avskedsorden från icke mindre än sex missionärer, vilka stodo färdiga att återvända till missionsfältet. Ett referat ,som inflyter i nästa nummer, hoppas vi skall giva även de vänner, som icke kunde närvara, något från detta rikt välsignade möte.

Missionärerna avreste sedan från Stockholms Centralstation vid olika tider, men varje gång voro talrika missionsvänner samlade för att med hälsningar, minnesord och sång visa missionärerna sin kärlek och tillgivenhet. Det var känsligt gripande stunder, då något av tidens korthet och evighetens verklighet trängde sig starkt på. Låt oss nu sluta en bönering omkring våra resande vänner, att de må bliva förda säkert fram till det arbete, som väntar dem.

*

S. M. K:s bönemöten i Betesdakyrkan, Stockholm, hava nu tagit sin början och fortsätta, vill Gud, varje tisdag afton kl. 7 e. m. t. o. m. den 20 maj. Alla vänner till missionen, som önska deltaga i dessa möten hälsas hjärtligt välkomna.

Förbättrade kommunikationer.

Missionär Blom skriver:

Motorvägen från Taiyuan hit är nu färdig med undantag av några byar. Automobilerna kunna gå till Hungtung på 8 timmar, och därifrån kan man resa med rickshaw på 3 dagar. Järnvägen till Shanchow beräknas bli öppnad för trafik före nyåret.

I Shensi reser man med motoromnibus från Tungkwan till Sianfu på några timmar, och det gör risken för rövare mindre, än då man färdas med vanlig landsvägsskjuts. Vägen mellan våra stationer där är dock lika osäker.

Fortbildningskurs för missionärer.

Svenska Missionsrådet har enligt mångas önskan beslutat anordna en fortbildningskurs för hemmavarande missionärer nästa år. Kursen kommer, om Gud vill, att hållas i Holsby Brunn den 15—31 augusti.

En liknande kurs hölls år 1921 på samma plats. Den kursen utgör för alla del-

tagarna ett ljuvt minne och ett stort tacksägelseämne.

Kommittén för ordnande av nästa års kurs ville med dessa rader vädja till allt Sveriges missionsfolk om förbön för kursen. Endast genom bön kunna alla förberedelser utföras i överensstämmelse med Guds vilja och endast genom bön deltagarnas hjärtan beredas att mottaga allt vad Gud vill giva. Bedjen därför, kära vänner, för dem, som utföra förberedelserna, för föreläsare, deltagare och alla dem, som på något sätt taga del i den blivande kursen! Bedjen att den må få bliva ett medel till flera själars frälsning, mera frimodighet och andekraft i missionsarbetet och en allt varmare kärlek Guds barn emellan!

Låtom oss i tro omfatta löftet i Matt. 18: 19: »Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen», och så i trogen förbön bedja för nästa års fortbildningskurs för hemmavarande missionärer!

För *Fortbildningskursens arbetskommitté:*
Sekreteraren.

En kristens hämnd.

I en nyligen utkommen kinesisk tidning omtalas följande: I en undangömd vrå av Mandschuriet bodde en lantbrukare vid namn Tung. För omkring två år sedan kom en skara rövare också till denn trakt. De bundo Tung, brände hans hem och förde med sig allt av värde. Tung, som var en ödmjuk kristen, underrättade icke myndigheterna om vad som skett utan bar i stillhet sin förlust, grep på nytt verket an och återuppbyggde sitt hem. För icke länge sedan, då han var inne i en stad, mötte han en i trasor höljd man, som vid åsynen av Tung hastigt vände bort sitt ansikte. Men Tung hade redan känt igen honom. Denne man var en av de rövare, som hade fördärvat hans gård och plundrat hans hem. När mannen märkte, att han var igenkänd, föll han enligt kinesisk plägsed på sina knän och bad om nåd. »O, anmäl mig icke! Överlämna mig icke i rättvisans händer!» bad han. Tung svarade: »Jag hyser intet agg emot dig. Tala om, hur du har det.» Mannen, som knappt trodde sina öron, svarade: »Vi ha haft en mycket svår tid. Kort efter sedan vi hade bränt ert hus, kommo soldater, skingrade vår skara och drevo oss uppåt bergen. Där irrade vi länge omkring. Det var på vintern och det blev bitande kallt. Båda mina fötter blevo förfrusna. Nu har jag varit här i staden omkring tre månader, och nu är det slut med mina pengar. Jag vet inte, vad jag skall ta mig till. På värdshuset är jag skyldig åtskilligt med pengar, och nu har jag inte så mycket kvar, att jag kan få mig litet mat.» Tung tog fram en rätt stor summa pengar och räckte honom den med orden: »Gå och skaffa dig något att äta! Betala sedan din räkning på värdshuset! I morgon kommer jag och hämtar dig för att föra dig till sjukhuset. Det är ju möjligt, att de där kunna göra något för dina fötter.» Mannen, som fruktade, att bakom detta ädelmodiga anbud låg någon plan för hans infångande, ville helst ha flytt under natten, men kunde ej på grund av sina onda fötter. Nästa dag kom Tung med sin egen vagn för att hämta honom, förde honom till sjukhuset och betalade där över två pund för hans skötsel. »Kanske», sade han, »skall mannen där lära känna Jesus, såsom jag har gjort, och komma därifrån som en ny människa». Det dröjde icke länge, förrän den forne rövaren, övervunnen genom alla dessa kärleksbevis, fann vägen till Guds lamm och fick sin tunga skuldbörda avlyftad.

(Ur Sv. Tr.)

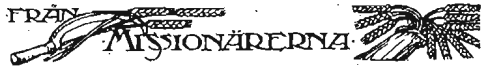

"Den synen gjorde mig glad".

Missionär Morris Bergling har sänt oss följande intressanta skildring.

I dag hade jag för första gången den glädjen att få tala vid den kinesiska söndagsgudstjänsten. Far tolkade mig. Jag

tror det gjorde ett djupt intryck på det kinesiska sinnet att se far och son samman på predikstolen.

På em. fingo vi deltaga i en högtidlig nattvardsgång.

Så var tiden inne för det vanliga friluftsmötet. En stor skara frivilliga medhjälpare väntade på oss utanför vår port. Där syntes gamle Hsyen, två lärare från gosskolan, två mattbasar från industriskolan och ett 20-tal skolelever.

Vi begåvo oss i väg mot dagens mål, en by 3 li bort. En liten gubbe följde oss. Han hade all möda att hinna med på vandringen till byn. Han halvsprang nästan hela tiden.

Jag bad den lille mannen tolka ett par kinesiska skrivtecken på en traktat. Jag ville veta, vad de betydde. Men han ruskade på huvudet: »Jag kan inte läsa.» — Vad, tänkte jag, och svårt har du för att börja samtala med människor. Vad skall du med och göra?

Men så förstod jag det. Han var en av dessa, som arbeta i det tysta, en av dessa som mera bedja för än tala om Guds sak, en som längtar efter Guds rike och glädes sig åt, att blott få vara med och se på och höra, hur Guds ord förkunnas. Ack, måtte vi få många sådana förebedjare! —

Det bär av ut genom västra stadsporten denna gång. Nu ha de nya traktaterna anlänt. En av dem måste vi klistra upp i porten, där så många gå ut och in. Och den passar så bra att klistra upp. Traktaten är tryckt som en officiell kungörelse. Överst står: »Betala din skatt!» Under detta synas två kinesiska flaggor.

Medan vi klistra upp arket, komma de »posterande» soldaterna springande för att få del av kungörelsen. Och de läsa: »Given kejsaren vad kejsaren tillhörer, men *giv Gud vad Gud tillhörer.*»

Vi ha även mindre traktater för utdelning. På en läses överskriften: »Alltings ursprung». på en annan: »Vägen till lycka», eller: »Det går ej för sig att uppskjuta!» (Man måste ha lockande titlar för att få dem att läsa). På en traktat är vidskepelsen avhandlad i 15 punkter. Traktaten lämpar sig utmärkt att ge till tvivlande, kritiska ungdomar. Jag brukar även ge den sortens ungdom traktaten: »Ät ej utländsk religion.»

Men vad är det, som i dag samlar så stora skaror? Det är ej vårt stora följe, ej traktaterna, ej ens vi utlänningar själva, utan — cykeln. Min bror Martin har funnit en stor tröskplan och åker runt där, runt, runt. Barn och äldre komma springande från alla håll. Nu kör min bror tvärs igenom hopen och bort utefter en gata.

Bror brukar åka de viktigaste gatorna för att samla folk.» »Vi ha möte på planen i mitten», ropar han och åker vidare. Halvsovande hundar och grisar springa förskräckta undan. Kor, mulor och åsnor, som stå bundna på gatan om dagarna, se undrande efter cykeln, som far förbi. Barn skrika inåt gårdarna: »kan, kan» (se, se!) Och ut till gatan rusa hemmens nyfikna innevånare.

Nu kommer cykeln tillbaka till planen. Och med den byns befolkning. Vi stämma upp en sång. Och så börjar det direkta

När cykeln missionerar. Foto: M. Bergling.

arbetet. Gamle Hsyen låter ej ett ögonblick gå förlorat. Han begynner med närmaste man. En skara skockas runt honom för att höra, vad han har att säga mannen. (Det »tar» alltid bättre, när man riktar sig till någon personligen). Överläraren, herr Ho står på en jordhög och talar till några kvinnor. Och där ser jag en 10—11 års skolpojke hålla fram en traktat för en man. »Jag kan inte läsa», säger mannen. Då börjar pojken helt resolut utlägga texten.

Jag blev verkligen själv häpen över företagsamheten hos denne lille predikant. Orden tycktes aldrig tryta. Jag gav honom ännu några traktater att dela ut. Han sken av stolthet över att jag uppskattade hans arbete.

— — —

Så såg jag ut över tröskplanen. Hopen var uppdelad på sju grupper, omgivande var och en sin predikant. Den synen gjorde mig glad. Jag såg sju Guds såningsmän i arbete på Guds rikes åker.

Måtte jordmånen bliva fruktbärande.

Morris Bergling.

Tacksägelse för den välsignelse Gud gav under högtiden, sid. 20. Bön för Kommitténs ledamöter och arbete under det nu ingångna arbetsåret, sid. 20, Bön för Fortbildningskursen för missionärer i Holsby Brunn nästa sommar, sid. 20. Bön att Guds välsignelse må följa de utresande missionärerna, sid. 20.

Missionärernas adresser.

Ang. och Augusta Berg,
Th. och Sekine Sandberg,
Carl och Ethel Blom,
Frida Prytz,
David och Karin Landin,
Carl Bergqvist,
Emma Andersson,
Pro temp.
Henrik Tjäder,
G. W. Wester,
} Yüncheng, Sha. China.

Maria Björklund,
Carola Rudvall,
} Ishih, Sha. China.

Oscar o. Gerda Carlén
Judith Hultqvist,
Elna Lenell,
} Ruichenghsien, Sha. China.

Anna Eriksson, Hanchenghsien, She. China.
Robert och Dagny Bergling, Hoyang, She. China.

Ester Berg,
Ingeborg Ackzell,
Hanna Wang,
} Tungchowfu, She. China.

Hugo och Marie Linder, Pucheng, She. China.
Nils och Olga Svensson, Tungkwan, She. China.

Anna Janzon,
Ebba Burén,
Nath. och Elsa Engbäck,
} Honanfu, Ho. China.

Malte och Ida Ringberg,
Johannes Aspberg,
Morris Bergling,
} Mienchih, Ho. China.

Maria Pettersson,
Elna Gunnardo,
} Sinanhsien, Ho. China.

I språkstudier:

Minnie Nicholson,
Lisa Gustafsson,
} China Inland Mission, Shanghai. China.

I hemlandet:

Axel och Anna Hahne,
Hilma Tjäder,
Agnes Forsberg,
Fredrika Hallin,
} Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Ossian o. Edith Beinhoff,
Estrid Sjöström,
Martin Lindén,
} S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

Ester Jonsson, Järnvägsgatan 14, Nässjö.
Maria Hultkrantz, Björnö, Heljebol.
Maria Nylin, Hjärsta 471, Örebro.
Josef och Johanne Olsson, U. S. A.

Även i Förenta Staterna hava missionssällskapen att kämpa med stora *ekonomiska svårigheter*. Den stora presbyterianska kyrkans mission drar på en skuld av icke mindre än 657 tusen dollars. Om icke denna skuld genom ökade missionsgåvor avbetalas, ser sig missionsstyrelsen tvungen att stänga missionsstationer och på flera sätt inskränka arbetet. Styrelsen har utsänt en vädjan om en ökning i missionsbidragen av 33 %, för att denna katastrof skall kunna undvikas. Den presbyterianska kyrkan i Amerika räknar 1,700,000 medlemmar.

Den under namnet *Gideoniterna* i Förenta Staterna verkande föreningen av resande kristna köpmän har nu hunnit att i hotell i Förenta Staterna och Kanada utplacera inte mindre än 558.619 biblar. Detta är en mission, över vilken man bör synnerligen glädjas och som bevisligen varit till mångas frälsning.

*

Den nya konstitution, som Egypten erhållit, värnar omsorgsfullt den religiösa frihet, som nu råder där. Visserligen fastställer artikeln 149, att Islam är statsreligion och arabiska det statsofficiella språket, men sedan finna vi följande: artikel 12: samvetsfriheten är absolut; artikel 13: staten beskyddar i enlighet med det bruk, som blivit vedertaget i Egypten, den fria utövningen av varje religion och tro, så framt den icke strider mot god allmän ordning och god moral; artikel 18: intet förbud kommer att utfärdas mot det fria bruket av vilket språk som helst i privata mellanhavanden, i handel, i religiösa affärer, i pressen eller i publikationer av vilket slag som helst såväl som vid offentliga möten.

*

En av metodistkyrkans missionärer i Indien har vid en stor konferens i Saharanpur i Punjab framhållit *den stora förändring gentemot kristendomen*, som ägt rum i Indien. Som exempel berättade han, att när dir. John R. Mott för nio år sedan i en stor samlingslokal i Madras talade till bildade icke kristna hinduer, blev han mitt i sitt föredrag, då han kom att nämna Kristi namn, nedvisslad. Talaren hade nyligen för icke kristna bildade hinduer hållit en serie föredrag i samma samlingsföredrag i samma samlingslokal. Åhörarskarans storlek tillväxte kväll efter kväll, och sista aftonen fingo de t. o. m. stå ute på verandan. Hans ämne varenda kväll var *Kristus*. Sista aftonen talade han om för dem, huru de kunde giva sig själva åt Kristus. Därpå sade han: »Jag skall nu bedja en bön, genom vilken vi giva oss själva åt Kristus.» Därpå uppmanade han alla, som det kunde, att bedja efter honom mening efter mening. De allra flesta i den stora salen gjorde därpå detta.

Insänd litteratur.

Karl Palmberg. Strödda minnen från hans levnad. Sv. Missionsförbundets förlag. Pris häftad 3 kr.

Ifrågavarande bok utgöres till största delen av självbiografiska anteckningar av den högt uppskattade predikanten och missionsvännen pastor Karl Palmberg. Det är av största intresse att följa såväl P:s egen utvecklingshistoria, som också bilder från de andliga rörelserna i vårt land under denna betydelsefulla tid. Det är blott att beklaga att anteckningarna sluta så tidigt som 1872, omkr. 50 år före Palmbergs död. De övriga bidragen till P:s historia vilka lämnats av andra författare kunna — om än så värdefulla — ej uppväga nämnda brist. *K. G. M.*

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1924 i sin 29:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke* m. fl., utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet fri-exemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 44 59. Norr 224 73.

INNEHÅLL:

O, att du ville välsigna mig! — Från redaktion och expedition. — En kristens hämnd. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Missionärernas adresser. — Från när och fjärran. — Litteraturanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.

N:r 3. ÅRG. 29. 5 FEBR. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

LÄNGTANDE SJÄLAR.

Predikan i sammandrag av missionär *August Berg* Trettondedagen i Betesdakyrkan.

Julens evangelium talar om att Frälsaren kommit. Trettondedagens evangelium talar om, hur han blev mottagen, då han kom. Över dagens text (Matt. 2: 1—12) kan sättas såsom överskrift: Längtande själar. Augustinus säger: Du har skapat oss till Dig, och vårt hjärta har ingen ro, förrän det vilar i Dig. Människan längtar efter gemenskap med Gud. Jordiska ting kunna ej tillfredsställa själens begär. Det var på grund av att denna längtan fanns i hjärtat, som de vise männen foro den långa vägen till Judaland för att där söka den utlovade Frälsaren. De hade en aning om att världens Frälsare just då hade kommit, och denna deras aning var just ett uttryck för deras själars längtan.

Hur skall människan finna Gud? Detta är den stora frågan i kristenheten och i hednavärlden i denna tid. Hur uppenbarar sig då Gud för dessa frågande själar? Vi kunna ej se honom med våra lekamliga ögon, men vi förnimma hans röst, då han talar till oss därinne i våra hjärtan, och då han säger till oss, detta är rätt, detta är orätt. Denna röst i vårt inre är samvetets röst. Det är om denna Paulus talar i Rom. 2: 14—15, då han om hedningarna säger att »lagens verk äro skrivna i deras hjärta» och att deras egna samveten därom bära vittnesbörd. Men samvetet kan aldrig leda människan fram till Gud. Samvetet kan i bästa fall angiva riktningen, som själen har att följa i sitt sökande. Vi behöva något mera. Och Gud har givit människorna olika medel att söka och finna honom. Under gamla testamentets tid gav han budordslagen. (2 Mos. 19: 5—6.) Israel försökte hålla

denna lag, men misslyckades. De misslyckades ända därhän, att de övergåvo den sanne Guden och gingo bort och tjänade andra gudar. Då använde Gud ett annat sätt. Han sände till dem sina profeter. Dessa Guds profeter hade väl olika uppdrag, men ett var gemensamt för dem alla. De skulle vara en Guds kallande röst till det avfallna folket. (Jes. 1: 18). Ja, det är ej blott själen, människans själ, som längtar efter Gud, utan att det också är Gud, som längtar efter själen. Slutligen kom Gud och gav människorna sin sista uppenbarelse, då löftet uppfylldes, då sonen föddes, då ordet vart kött. Detta är den högsta uppenbarelsen av Gud. Guds Son, född av kvinna.

Längtande själar ha funnits i alla tider. »Såsom hjorten trängtar till vattubäckar, så längtar min själ, o Gud, till dig», sjunger psalmisten. Herdarna i Betlehems ängd, Simeon och Hanna och alla dessa, om vilka det heter, att de väntade på förlossning, alla dessa voro sådana längtande själar. Kanske finnes denna längtan, där vi minst ana det. Många människor kunna synas likgiltiga men bära dock i sitt innersta på en djup längtan. Ja, vi misstaga oss ofta på människor. Vi känna ej, vad som rör sig i deras hjärtans djup. Visst är dock, att samvetets röst gör sig hörd i varje hjärta mer eller mindre. Skall du då, du längtande själ, finna vad du söker? Ja, där längtan finnes, där skall den bli tillfredsställd. Då varje verkligt längtande själ kommer till Jesus, uppenbarar han sig för henne. Och närhelst en sådan själ kommer till honom och fått sin längtan tillfredsställd, föddes i hennes inre ett begär att föra andra längtande själar till Frälsaren.

Trettondedagen är missionens högtidsdag. Texten om de vice männen är en missionstext. Det var en lång väg dessa vice män hade att färdas. Men vad betydde vägens längd och mödor, då de funnit vad de sökte. Och under vägen hade de ju en vägvisare. Den stjärnan, som hade synts för dem i deras hemland, den stjärnan ledde dem till målet. En sådan vägledning behöva vi människor. Den säkraste vägledningen är den, som gives oss i Guds uppenbarade ord. »Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet. I gören väl att I akten därpå såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan», säger aposteln Petrus. (2 Petr. 1: 15.) Missionsförsamlingens uppgift i denna tid är att genom sina sändebud föra Guds ord till sökande själar i hednavärlden. Denna dag påminner oss om denna vår uppgift. Och denna vår uppgift är också en förmån. Det är en förmån och en uppgift att liksom profeten få säga: »Hören rösten av en som ropar i öknen. Bereden väg för Herren.» Det är missionens uppgift att bereda väg för Herren, att säga till sökande själar: Den Frälsare du längtar efter har kommit. Vi skola å Guds vägnar föra Guds ord till dessa sökande själar. Vi hade på ett ställe i Kina under en veckas tid tältet uppslaget och predikade där ordet morgon och afton. Vi lade därvid märke till, att en viss kvinna kom dag efter dag, och då vi frågade henne, varför hon kom, svarade hon:

»I 40 år har jag längtat efter vad jag nu fått höra, och nu har jag funnit det. Nu är min längtan tillfredsställd.» Denna kvinna är blott en utav de många i hednavärlden, som längta och söka. Aposteln Paulus säger i Romarebrevet, att det är ingen åtskillnad mellan jude och grek. Alla hava vi syndat, men alla skola på samma sätt bliva rättfärdiggjorda och aposteln frågar: »Är då Gud endast judarnas Gud, är han icke också hedningarnas?» Aposteln Paulus kunde, fastän han var uppfostrad som en sträng farisé och såsom en sådan måste känna motvilja mot hedningarna, säga sådana ord. Vad var det som gjorde, att en sådan förändring skedde i hans tänkesätt och livsuppfattning. Jo, han hade funnit Messias, han hade funnit Kristus, och Kristus, morgonstjärnan, hade uppgått i hans hjärta. Hela hans liv hade därigenom blivit nytt och det gamla hade försvunnit.

När de vice männen kommo fram till Betlehem och kommo in till Jesusbarnet, uppfylldes deras hjärtan av stor glädje. Nu hade de kommit till sin längtans mål, nu hade de funnit, vad de sökte, och de föllo ned för Jesusbarnet, de gåvo det sin hyllning. De sågo Guds härlighet i detta barn. Ja, så är det för var och en, som funnit Jesus. Och vidare, de togo fram sina skatter och framburo skänker åt barnet, guld, rökelse och myrra. De skatter, de gåvo åt Jesusbarnet, hade stort värde. Mänskligt sett återvände de till sitt hemland fattigare än då de kommo. Men i själva verket reste de därifrån rikare än då de kommo.

Vilka skatter är det Jesus vill mottaga utav oss? Han vill mottaga ett syndbelastat hjärta. Han vill mottaga oss så eländiga vi äro utan någon förtjänst eller värdighet. Han vill mottaga oss i vår fattigdom, och han vill giva oss av sina rikedomar, såsom aposteln säger i Rom. 10: 12. »Han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom», och i Efeserbrevet 1 kap.: »Vi ha förlossning genom hans blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedomar», och vidare: »I honom ha vi undfått vår arvslott.» Vi ha i honom undfått den helige Andes gåva såsom ett insegel o. s. v. Sådana gåvor vill han giva oss och skola vi då icke också lägga oss och vad vi äga såsom en gåva på hans altare. Ja, må vi då komma till Jesus! Må vi giva åt honom och mottaga av honom! Komma vi så till honom, skola vi ej gå tomhänta bort. Må vi då också gå till hedningarna med de gåvor, vi fått, ty Gud, han är också hedningarnas Gud. Du som älskar Jesus, var välkommen till honom att frambära ditt guld och silver och dig själv och tag emot hans gåva, de rikedomar, som han vill giva åt alla som söka honom.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Fru Inez Bölling
har på Mörby lasarett undergått en rätt så allvarlig operation. Allt har lyckats väl och krafterna återkomma så småningom. Vi innesluta vår sjuka syster i missionsvännernas förböner.

Åter från Amerika.
Rektor *J. Rinman* och missionär *Martin Lindén* återkommo välbehållna till hemlandet från sin Amerikaresa d. 24 januari.

Hemresan över Atlanten hade varit mycket stormig; ett par av räddningsbåtarna hade t. o. m. gått över bord.

Rättelse.

Under rubriken »Missionärernas adresser» i föregående nummer insmög sig ett fel. Fröken Ester Bergs adress skall vara: *Hoyang, She, Kina.*

Missionsresor.

Missionär *Axel Hahne* har under sista delen av jan. och början av febr. rest i södra Skåne. Fröken *Maria Nylin* reser fortfarande för L. M. F. och fröken *Ester Jonsson* skall under vårterminen göra resor bland L. M. F:s barnmissionsföreningar Snödropparna. Kand. *G. Österberg* är på resa i Östergötland och Småland. Bedjen för dessa missionsresor!

London den 15:de januari 1924.

För all kärlek och vänlighet, som under vår vistelse i hemlandet kommit oss i så rikt mått till del, och som nu särskilt i avskedets stund tog sig ett så rörande uttryck, bedja vi att få framföra våra varma och innerliga tacksägelser. Gud löne Eder alla! »Han har rikedomar att giva åt alla dem som söka honom.»

Efter en ganska stormig resa anlände vi hit på måndagen, omkring sju timmar försenade, och klockan fem på e. m. voro vi framme på Kina Inland Missionens hem där vi voro väntade och välkomna. Lördagen den 19:de gå vi ombord för att ånyo fortsätta vår resa.

»Han ledde dem på en rätt väg.» Ps. 107: 7.

Edra varmt och tacksamt tillgivna

August och *Augusta Berg.*

Ester Berg.

Oscar och *Gerda Carlén.*

*

Stormötet i Ishih den 14:e och 15:e oktober 1923.

Solen strålade från molnfri himmel. Ute på fälten vajade ännu här och där hirsax, fulla och mogna, väntande på skördemännens lie. På de stora bomullsfälten lyste de vackra gula blommorna mellan buskarnas stora rika blad. Den snövita bomullen, som här och där stack fram ur de tjocka bollarna, vilka ännu behövde några dar att svälla för att kunna släppa ut fin mjuk bomull, väntade också att snart plockas. På andra fält grönskade redan det nysådda vetet.

Från alla håll i vårt distrikt kommo vandrare, ensamma eller i små sällskap; andra kommo ridande eller åkande till stormötet på huvudstationen.

De två bibelkvinnorna och några »förtroendekvinnor» voro beredda att mottaga de kvinnliga gästerna, de tre evangelisterna med församlingens förtroendemän hade allt i ordning för de manliga. Missionär Wester hade anlänt någon dag i förväg redan.

På lördagsafton den 13 hade vi glädjen se en icke så liten skara samlad i kapellet till välkomstmöte, då evangelisten Chang ledde en andaktsstund. Hans ämne var Sackeus. »I dag måste jag stanna — Tänk om Mästaren verkligen ville stanna hos oss med de himmelska välsignelserna!»

*

Söndag morgon kl. 7 var det bönemöte. Missionär Wester inledde mötet med Jona 2: 10: »Jag vill offra åt dig med högljudd tacksägelse», påvisande huru mycket vi hade att tacka och prisa Gud för.

Det första mötet på f. m. leddes av äldste Ts'ao från Puchow. Hans text handlade om mannen, som varit lam i 38 år. Själva högmässogudstjänsten ledde missionär Wester. Han hade till text valt liknelsen om skatten i åkern och köpmannen, som sålde allt vad han ägde för den dyrbara pärlan, han funnit. Många utomstående även från staden hade kommit, så att kapellet var alldeles fullpackat. Men tyst och stilla var det, och högtidsstämning vilade över det hela. Vi tro att

ordet fick tränga ned undervisande i mångas hjärtan. På e. m. samlades församlingsrådet för att överlägga om viktiga angelägenheter.

*

Det första mötet på f. m. leddes av äldste Ts'ao från Puchow. Hans text handlade om mannen, som varit lam i 38 år. Själva högmässogudstjänsten ledde missionär Wester . Han hade till text valt liknelsen om skatten i åkern och köpmannen, som sålde allt vad han ägde för den dyrbara pärlan, han funnit. Många utomstående även från staden hade kommit, så att kapellet var alldeles fullpackat. Men tyst och stilla var det, och högtidsstämning vilade över det hela. Vi tro att ordet fick tränga ned undervisande i mångas hjärtan. På e. m. samlades församlingsrådet för att överlägga om viktiga angelägenheter.

*

Det första ärendet gällde dopkandidaterna. Två sådana hade anmälts vid ett möte i fjol, och blevo nu antagna. En ny manlig dopkandidat föreslogs, och hans sak måste noggrannare behandlas. Han blev inkallad och fick besvara åtskilliga frågor. Av de svar han gav, kände man, att han var en lärjunge »utan svek». Han blev bland annat tillfrågad angående bönen. I stället för att svara stod han upp och bad en enkel, hjärtegripande bön. Nog hade han sin sak klar. Det kändes. Således skulle tre införlivas med församlingen.

*

Nästa viktiga fråga gällde, om tiden var inne att här i Ishih välja äldste. De flesta tyckte nog, att det var bäst att vänta, men likväl beslöts det att framlägga förslaget på församlingsmötet. Inför församlingen togs även frågan upp tvekande. Lite var tyckte, att inga lämpliga krafter funnos. Då sade en yngre kvinna: »Skola vi vänta tills vi ha en *fullkomlig* person att välja, då få vi aldrig någon äldste i Ishih.» Därpå voro de flesta med om att föreslå kandidater. Fem kandidater föreslogos, därav skulle blott en bli äldste. Fel och brister hos den ena och andra påpekades. Äldste Ts'ao från Puchow föreslog att man skulle välja två, men man beslöt att först nästa dag förrätta valet. Det var åtskilligt att klara upp först.

Dagen led mot sitt slut. Efter kvällsmaten samlades vi ännu en gång till s. k. vittnesbördsmöte. Men att få kineserna att förstå vad man skall tala om, när det gäller att avlägga ett vittnesbörd om vad Gud gjort för en själv eller andra, det är mycket svårt. De passa på tillfället att få predika då i stället.

Måndagens morgonmöte inleddes av äldste Ts'ao med berättelsen om kvinnan, som hade haft blodgång i tolv år. Han stannade särskilt för ordet »i sitt hjärta», som den kinesiska översättningen av v. 21 lyder. Bönemötet efteråt kändes varmt och gott.

Efter frukosten blev det val av äldste. Evangelisterna Chang och Hai blevo valda, men som valet först skall underställas provinsens presbyterium dröjer det ju ännu en tid, innan saken blir fullt bestämd.

Gudstjänsten på f. m. leddes av evangelisten Hai, som läste Luk. 23, och med ledning av ett stort kors uppritat på vitt papper och skrivtecken runt om, talade över frågan: »Vem menar du att Jesus är?»

Två möten på e. m. voro stilla bibelstunder. Men strax efter förmiddagens möte ägde dopet rum.

Högtidens sista sköna stund var nattvardsgången på aftonen. De tre nydöpta hälsades först välkomna, varefter missionär Wester stannade för ämnet: »Han har gjort mig fri». — Så hade vi ännu en gång fått fira denna himmelska åminnelsefest nere på jorden, och vi hade fått fira högtid i två dagar tillsammans omkring Ordet och bönen. Må alla, som då voro med, en gång samlas i det himmelska hemmet!

Bedjen därom med oss!

Maria Björklund.

*

"I faror bland rövare."

De två kvinnliga missionärerna fröknarna *Sharp* och *Darrock* tillhörande Kina Inlandsmissionen som en tid varit till-

fångatagna av rövarna hava nu blivit befriade, i det general Wu's soldater jagade bort och slogo rövarna och förde missionärerna till Honanfu. Fröken *Ebba Burén* berättar härom följande: »Glädjen blev stor, och innerligt tackade vi Gud, när vi fingo återse dem. På det hela taget hade rövarna behandlat dem väl, men de be-

Foto. R. Anderson.
Den kvinnliga missionsstationen i Honanfu.

svärligheter och strapatser, missionärerna fått utstå, voro obeskrivliga. Det är ock någonting fruktansvärt att leva 34 dagar i en sådan atmosfär och omgivning. Det var underbart att erfara, huru Gud uppehållit och bevarat dem. De voro uthungrade, men vågade ej äta sig mätta. Under hela tiden hade de ej kunnat taga av kläderna, som nu voro mycket illa medfarna. De hade varit med i 15 strider, antingen då rövarna gått till anfall mot byar och städer eller själva blivit anfallna av soldater. Vid ett sådant anfall måste de lämna vagnen och sina tillhörigheter och springa med rövarna. I bergstrakterna fingo de rida på en packsadel, och vid sista anfallet drogo rövarna dem med sig, så att de rullade som nystan utför branterna och släpades uppför i vild fart, till dess deras fötter voro fulla av törnen. Till slut togo deras vaktare till flykten för att rädda sina liv, och de fångna missionärerna sökte sin tillflykt bakom en klippa för kulregnet, till dess soldaterna kommo och togo hand om dem. Dessa förde dem till Ruchuw, där endast missionär Forsberg var hemma. Han sökte upp dem och förde dem till Augustanamissionens hus där de fingo ett efterlängtat bad och ombyte av kläder. Sedan förstärkning av soldater anlänt, fördes de, eskorterade av 500 soldater, till Honanfu och vid Longmen $1^1/_2$ mil härifrån mötte general Wu's egen bil och förde dem in hit.»

*

Från barnhemmet i Sinanhsien.

Vi ha just kommit tillbaka från den sista gudstjänsten för i dag. Ljuvligt har det varit att än en söndag få samlas omkring Herrens ord.

Det råder stor yttre oro och det har varit så nära att vi nödgats lämna våra kära till en tid. Rövarväsendet florerar så förfärligt, och myndigheterna äro rädda att vi också skall bli deras byte. Alltnog har Herren hjälpt, så att det nu är hopp om att vi skola få stanna på vår post. Att skiljas vid en sådan här barnaskara då kylan stöter till är mer än svårt. Inte alla ha' ännu fått »vadderat», men snart så äro de iklädda den yttre rustningen vad kylan beträffar.

Det har gått kreaturspest och även vår mula och fem getter ha' strukit med. Detta är en förlust, ty nu kunna vi inte själva köra hem kolstybb utan få köpa till ett högre pris. Herren vet ju varför det ena och det andra skall hända. Han kanske rent av vill låla någon fattig få förtjänst.

Vi sökte i dag att övertala en fattig gosse att lämna hemmet här och söka någon sysselsätttning i sin by i Mienchih. O vad han grät!

Herren har hittills försett våra behov och vi få innerligt tacka honom. Genom gåvor på min femtioårsdag, och alla de goda ting jullådorna innehöllo blir vår brist mindre och vårt hopp och vår tro stärkt. Herren är god. Ja, men det är ju inte jul ännu? Det är sant, men tro Ni då att vi inte ville se vad våra vänner sänt, då man ändå stod i fara att få lämna allt åt rövarna. Låt mig få uttala mitt outsägligt stora tack för alla de rika gåvorna till mig enskilt såväl som de till barnhemmet från kända och okända vänner. Herren löne Eder rikligen. Elna Gunnardo, min kamrat, har rest till Honanfu stormöte och evangelisterna äro var och en ute i arbete för Herren. Vi må alla gott och äro vid gott mod.

Eder
Maria Pettersson.

*

"De komma från öst och väst"...

I ett enskilt brev skriver fru *Sekine Sandberg* följande: »Det är nu över 30 år sedan jag kom till Yüncheng. Många av våra älskade kinesiska syskon både gamla och unga ha fått gå in i den gyllene staden. Många ha gått så saliga över gränsen. Underligt är det att stå på vår lilla begravningsplats för de kristna. Hur väl jag minnes dem som hedningar! Hur väl jag minnes dem, då »vårarbetet» började i deras själ, då isen smälte, då de första skotten började att synas, sedan frukterna, andens ljuvliga frukter! Många gånger var kampen med mörkrets furste hård och svår, men nu stå de inför tronen, tvagna i Lammets blod.

Underligt är det också att se de kristnas barn växa upp och bli stora. Hur väl jag minnes gamla fru Iangs lille sonson, då han som 4 år gammal satt på mitt knä, då jag lärde honom hans första bön. Nu är han lärare i vår skola, en varm, älsklig kristen, som själv beder med sina barn och lär dem att frukta och älska Gud. Hans svärmor, fru Ma, är min trogna bibelkvinna. Då jag kom hit som 20 år gammal flicka, kom hon till mig som min tjänarinna. Hon var då hedning, men redan samma år lämnade hon sig åt Jesus. Då vår lilla Einar ej mer behövde henne som barnjungfru, blev hon min bibelkvinna. Hon är nu 72 år gammal. I 30 år ha vi två arbetat tillsammans. Ännu hålla vi ihop. Hon är min trogna bibelkvinna. Varje dag, då det inte regnar, går hon från hus till hus och undervisar kvinnorna. Förra året var hon med mig på landet i 13 dagar och var lika duktig som jag. Min innerliga bön är, att hon må få hålla ut så länge som jag, om det är Guds vilja. Vad skall jag göra utan min fru Ma?» *Sekine Sandberg.*

Från Trettondedagens möte i Stockholm.

Trettondedagens avskeds- och välkomstmöte blev ett oförgätligt minne. Tillslutningen var så stor att många fingo vända om utan att kunna komma in. En stilla, mäktig ande vilade över mötet. De hjärtegripande budskapen, som missionärerna framburo, omväxlade med gemensam sång och solosång. Både tal och sång gick från hjärta till hjärta; det märkte man.

Mötet inleddes av missionssekreterare Högman som med ledning av orden i Ps. 126: 4—6 talade om tåresådden och glädjeskörden i Guds rike. Därefter talade missionärerna i nedan nämnd ordning.

*

Missionär Oscar Carlén lämnade som minnesord Joh. 14: 31: »Stån upp låtom oss gå.» »Jesus visste vad han gick till mötes, och ändå sade han dessa ord. Det var av kärlek till Fadren och i lydnad för Fadren han gick. Och det var tillika kärlek till människobarnen, som drev honom. Det heter alltjämt till Herrens tjänare: Stån upp och gån! Ständigt är det uppbrott. Men då Jesu kärlek är drivkraften är det dyrbart att få gå. Så få vi

då gå för att verka Herrens verk, och då vi nått slutet av vår väg härnere, få vi bryta upp och med våra kära gå in i vilan. Må vi vara redo, då den stunden kommer.»

*

Fru Gerda Carlén uppläste Rom. 8:37: »I allt detta övervinna vi rikligen genom den som har älskat oss.» »Det var ej utan bävan», sade hon, »jag motsåg vistelsen i Sverige. Hur skulle jag kunna motsvara alla de förväntningar, missionsvännerna ställa på oss. Men nu kan jag bara tacka Gud för denna tid i hemlandet. Jag känner mig nu rikare än någonsin. Skaran av förebedjande vänner är så mycket större. Överallt i stad och på land har så mycken kärlek strömmat oss till mötes. Nu då vi stå färdiga att anträda återresan, är det dock ej med bara ljusa förhoppningar vi resa. Vi känna orolighetern darute, och frestaren gör sig allt emellan påmint. Varför resa tillbaka till Kina, där det är så oroligt. Det blir kamp och strid i hjärtat. Skona dig själv, ljuder det. Men jag hör då Frälsarens ord: Den som icke tager sitt kors på sig och följer mig kan ej vara min lärjunge. Och så kommer han och ger kraft till att övervinna. Han har varit trofast och han skall så förbliva.»

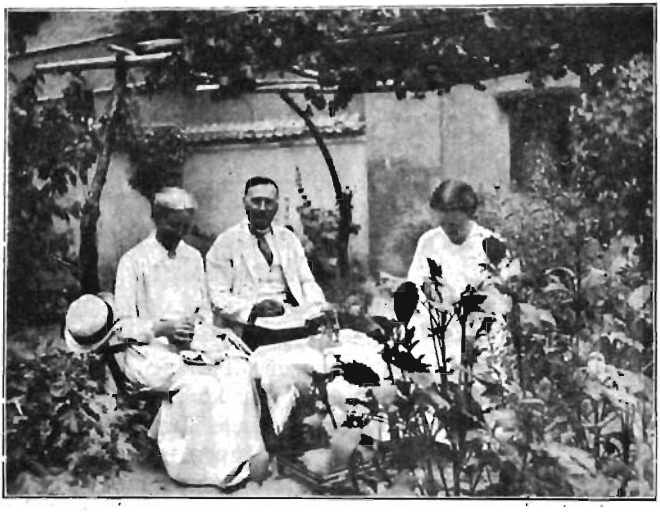

Missionär och fru Carlén (t. v.) samt fröken Judit Hultqvist i missionsstationens trädgård i Juicheng.

*

Missionär Tjäder erinrade om vår Frälsares liknelse i Luk. 18:1—7, där han framställer vikten av uthållig bön, och sade bland annat: »Vi ha på missionsfältet haft många dyrbara bevis på betydelsen av våra vänners i hemlandet bönekamp för oss. Vi ha räddats ur stora faror. Vi ha fått erfara ny kraft i vårt arbete.

Vi böra bedja om inbördes kärlek och varmt trosliv i församlingen, om större mått av ödmjukhet och tjänaresinne, om att ett helt och fullt korsets evangelium må förkunnas därute och om mera av helig vilja till offer. Må vi följa Jesus och så bliva människofiskare. Må vi få smaka välsignelsen av att vara själavinnare. Det är nu fjärde gången jag far ut till Kina, denna gång ensam utan min hustru. Faror hota därute. Men må Herrens Ande i oss övervinna den ande som råder i de ogudaktiga.»

*

Efter en solosång av fru L. Lodin framträdde fröken *Ester Berg*. Hon ville som minnesord giva missionsvännerna detta ord: »Dina tiders trofasthet är en skatt av saligheter.» »Någon har sagt: Första gången man reser ut till Kina, går det jämförelsevis lätt. Andra och tredje gången är det svårare. Hur kan jag väl då återvända med sådan glädje. Jo, det är därför, att Guds trofasthet är en skatt av saligheter. Det ha många prövat på under tider av nöd och svårigheter. Guds trofasthet har under sådana tider bevarat deras hjärtan i frid. Detta har ock varit min erfarenhet. Så vill jag då också taga detta ord med mig även denna gång. Då jag för 11 år sedan reste ut till Kina, stod

det just den dagen i »Ljus på vägen»: »Då jag utsände eder utan penningpung, utan ränsel och utan skor icke har väl eder något fattats. Just dessa ord ha nu åter härhemma kommit till mig. Från lärjungarnas sida blev svaret då: »Intet.» Nu fick jag ock vid tanken på hela den tid, som gått, giva samma svar. Det har nog många gånger varit svårt och vägen har synts vara stängd, men så har Herren i sin trofasthet åter banat den. Vi ha visserligen varit rådvilla men aldrig rådlösa, ty Herren heter Råd. Vi kommo ut som till en öken, men Herren mötte de törstande med levande vatten i själva öknen. Herren kan fylla alla behov. Han har gjort det. Oss skall intet fattas. Hans trofasthet är oss nog.»

*

Fru *Augusta Berg.* »Då jag nu står redo att för fjärde gången resa till Kina, står samma ord, som jag fick vid första utresan, levande för mig, ordet: *Nåd.* Nåd att få gå de törstande tillmötes med vatten. Det var nåd att få giva ålderdomens tid åt Jesus i hans tjänst. Här hemma finnas så många unga män och kvinnor, som äro frälsta och leva i goda förhållanden, som ej äro bundna av någon särskild kallelse. Ack om blott sådana fingt lära känna, hur hedningarna därute längta efter ljus, hur de dö i sitt mörker, då skulle de förvisso ej kunna stanna hemma. De ha livet framför sig. Varför ej giva sin ungdomstid åt Herren till hans tjänst.

Själva känna vi vår svaghet. Men det måste bli, som det heter: Gudomlig nåd i mänsklig svaghet. Man kan ej bli vän vid skilsmässor. I sådana stunder får man erfara sin egen svaghet, men man får också känna kraften av Guds ord och av hans trofasthet. Då vi i tidningarna läst om oroligheterna därute, har det känts i hjärtat. Vi äro inga äventyrsälskare. Fruktan vill gärna inställa sig, men 'då fruktan kommer på, sätter jag min förtröstan på Herren. Herrens ord i Jes. 11: 10 har varit mig till stor hjälp. I den engelska översättningen heter det där: 'Frukta icke ty jag är med dig. Se dig ej omkring, ty jag är din Gud.' Se dig ej omkring på stormen, se dig ej omkring på vågorna. Herren säger: Jag är med dig.

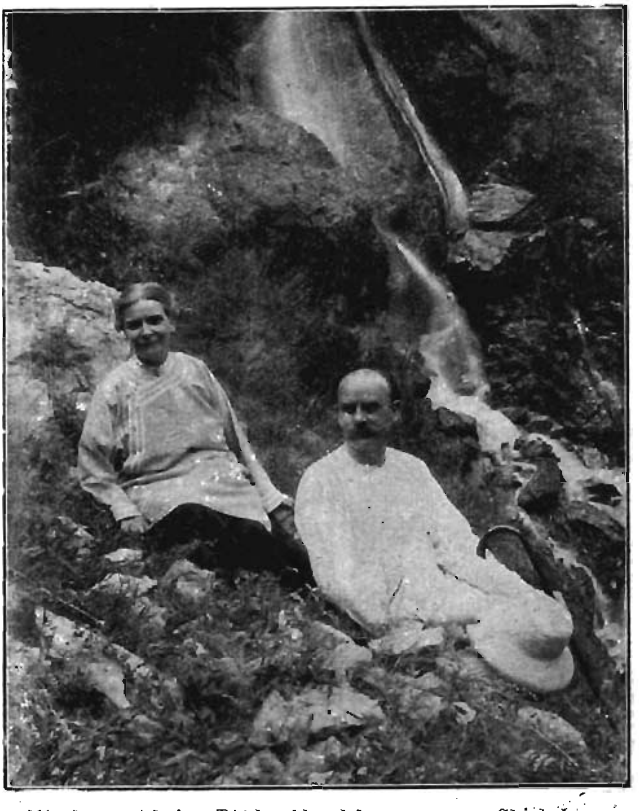

Missionär och fru Tjäder bland bergen s. om Chiehchow.

Vi skiljas med ljusa minnen. Vi komma att ofta leva oss in i dessa minnen därute. Vi komma att så livligt minnas, då vi träffade den och den. Då vi voro där och där. Och vi vilja tacka för all personlig kärlek som visats oss.»

*

Missionär August Berg: »I stunder sådana som denna känna vi, att vi äro både givare och mottagare. Vi som gå ut äro dock i första hand mottagare. Vi möta här i kväll vänner från vitt skilda delar av vårt land, och genom eder kärlek känna vi oss så rika. Jag vill åter erinra

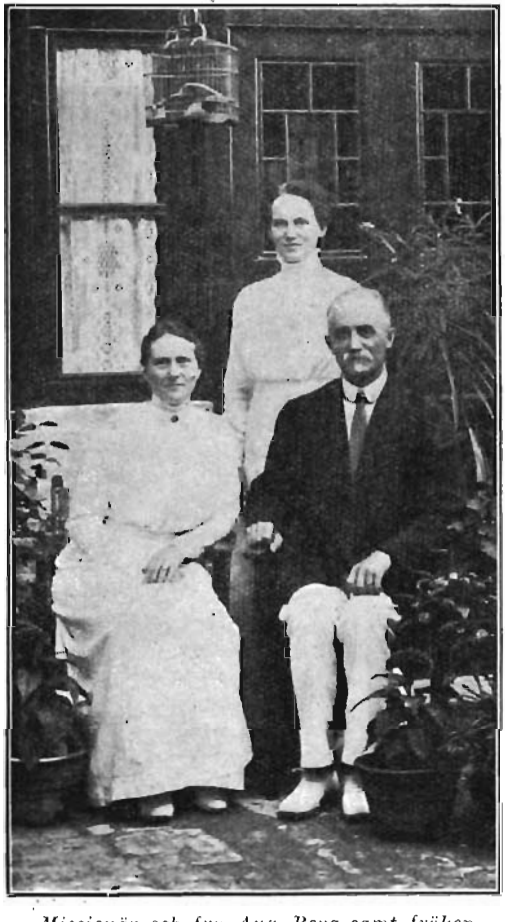

Missionär och fru Aug. Berg samt fröken Ester Berg.

eder om orden i Rom. 10: 12: 'Han är rik över alla dem, som åkalla, och rika bliva vi då vi åkalla honom. Det är dyrbart att vara tillsammans med så mycket rikt folk. Vi äro rikt folk i kväll. Vi ha våra skatter i Jesus Kristus och med dessa gå vi ut till Kina.

Under mina resor här hemma har jag föresatt mig att ej säga något om kineserna, som jag ej ville säga, om en kines vore närvarande. Det är ej svårt att tala gott om dem man älskar. Då man är borta från fältet, känner man, hur mycket man älskar dem. Och man känner behov av att, då man kommer åter till dem, älska dem mera, ha mera tålamod, mera fördrag med dem. Det är visserligen mycket, som skiljer oss åt, men det är ock mycket som förenar. Det sant mänskliga är överallt detsamma. Krävande uppgifter möta oss därute. Vi behöva vännernas stöd och hjälp. Kina är ej detsamma nu, som det var för tio år sedan. Det är ej lätt för oss gamla att sätta oss in i de nya förhållandena. Kineserna ha nu vaknat upp. De vilja ta ut sina rättigheter. Vi behöva komma ihåg detta, och vi behöva förbön. Nu har en demokratisk anda gripit folket. Det är av vikt att giva kineserna den rätt, som de böra få. Och så ha vi att göra med depressionstid hemma och ute. Arbetet växer, tillfällena äro flera. Det är ej lätt att med glatt ansikte föra skutan igenom. Därför behöva vi gå tillbaka till Rom. 10: 12. Till sist ett tack till alla vänner i Stockholm och ett tack till alla vänner landet runt.»

*

Sedan dessa sex utresande missionärer talat hälsades de två sist hemkomna missionärerna, Richard och Hildur Andersson, välkomna.

Fru Hildur Andersson: »I sista versen av 1 Kor. 15 kap. heter det: 'Edert arbete är icke fåfängt i Herren.' Med dessa ord vill jag framföra en hälsning från våra troende kineser därute. En liten kinesflicka låg på ett sjukhus i Kina. Hon var blek och avtärd, men friden lyste i hennes ögon. De som besökte henne, förvånade sig, att hon ej fruktade för döden. Plötsligt sade den lilla: 'Syster jag vill skriva.' Då sjuksystern avrådde, bad hon ännu ivrigare: 'Syster jag måste skriva.' Och hon skrev denna hälsning till missionens vänner: 'Att jag fått gå i missionsskola, har ej varit fåfängt. Nu går jag

lycklig hem till Jesus.' Så vilja ock våra troende vänner därute sända eder samma hälsning. Därute växla solsken med molnhöljd himmel. Där är så oroligt. Hur skall det sluta. Vi måste ge kineserna evangelium. Evangelium kan förvandla rövare. En av våra mest nitiska medhjälpare var en gång rövare. Nu är hans liv helt förvandlat. Han blev först vår tjänare. Jag kände mig aldrig så trygg, som då jag fick lämna barnen i hans vård. Hans fader förstod honom ej. Han slog honom därför att han trodde på Jesus, och ändå bar han alltid hem sin lön till fadern. Hans liv bär vittne om, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»

*

Richard Anderson: »Jag vill i afton på grund av vad jag känt, erfarit och tror, avlägga ett vittnesbörd om att evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, och vidare om den sanningen, att vi ha denna skatt i lerkärl.

Det är ej ett tomt ord bara. Evangelium är verkligen Guds kraft. Det tror jag på, och i tron på det lever jag dag efter dag. Många säga: Förr kunde man predika så men ej nu. Det är dock ej så. Evangelium är alltjämt en Guds kraft. Så har det varit och så kommer det att bli.

För fyra år sedan sammanträffade jag med en av vår tids mera bemärkta kinesiska kristna, doktor Chang Po lin. Vid det tillfället sade denne: 'Då jag kom hem från Amerika, där jag bedrivit studier, hade jag den uppfattningen, att amerikanerna trots sin kristendom ej voro det ringaste bättre än våra konfusianister, men då jag vistats hemma i mitt land ett år, kände jag mig ytterst otillfredsställd. Jag sökte bli av med denna känsla genom att med fördubblad iver kasta mig in i arbetet. Jag försökte kasta av den, men jag blev trots alla försök allt mer otillfredsställd. Så kom jag till K. F. U. M. Jag kände, att där hade de något, som jag saknade. Jag uppsökte missionärerna, och i umgänget med dem blev jag fullt övertygad om att de hade den kraft, jag saknade i mitt liv. Jag sökte och jag fick denna kraft.'

Det finns ingenting som tillfredsställer ett människohjärta mer än Jesus. Kunskap räcker ej till. Vetenskap hjälper ej. Det är blott Jesus, som har kraften.

Men vi ha denna skatt i lerkärl. Gud vare lov, att han utvalt lerkärlen, att kraften må vara Guds och ej av oss. Förlora vi lerkärlsställningen hjälper intet, varken egna ansträngningar, organisationer eller annat. Då förloras kraften. Bed därför

Missionär R. Anderson med familj.

Gud, att vi få förbliva lerkärl. Det måste bliva så, att allt blir av Gud och intet av oss, att Gud får vara för oss den han är, och att vi intaga vår plats. Endast i den ställningen kan Gud bruka oss.»

*

Mötet avslutades med att alla stående sjöngo den gamla kända sången:

»Här vi skiljas från varandra
Här är möda, sorg och strid
Men uti den gyllne staden
Snart vi mötas få i frid.»

Därefter lästes välsignelsen unisont. Sedan bröto vi upp.

Löftena hålla.

Under min sista vistelse i Sverige besökte jag en doktorsfamilj i Småland. Solen sken in, men ute var det vinter och djup snö. Plötsligt fingo vi höra en sång därnerifrån trädgården. Då vi sågo ut genom fönstret, funno vi, att det var Frälsningsarméns officerare, som voro ute för att samla medel till de fattiga under julen. Omkvädet i sången ljöd: »Löftena de stå kvar». Alltsedan dess har dessa ord ljudit i mina öron: Löftena de stå kvar. Hur ofta glömma vi icke, att *alla* löftena hålla. Icke ett ord av alla Guds löften utebliver. För 30 år sedan, då jag stod vid min tomma koffert för att packa den för Kina, förekom det mig, som blott försakelse väntade mig på min väg. Men då min mor såg min resekoffert, gick hon hastigt in i sitt sovrum. Hon behövde vara allena med sin Gud. Allt var så trevligt därhemma omkring mig. Solen sken in, men resan, som förestod, syntes då så lång, ja det var nästan tungt. Jag glömde löftet i Mark. 10:30. Jag tänkte på försakelsen, på törnestigen, som låg framför mig. Då böjde jag mina knän och bad om ny kraft att följa.

Ja, nog har vägen varit törnig ibland. Det har varit försakelse. Men löftet i Markus har hållit. Solskensdagarna ha varit flera. Gud har hållit detta, som han håller *alla* sina löften.

Titta in en sommarafton i Hoyanghemmet i Norra Kina. Solen har dalat. Man är glad att komma ut under en öppen himmel. Stjärnorna tindra så vackert, där vi sitta i vår lilla trädgård. Min man har lille Roland i sitt knä. Anna Eriksson sitter vid min sida. Litet längre bort står Carola Rudvall, vår äldste sons trolovade, och våra två äldre söner. De sjunga i tre stämmor Sionssånger. Vilken hemkänsla i ödemarken! Dörren till vår hemtrevliga stuga står öppen. Sången ljuder så hjärtevarm och frisk. Litet anade jag, att Gud hade all denna lycka i beredskap för mig, då jag före avresan till Kina kände mig så ensam vid sidan av min tomma koffert. Att ha sina barn med sig härute, ett med oss i arbetet för Guds riksak, ett hjärta och en själ. Ja, Herre också i detta liv har löftet hållit. Att få se sina barn gå ut i byarna med traktater för att sprida Kristi vällukt, det är hjärteglädje, ren och helig. Gud har skänkt mig mer än jag begärt också i detta liv. Löftena hålla. När man ser på kineserna. Huru litet känna de ej till ett trevligt hem, ett verkligt familjeliv. Då önskar man att få deras fötter uppå klippan. Få de det, få de hopp om ett hem i de strålande boningarna därovan. Ofta höra vi kvinnorna, då de få se vårt hem, säga: »Ser du, de som lära känna Jesus, de få ett hem mycket finare än detta hos Gud.» »Få de», höres ofta en undrande fråga. »Ja, och det hemmet kan ej liknas vid detta, det är ett hem, som Gud har berett för dem som tro på honom.» Under sista dopklassen, då jag hade framför mig några som nyss hade kommit ut från mörkret, såg jag, att de voro skapade efter Guds beläte. En av dem var mycket ful. Ögonhålan sträckte sig ända ned på kinden. Förmodligen hade hon blivit vargbiten. Dock hade den kvinnans utseende något himmelskt över sig. Hon lyste av glädje, hon hade blivit medborgare i det himmelska. Själen var fri, hon var köpt med Jesu

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av
Rektor J. Rinman.
Pris 50 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

»Om I bedjen.»
Av
James H. Mac Conkey.
Pris 15 öre, 10 ex. 25 % rabatt.

Missionärskallelsen.
Av
J. Hudson Taylor.
Pris 25 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

Missionsstationen i Hoyang. Fr. v. t. h.: Morris Bergling, Carola Rudvall, Dagny Bergling, Rudolf Bergling, kinesisk tjänare.

dyra blod. Inte underligt att hon ville sjunga sången

Frälst av nåd, frälst av nåd.
Jesus har köpt mig fri.
Han köpte mig med blodet,
Sitt lilla lamm, sitt lilla lamm.

Guds skaffare i hemlandet skulle jubla i hjärtat, om de hade sett och hört dessa kära återlösta kvinnor, gång på gång fröjdefullt jubla och sjunga denna kör. Den omtalade kvinnan var änka och fattig på jorden. Men ändå rik emedan hon genom blodet är ägare till skatterna därovan. »Hur kom Du till Jesus», frågade jag en äldre kvinna. »Jo, min dotter, som blev döpt på våren, har berättat mig om Jesus och nu älskar jag honom också. Jesus är *min* Frälsare.» »Nå, gamla fru P., huru fann du din Frälsare.» »Jo, vi kommo vandrande till Chingcheng, där inbjödo de troende oss till möte. Ibland dem fingo mina två döttrar och jag lära känna vägen till livet.» Hon var 80 år och hade vandrat den $2^1/_2$ mil långa vägen hit tillsammans med några andra gamla. En liten åsna bar deras sängkläder, och så byttes de om att rida litet ibland. Där satt Chüin-ör, som kom som flykting hit under överfallet på staden. Den gången var hon en »vildkatt», men nu är hon en trevlig, stadig ung hustru, som själv har kommit till Gud och även fått sin far och hans biträden med på vägen. Löftena hålla. Det lönar sig att kasta ut sädet i Kinas människohav. Härute finns plats för flera budbärare. Överallt heter det: »Kom snart till vår by. Kvinnorna behöva hjälp och undervisning. Vem vill mottaga löftet i Mark. 10: 30, försaka, men också vinna allt med Jesus, infoga några flera ädla stenar i hans krona också från Kinas myllrande miljoner? Han, vår konung, är värdig varje offer. Han håller också varje givet löfte. Han giver också i detta livet. Kom över och hjälp oss!

Dagny Bergling.

Det kostar en människa lika mycket besvär eller mera att gå till förlappelse som att komma till himmelen. Förlappelsens väg är besvärlig; först är den lätt, sedan blir den tung.

Det går så lätt att träda in i lustarnas dans, men när det så blir lustan, som dansar med människan mot hennes vilja, då blir det en tung dans.

Det är så lätt att giva begären tyglarna, tills begären ha tagit makten och draga en med sig.

Det går så lätt att låta en syndig tanke smyga in i hjärtat, men man får betala dryga lärpengar, därför att man ej höll den på avstånd.

Synden kommer först som en smickrare och erbjuder sig vilja tjäna människan, men är den väl kommen in, så blir den en tyrann, och människan är syndens slav.

S. Kierkegaard.

»Jag vill säga till dig, min sörjande vän: var icke ängslig, om du känner dina samma gamla synder, som du förr hade så svårt med; du behöver ej bliva rädd, t. o.

m. om de äro starkare än du. En liten gosse hade gått bort i skogen, och hans far gick och letade efter honom. Han ropade och ropade, men intet svar kom. Till slut visste fadern i sin förtvivlan ej riktigt vad han sade, utan gick och ropade: 'Är du död, gossen min?' Då fick han höra en liten barnröst, som svarade: 'Ja, pappa'. Det förtvivlade ropet från gossen var för fadern det lyckligaste livstecken. Så är det med en människa, som själv fäller dödsdomen över sitt kristendomsliv, det är tecken på liv och icke på död.»

O. Hallesby,

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Fru Inez Bölling, s. 27.
Missionsresorna i hemlandet, s. 28.
Trettondagens möte, s. 28.
De utresta missionärerna, s. 28.
De nydöpta i Ishi, s. 29.
De nyvalda församlingsäldstarne i Ishi, s. 29.
De kvinnl. missionärernas befrielse, s. 30.
Barnhemmet i Sinanhsien, s. 30.
För dem som lyckligt bergats, s. 31.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Nära 70 år gammal avled julafton i Tranquebar, Indien, fru Teodora Sandegren. Hon var född i Madras, Indien, samt dotter till en tysk missionär. Vid nitton års ålder ingick hon äktenskap med den från Bohuslän bördige, kände missionären teol. doktor C. J. Sandegren, som verkat såsom missionär i Indien i nära 55 år. Den bortgångna sörjes närmast av make, barn och barnbarn. Av barnen äro flera missionärer i Indien.

*

Enligt ingånget meddelande från *Ost-Turkestan* har den kinesiska regeringen från sin befattning entledigat den mandarin, som man ansett vara själva anledningen till fientligheterna mot de kristna på detta missionsfält. Ävenså har tillstånd givits åt Svenska Missionsförbundets missionärer i Kashgar att återupptaga missionsarbetet. De infödda kristna hållas dock allt fort fängslade.

*

D:r Sven Hedin har givit Svenska mongolmissionens missionärer följande vackra betyg:

»Vad jag såg dem uträtta, var den vackraste missionsgärning jag någonsin bevittnat. Jag stannade i Urga i fem dagar, och det rörde mig verkligen på det djupaste, då jag såg de svenska systrarnas arbete. Jag satt i ett rum intill mottagningsrummet på kliniken, och genom den öppna dörren såg jag hela skaran av patienter och förfärades över deras fruktansvärda sår — veneriska sjukdomar äro ytterst vanliga bland mongolerna. Syster Ollén satt därute hos patienterna och talade till dem, tröstade dem och berättade för dem, och syster Dagny Hansen skötte om deras sår och förband dem. Det är en underbar gärning, dessa svenska missionärer utföra, en sant humanitär kärleksverksamhet, över vilken inga lovord äro för starka. Över hela Mongoliet genljuder lovet över de svenska systrarna och deras utomordentliga kärleksarbete.»

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under ~~december 1923~~ Jan. 1924.

Allmänna missionsmedel.

2.	Rom. 8: 28. till R. Andersons underhåll	200: —
3.	»Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.»	32: —
4.	Mal. 3: 10	10: 25
5.	Sparb.-tömningen i Essgärde, gm J. J.	30: —
6.	O. A., Spjutsbygd	10: 46
13.	S. A. A., Höganäs, rab. å böcker	5: 47
14.	J., gm d:o	3: —
15.	N., gm d:o	2: —
16.	I. P., Gräsgärde	37: 20
17.	»Ouämnd»	50: —
18.	A. W., Sala	10: —
19.	A. H., Simtuna	50: —
20.	M. K., d:o	10: —
21.	Mfg i Forsby	10: —
22.	»Annie»	10: —
23.	H. P., Sthlm 2	22: —
24.	K. M. A:s pensionsfond till A. Forssbergs underh.	75: —
25.	K. M. A. till d:o	50: —
26.	»Nyårsgåva av systrarna E. och S., Hovmanstorp»	30: —
27.	E. E., Falun	50: —
28.	Några vänner i Vadstena, bidrag till sparb.-tömn. Trettondedagen	32: 50
29.	A. N., Växjö, årsbidrag	6: —
31.	»Den 2 jan. 1924, en liten gåva i Jesu namn»	10: —
32.	Auktionsmedel från syföreningen i Brobacka	700: —
33.	Sparb.-medel från syfören. för S. M. K. i Ulricehamn	30: —
34.	R. L., Växjö, »till sparb.-tömningen på trettondagen	10: —
35.	Björköbys Mfg, sparb.-medel	52: —

36. »På julafton från Kinavänner i Flisby» 15: —
37. »Herren mitt banér» 10: —
38. F. M., Ställberg 30: —
41. »I stället för blommor på mrs Sofia Christina Anderssons, St. Paul, Amerika, grav» 267: 75
42. F. P., Björklinge, »i stället för resa till Sthlm» 10: —
44. »Ur Marias sparbössa», gm S. L., Ystad 30: —
45. S. L., Ystad, prov. å S. L. 9: —
46. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
47. »Onämnd» 2: 50
49. Walleberga syförening 95: —
50. E. H., Simonstorp 22: —
51. E. H., »ett tackoffer» 20: —
52. M. R., Växjö 40: —
53. F. S., ett tackoffer, gm H. F., Kumla, 10: —
54. A. J., Herrljunga, »ett tackoffer» 10: —
55. B. J., Sigtuna, »ur sparbössan» 15: —
56. E. K., Högsbyärbult, sparb.-medel 10: —
57. A. och E. G., Grönskåra, d:o 25: —
58. M. S., Visby, »tackoffer» 10: —
59. E. E., sparb.-medel 25: —
60. A. J., d:o 50: —
61. Vänner i Köping, sparb.-tömning 4/1, gm A. H. 93: 98
62. D:o, offerkuvert, gm d:o 12: 80
63. A. N., Kimstad, överbet. å S. L. 4: 50
64. H. C., Sandhem 12: 47
65. J. N., Kramfors 2: 50
66. Sv. Lärares Mfg, till D. Landins underh. 400: —
70. Koll. i Betesdakyrkan, Sthlm, vid sparb.-tömningen för S. M. K. 6/1 310: 09
71. Från sparb.-tömningen i Betesdakyrkan, Sthlm, 6/1 1,279: 37
72. S. G., Nässjö 100: —
73. Gm O. L., Skövde, resebidrag 71: 50
74. E. F., Herrljunga, »söndagsägg» 35: —
75. Koll. i Herrljunga vid syskonen Carléns avskedsmöte 81: —
76. Sparbössemedel från Herrljunga 32: 25
77. P. S., Herrljunga 15: —
78. Koll. i Sjötorp vid syskonen Carléns avskedsmöte, gm E. J. 45: 25
87. K. F. U. M:s Mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 750: —
88. L. N., Borås 10: —
89. Ekekulls Mfg 50: —
90. »Ett tack till Herren» 5: —
91. K. F. U. K., Kristianstad, gm A. G. 45: —
93. Hj. S., Uppsala 25: —
94. M. J., Sigtuna, gm B. J. 5: —
95. O. E., Sthlm 10: —
96. »En gammal missionsvän», för evangelisationsarbete 1,000: —
97. H. L., Örebro 5: —
98. S. J., d:o 100: —
99. Koll. vid Kinamöte i Hällaud, Trettondagen 110: —
100. »Gunnar» 10: —
101. »För hjälp genom djupa vatten» 2,000: —
102. K. S. N., sparb.-medel, Sak. 6: 15 10: —
103. K. G. N., d:o, Matt. 21: 1—7 6: 33
104. Ps. 23: 1 23: —
105. Kinne Vedums Mfg, sparb.-medel 70: —
106. A. A., Flisby 10: —
108. »Onämnd» 1: 50
109. A. L., Hedvigsdal 26: —
110. E. N., Sthlm, sparb.-medel 14: 05
111. E. L., Björka, gm G. G., Motala 10: 75
112. K. A., gm d:o 3: —
113. Utjämnat gm d:o 1: 25
114. En sparbössa 7: 58
115. »Onämnd, ett löfte åt Herren» 178: —
116. C. A., Visby 62: —
117. I. A., Norrköping 25: —
118. O. Ö., gm d:o 10: —
119. Sparb.-medel, gm H. B., Hova 35: 20
120. Offerkuvert, gm d:o 6: —
121. L. P., gm d:o 5: —
122. C. och A. J., gm d:o 3: —
123. Sparb.-medel från Tranås med omnejd, gm K. B. 848: 07
125. A. N., Kalmar, »tackoffer åt Herren» 5: —
126. Koll. å Hedsvedjan 10/1 till J. Aspbergs underh. 7: —
127. M. M., Ljungby, till missionärernas utresor 100: —
128. H. J., Gtbg 30: —
129. C. G., Mönsterås, sparb.-medel, gm J. A. V. P. 10: 25
136. B. E. N. 97: 75
137. Från Kungsholms Kyrkobröders sparb.-tömn. 10/1, gm J. L. 115: 10
138. O. H., Sthlm 25: —
139. Ur tre st. offerkuvert, gm I. N., Veindalen 2: 35
140. A. G. N., Kristdala, till Minni Nicholsons underh. 10: —
141. Koll. i Bränsta, Kumla, 5/1 8: 50
142. D:o i Vesta, 6/1 23: —
143. D:o i Vallby, N. Kil, 10/1 19: —
144. S. J., Rydsnäs, gm J. A. L. 354: —
146. K. L., gm J. N., Kramfors 2: 50
147. E. B., gm d:o 2: —
148. A. Å., gm d:o 2: 50
149. K. S—n, gm d:o 2: 50
150. B. S., gm d:o 5: —
151. A. M., gm d:o 2: —
152. E. F., gm d:o 5: —
153. K. U., gm d:o 2: 50
154. J. W. F., gm d:o 2: 50
155. E. V., Finspong 9: 25
156. K. S., Bornholm 6: 50
157. N. J. A. S., Vena, gm E. C. 7: 75
158. Bogla Mfgs arbetsfören. för kvinnl. missionsarbetares underh. 64: 36
159. »Från några vänner», gm G. H., Rök 100: —
160. Grebo Mfg, till Nath. Engbäcks underh. 175: —
161. Sparb.-medel från Värnamo, gm J. U. 94: 29
162. L. M. F., till Fr. Prytz, M. Nylins och E. Jonssons underh. 1,350: —
163. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
164. Mal. 3: 10 8: 60
165. L. W., Hoverbergs, sparb.-medel 15: 50
166. »Tackoffer på 50-årsdagen», gm A. B., Skellefteå 50: —
167. »Lill-Ingemars» sparbössa, gm d:o 6: 68
168. Onämnd, till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
169. »Ur en sparbössa» 54: 59
170. »Tionde» 10: —
171. Sparb.-medel från Nora, gm H. D. 100: —
172. Sparb.-medel från Kalmar 6: —
173. Koll. på Adelsö 16: —
174. »Herrens tionde» 20: —
175. Sparb.-medel från Mora, gm M. S. 57: 43
176. »Bokförsäljning» 11: —
177. C. A., sparb.-medel 16: 45
179. Vänner till S. M. K., gm C. A. Vadstena 20: —
180. S. N., Malmö 35: —
181. T. C., Skönnarbo, sparb.-medel 15: —
182. S. S., Delsbo, sparb.-medel 9: 19
183. D:o, »rabattpengar» 9: 18
184. G. P., Delsbo, sparb.-medel 5: 54
185. I. R., d:o, d:o 1: 45
186. B. L., d:o, d:o 2: 04
187. K. Å., d:o, d:o 9: —
188. I. R., d:o, d:o 3: 53
189. Häggums Mfg 50: —
190. Tackoffer från S. B., gm G. W., Rögle, 4: —
191. D:o från B. V., gm d:o 2: —
192. A. B. 20: —
193. G. S., Stensjön, prov å Sinims Land 6: 75
194. Sparb.-medel från F. N., Sthlm 50: 40
195. Ukna Mfg 50: —
196. M. och E. J., Ödeshög 80: —
197. Spölands Kristl. Ungdomsförening 50: —
198. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg 220: —
199. Kinakretsen i Gtbg 135: —
205. H. V., sparbössemedel 15: 75
206. E. L., Euskede 5: —
207. C. W. C., Leksberg, sparb.-medel 15: —

208. Tackoffer på födelsedagen d. 24/1. 24, H. P., H—a 25: —
209. S. N., Sala 5: —
210. Offerkuvert fr. Nyborg, gm H. I. 5: —
211. D:o fr. Fridhem, gm d:o 4: —
214. L. N., Löderup, sparb.-medel 6: —
215. M. N., d:o, d:o 14: —
216. Syster A., sparb.-medel 12: 83
217. Kollekt i Ystad, gm N. R. 45: —
218. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg 145: —
219. M. och O. A. J., Norrköping 50: —
223. M. F., Sundbyberg, sparbössemedel 13: 50
224. Ränta å skuld till Gud 870: —
224. Avbet. å skuld till Gud 130: —
226. C. J. G., Nässjö 100: —
227. Evang. Luth. Mfg i Grebo, till N. Engbäcks underh. 75: —
228. A. L., Hemse, sparb.-medel 24: —
229. Tackoffer fr. Rådene 10: —
230. M. P., Delsbo, sparb.-medel, gm S. S. 6: —
231. Söndagsskolbarnens sparbössor i Munkflohögen, gm A. A. 19: 26
232. Koll. i Betelkyrkan, Malmö, gm J. S. 71: —
233. Fam. J., Österäng 31: 75
234. K. P., Delsbo, sparb.-medel, gm S. S. 2: 10
235. »Onämnd» 250: —
236. Fullösa Mfg 100: —

Kr. 16,201: 71

S. M. K:s Pensionsfond.

1. 2 Mos. 35: 5 Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

7. Söndagsskolan i Husaby och Skjelvum till Barnhemmet i Sinan 30: —
8. Söndagsskolbarnen i Kestad, till d:o 21: 89
9. E. S. E., Vingåker, för evang. Kao-Seng-tsai 100: —
10. K. G. M., Äppelviken, till Barnhemmet i Sinan 100: —
11. Gm L:a Svenska Barntidn:s exp., Jkpg., till d:o 9: 76
12. S. A. A., Höganäs, till missionsverks. i Puehoog 30: —
30. Vänner i Tålebo, för evang. Yuin Yüen-shangs underh., gm F. F. 44: 71
39. Söndagsskolb. i Åsaka, till de små barnen i Sinan 6: 36
40. A.-B., J. & S., för evang:s underh. 200: —
43. »Gustafs och Torstens» sparbössa, till Barnhemmet i Sinan 23: 96
48. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 50: —
67. K. L., till Barnh. i Sinan, gm M. H., Björnö 41: —
68. Söndagsskolb. i Björnö, till d:o, gm d:o 15: 45
69. »Ps. 23: 1, till nya testamenten eller bibeldelar för kineserna», lämnade vid sparb.-tömningen i Betesdakyrkan 6/1 25: —
79. Sjötorps Ungdsf., till Carléns verks. i Juicheng 25: —
80. Sjötorps Juniorförening, till d:o 15: —
81. E. S. K., Sjötorp, till d:o 50: —
82. Lille Stens sparbössa, Mariestad, till d:o, gm. E. I. 31: 86
83. Sparb.-medel, till Aug. Berg för fru Lü's underh. 40: 71
84. S. T., Örebro, för bibelkv. Wang Tiao-si i Puchow 50: —
85. E. O. U., Bonäs, till fonden för infödda evang. verks. 30: —
86. K. F. U. M:s mellersta distrikt, till M. Ringberg, för hus i Stenbyn 200: —
92. Böneringen i Duvbo, till Hanna Wang. för flickan Hsiu-ing i Tungchowfu 12: —
107. A. B. och A. F., till Maria Björklund för bibelkvinnorna 100: —
124. Gm E. L., Sundbyberg, för Li Paolo's studier i Shekow 60: —
130. Ynglingaförening. »Libanon», Gtbg, till arb. bland söndagsskolb. 25: —
131. T. A., Gtbg, sparb.-med. till Carléns verks. i Juicheng 6: —
132. A. A., Gtbg, d:o till d:o 10: —
133. S. A., Gtbg, d:o till d:o 10: —
134. E. K., Gtbg, d:o till d:o 6: 22
135. Tillägg till d:o 2: 78
145. S. U., Sthlm, för en evangelists underh. 500: —
178. H. H., Jämserum, till Anna Erikssons verks., att anv. efter gottf. 50: —
200. Från barnen J. till Barnh. i Sinan 20: —
201. A. L., Uppsala, till Emma Andersson, att anv. efter gottf. 5: —
202. Sparb.-medel fr. Lemnhults Mfg, till C. Bloms verks. 27: 55
203. E. N., Gillbaga, gm M. H., Häljebol 7: 50
204. Kungsholmshyddans barnsyföreningen, till Wang-En-Sengs underh. 100: —
212. Missionsvänner i Holmestad till Maria Pettersson att anv. efter gottf., gm E. J., Götene 40: —
213. Ynglingaföreningen. Libanon, till evang. Li-Seng-ho's i Hovang underh. 135: —
220. M. och O. A. J., Norrköp., till M. Ringberg att anv. efter gottf. 50: —
221. Koll. på 65-årsdagen till evangelisationsarbetet i Sinanhsien, gm M. H., Häljebol 30: —
222. Tackoffer till d:o gm d:o 20: —

Kr. 2,357: 75

Allmänna missionsmedel	16,291: 71
S. M. K:s Pensionsfond	50: —
Särskilda ändamål	2,357: 75
Summa under jan. månad 1924	Kr. 18,609: 46

Med varmt tack till varje givare!

»Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom.» Nah. 1: 7.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Längtande själar. — Från redaktion och expedition. — Från missionärerna. — Från Trettondedagens möte i Stockholm. — Löftena hålla. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från när och fjärran. — Redovisning.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.

Kina till vägledning i förbön.»

N:r 4. ÅRG. 29. 20 FEBR. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

MISSIONSUPPGIFTEN ETT ÄMNE TILL TACKSÄGELSE.

»Han har döll för alla, på del att de som leva icke mer må leva för sig själva.» 2 Kor. 5: 15.

Varför dog Herren Jesus? På den frågan kunna olika formulerade svar ges. Ett svar är Paulus' härovan citerade förklaring: »På det att de som leva ej mer må leva för sig själva.»

Detta, att ej leva för sig själv, kalla vi ibland självuppoffring. En person, som ej lever för sig själv, säga vi vara självuppoffrande. Har då Herren Jesus dött för att bereda oss tillfälle till försakelse, och om så är: Huru stämmer detta överens med påståendet, att Han, genom sin död, bevisar sin kärlek till oss? Var det kärlek att bereda oss tillfälle till självuppoffring?

För att kunna besvara den frågan behöva vi kanhända framställa en annan: Vad blir följden av självuppoffring, av att ej leva sig själv? Den frågan kan ej här uttömmande besvaras, men ett par antydningar vill jag söka ge.

Ett resultat blir k r a f t. »Mig förutan kunnen I intet göra», säger Herren, men såsom grenar i vinträdet, såsom lemmar i Hans kropp, kunna vi bära frukt. Lemmen i kroppen, grenen i vinträdet, lever ej sig själv, tjänar ej sig själv, och kraften att bära frukt kommer honom till del, frukt som gör honom rik för Gud.

Ett annat resultat av att leva Kristuslivet och ej självlivet är g l ä d j e. Bero ej våra flesta sorger på självviskhet? Det går ej som v i tänkt, som v i vilja, v i bli sårade, och glädjen rövas därför från oss. — Äro vi lemmar i Kristi kropp, då är det ej längre oss, lemmarna, saken gäller, utan Honom, och Han, huvudet, är det, som skall taga saken om hand. Då förbliver under allt Hans glädje i oss.

Ha vi ej då anledning tacka Herren för att Han berett oss tillfälle att ej leva för oss själva, och skola vi ej även bedja om mera nåd till att begagna oss av detta tillfälle? Martin Lindén.

EN INBÄRGAD KÄRVE.

Vår vän och broder *Kao Fei Chi* har fått hembud. Han insjuknade helt hastigt i ansiktsros, vartill senare blodförgiftning tillstötte. Hans huvud och hals, ända ned

Foto. O. Svensson.

Kao Fei Chi med hustrur, son, sonhustru, måg och dotter.

över skuldrorna, hade svullnat upp till otrolig storlek. Vi fingo höra om det först sju dagar efter hans insjuknande. Hans måg, som arbetar i tältet, hade blivit eftersänd och kom sedan hit för att köpa begravningssaker, ty Kao förstod att han ej

Foto. O. Svensson.

Ett kinesiskt kristet begravningståg.

skulle gå igenom. Mågen återvände samma dag hem och tog då med sig Kaos yngsta dotter, som går i skolan här. De hunno hem medan han ännu levde, men redan samma kväll fick han hembud. Hela tiden då han var vid sans talade, förmanade, bad eller sjöng han med de sina. Så förmanade han dem att vid hans begravning ej tillåta något hedniskt (han hade nämligen hedniska släktingar). Han uppmanade också sin äldre hustru, hon som på kortet sitter på hans vänstra sida, (han hade nämligen två, båda tagna flera år innan han hört evangelium) att snart lämna sitt hjärta åt Gud. Hon är den enda av de vuxna i familjen, som ej ännu är döpt. Så somnade han in helt stilla, under det han bad, sommade med Jesu namn, detta underbara namn på sina läppar. Äldste sonen som studerar i Yüncheng, var ej hemma då fadern dog, men hade sänts efter, så att han kom hem till begravningen. Vår församlings äldste lang förrättade jordfästningen och begravningen var i allt såsom det an-

står en kristen. Ett underbart skådespel var det förvisso för alla de hedniska släktingar och grannar som hade samlats, ty dessa hade nog aldrig förr sett en begravning, vid vilken man ej tillbad förfäderna, brände rökelse och papperssaker m. m. Kao fick sålunda även genom sin död vittna om sanningen. Gamla frun säger sig nu också hava bestämt sig för att helt höra Herren till. Bedjen för denna familj! De bo en halv svensk mil från vår utstation Chao. Må Gud göra dem till välsignelse i sin by, där de äro de enda, som bekänna sig vara kristna.

Förra året råkade en ung man, en släkting till Kao, falla i rövarehänder och bli bortförd, för att mot hög lösen frigivas. Kao gick då dit och begärde få träffa sin släkting. Jo, det skulle han visst få, sade rövarna, men kommen innanför porten till det hus, där rövarna höllo till, stängdes dörren, och de läto honom förstå, att nu var också han deras fånge. Då Kao en stund förgäves bett dem om att bli lössläppta föll han på knä på gården, och med händerna sträckta mot himmelen anropade han Jesus om hjälp. Det var mer än rövarne kunde stå ut med. De öppnade porten och lät honom gå. Han kom hit full av glädje och tacksamhet och berättade, hur Gud frälste honom ur rövarnes våld.

Olga Svensson.

"Till vägledning i förbön."

Med detta nummer av tidningen medföljer en liten innehållsrik lista: »Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön.» Här finnes i sammanträngd form det väsentligaste av statistiska och andra uppgifter rörande S. M. K. Man återfinner här dag efter dag namnen på S. M. K:s olika missionstationer samt namnen på de missionärer, som äro stationerade vid resp. stationer. De väsentliga grunddragen i det arbete, som vid varje station utföres, är också angivet, likaså det år, då missionstationen öppnades och missionären begynte sitt arbete i Kina. Den främsta avsikten med denna lilla lista är emellertid icke att lämna statistiska uppgifter, utan framförallt att dessa uppgifter skall få vara en vägledning i förbön. Får så ske, skola säkert härliga segrar vinnas.

Vänner, som så önska, erhålla fritt från expeditionen mot insändande av porto det antal bönelistor, de önska. Vi vore glada, om våra vänner ville göra bruk härav och söka att sprida detta lilla blad vida omkring. Det lämpar sig bl. a. förträffligt att lägga in i ett brev. På så sätt kan man göra missionen känd och beaktad.

Syskon, som behöva förbön.

Fru *Böllings* tillfrisknande efter operationen fortskrider på ett tillfredställande sätt. Hon har nu t. o. m. kunnat gå ned för trapporna, och hennes läkare anser, att hon efter omkring sex veckor skall åter kunna vara i verksamhet.

Fröken *Maria Hultkrantz* är ej stark och lider därjämte av svår reumatisk värk.

Fröken *Estrid Sjöström* genomgår f. n. en behandling här i Stockholm, som vi hoppas skall betydligt stärka hennes ej starka krafter.

Syskonen *Richard* och *Hildur Anderson* söka att genom vila och lämplig skötsel återvinna sina brutna krafter. Fru Anderson lider av en struma, som hon av allt att döma ådragit sig under bergsvistelsen i Kina, men som det är gott hopp om att hon skall kunna bli botad ifrån. Broder Richard Anderson har efter en grundligt utförd läkareundersökning förklarats vara utan något organiskt fel, men han lider av följderna av en alldeles ovanligt våldsam överansträngning i samband med nödhjälpsarbetet under hungersnöden i Kina.

Fröken *Lisa Blom,* som för en tid sedan insjuknade i influensa, har erhållit en tids tjänstledighet för att återhämta sina starkt ansträngda krafter.

Vi innesluta alla dessa våra syskon i missionsvännernas trogna förböner.

"Även publikaner" . . .

I ett enskilt brev meddelar missionär *Johannes Aspberg* följande:

Det andliga arbetet här i Shanchow befinner sig ju ännu på den »ringa begynnelsens» stadium. Dock torde det kunna anses vara en hårdarbetad plats. Däromvittna de många templen och folkets konservativa stelhet. Endast »dörrvaktaren» Hsü är här f. n., och han sköter gästemottagningen och leder gudstjänsterna varje söndag. Första söndagen vi voro här, kommo endast några gummor till gudstjänsten i det lilla trevliga kapellet, men vår närvaro synes ha väckt åtminstone deras nyfikenhet, så nu blir kapellet fullt om söndagarna. Men så gå vi också ut på gatorna och »nödga» dem att komma in före gudstjänstens början. Jag predikar så gott jag kan, och Morris står vanligen ute och bjuder dem att komma in. Kineserna synas ha svårt för att göra detta. I dag t. ex. skulle vi börja kl. 10, men ännu 10,30 kom Hsü och sade, att ingen kommit. »Det är bara att gå ut efter dem», svarade jag. Han skrattade bara, men inom 10 min. hade jag kapellet fullt. Förra söndagseftermiddagen hade vi en glädjande erfarenhet.

En officer vid tullen i södra förstaden, som hört att vi kommit hit, bad att vi skulle besöka honom på e. m. och predika där. Vi gingo med glädje förstås. Han heter Li och är en av statens tullinstruktörer, d. v. s. han reser från plats till plats och håller utbildningskurser för blivande tulltjänstemän. Först blevo vi trakterade med te och bakelser, och under tiden hade jag ett långt samtal med honom. Han hade i många år varit konfucianist, men han fann till slut, att man inte av egen kraft kunde bliva god, och att denna kraft fanns att få i Bibeln och i Jesus Kristus. Han sade sig vara en stor syndare men var glad att Jesus hade förlåtit honom. På min fråga varför han ej gått in i en församling och låtit döpa sig sade han, att han ej vågat hittills, emedan han ej ångrat sina synder tillräckligt. Jag fick det intrycket av honom, att han var en genomärlig själ. Han fortsatte: »Jag har blivit förvissad om att endast den tulltjänsteman, som blivit omvänd och tror på Jesus *kan vara ärlig*. Alla andra stoppa pengarna i sina egna fickor. Därför skall jag ordna så, att mina lärjungar här få undervisning i läran och tillfälle att lära känna Herren.» Till den ändan har han anställt en evangelist från en amerikansk mission i Kaifeng, som skall undervisa dem, samt inköpt biblar och sångböcker. Så skulle gudstjänsten börja. Då vi kommo ut på gården stodo ett 40-tal unga präktiga män uppställda där och hälsade på oss. De hade endast hunnit lära sig en sång, men den kunde de alla utantill. Det var: »Jesus loves me, this I know», och den sjöngo de med kläm. Sen talade Hsü en stund för dem, och jag fortsatte med berättelsen om grekerna, som ville »se Jesus». De lyssnade uppmärksamt hela tiden. När vi slutat, gav deras förman och lärare Li en kort resumé av vad vi sagt, och vi sjöngo åter: »Jesus loves me.» Så skildes vi med ömsesidig önskan att åter få träffas. Nämnde Li är en av Fêng-yühsiang's personliga vänner, och vi gissade, att han sökte använda hans metod bland sina underordnade, vilket jag i dag fått bekräftelse på av den evangelist, han anställt. Denne var nämligen på gudstjänsten i dag. Vi voro mycket glada, då vi den kvällen gingo hem. Må Gud där bland »tullmännen» öppna en vid dörr för sitt evangelium! Tänk vilken välsignelse denne Li kan bliva till, om han fortsätter på detta sätt på alla platser, dit hans levnadskall för honom! En Guds gåva åt Kina. — Trots ofriden i landet fyller Gud hjärtan med sin underbara frid. Därför höres ock lov, tacksägelse och bön!

*

Oroslider — nödtider.

Missionär V. Wester skriver i ett enskilt brev från Yüncheng den 29 nov. 1923:

Det orostider vi leva i. Herren allena vet, hur det kan komma att gestalta sig. Det ser ut, som om det ej längre kan pågå, såsom det nu är. Det är, som om allting stode på spänn, att det förr

eller senare måste brista. Hur viktigt då att under väntans tider vi hans tjänare alltid äro beredda att gå in i hans vilja, vare sig det gäller uppgift för honom eller det gäller att vara redo, då han kallar. För mig har det varit mörkt ibland, tjockaste och svartaste mörker, och grunden för tron på en kärleksfull Fader har varit utsatt för de allra största påfrestningar. Men jag vet nu mer än någonsin, på vem jag tror, även om jag inte kan begripa eller förstå hans väg eller hans handlingssätt emot mig. Det som har uppehållit mig är, att han har större, högre och viktigare planer att följa än dem vi se med våra ögon och nu kunna fatta. Hur stort och underbart när vi en gång komma hem och kunna se fullt klart det som nu är förborgat för oss.

*

Efter återkomsten från Shanghai fick jag sätta igång med förberedelserna för utdelning av nödhjälp i icke mindre än 6 av våra 11 domsagor i denna provins. Det blev därför många och vidsträckta resor i påkommande sommarvärmen för att göra noggranna undersökningar på ort och ställe. Större och mindre kvantiteter spannmål utdelades under den svåraste tiden till 22,300 människor. Vi utdelade tillsammans närmare 120,000 kg. spannmål till en kostnad av 25,000 kr. Sedan allt detta arbete satts i gång, reste jag till Kikung för att där få vila efter det alltför stora och krävande arbetet under våren. Herren välsignade vistelsen där, så att fram i augusti månad, då jag kom hem igen, var jag fullt återställd och utvilad. Genast efter ankomsten blev jag anmodad att resa till Yungho och övervaka utdelandet av nödhjälp där ännu en gång. Den 3 aug. hade det kommit ett så häftigt regn, att ett stort antal byar, ej mindre än 48, blivit mer eller mindre förstörda av de från ovanför liggande höjder nedrusande vattenmassorna. Flera tusen hus hade störtat in eller delvis ramponerats. En avsevärd del av den ovanligt goda skörden hade även sköljts bort. En vecka efter detta steg Gula floden av vattenmängden och svämmade över och lade så gott som hela gamla staden under vatten. Lyckligtvis skedde det en morgon, så att folket hann att rädda sig undan, då floden kom vältrande in. Men allt vad de ägde gick naturligtvis förlorat. Vid ovannämnda regn omkom elva personer och en del boskap. Myndigheterna ingrepo genast och lämnade undsättning till de svårast hemsökta. Så sändes jag som sagt dit med en större summa nödhjälpsmedel, omkr. 14,000 kr., som delades ut till 4,000 personer efter en förut så noggrant som möjligt uppgjord förteckning, där de hjälpbehövande uppdelats i flera grader efter förefintliga behov. Det var ett mycket uppmuntrande uppdrag, och tacksamheten hos befolkningen var stor. Massor av människor ha ju genom detta kommit inom hörhåll för evangelium, och några ha vunnits, som vi veta.

Våra stormöten äro just nu över. Men varken i Ishih eller Puchow var tillslutningen så stor som vanligt beroende på lantbrukarnas rent ängsligt stora iver att bärga in den ovanligt rikliga och vackra skörden, som Gud välsignat dem med i höst. Mötena voro emellertid välsignade. Några dop förekommo ock.

Det stora predikotältet, som på våren användes i Puchow, församlingens norra landsbygd, är sedan i höstas i bruk i Ishih-distriktet, där det skall användas så länge ej köld lägger hinder i vägen. De äro så uppmuntrade i sitt arbete, de predikande bröderna, och vi vänta och tro, att frukt skall komma därav i Herrens behagliga tid.

Skolorna äro i gång både i Ishih och i Puchow. Flickorna från den sistnämnda platsen äro dock för denna höst i Ishih och torde kanske nödgas bli där till våren också, enär det inte ännu finns någon som kan se till vår flickskola i Puchow. Själv bor jag, då jag har någon tid »att bo» någonstans, här hos syskonen i Yüncheng. Mesta tiden går emellertid åt att resa på det alltför vidsträckta arbetsfältet.

*

"Hon hade troget bränt rökelse för den nye, okände Guden" . . .

I enskilt brev meddelar fröken Hanna Wang:

Vi hade i sommar hört att de politiska förhållandena nog gjorde att ett krig var oundvikligt i Tungkwantrakten (vårt distrikt). Men underbart nog undanröjde Gud svårigheterna så att intet blod behövde ljutas och vi kunde i frid återvända utan fruktan. Ja, frukta hade vi nog orsak till, men därför att Gud nu under mer än ett års tid låtit oss vara ostörda både hemma och på resor tänka vi ej så mycket på farorna.

När jag för 2—3 veckor sedan var ute i distriktet en liten tid tog Gud så bort all oro för rövare att jag ej en enda gång ens tänkte därpå, och jag tror, att denna underbara inre trygghet, som uppfyller oss, är svar på trogna vänners förböner därhemma. Löne Han alla trogna förebedjare.

Jag hade det mycket välsignat de här dagarna jag var ute då; mycket stor villighet att lyssna förefanns särskilt i den köping där vi bodde på nätterna. Både på för- och eftermiddagarna samlades stora skaror omkring oss. Flera gånger blevo vi inbjudna efter gatumötet att komma in till några som ville höra mera.

Rätt många sade sig vilja helt tro på Herren. Bland dem var en fru Li som alltsedan tältet var på den platsen i fjol troget bränt rökelse och knäböjt för den nye okände Guden, som hon då fick höra litet om. Hur glad och tacksam jag var att nu om än med stammande tunga få vittna om denne okände Gud, som ej vill ha annan rökelse än våra uppriktiga hjärteböner. Det var så gripande sista gången vi besökte henne. Hon höll mina händer fast, som om hon aldrig velat släppa dem, alltjämt lyssnande och frågande.

Men ack, jag bävar för henne. Hon hade ej ännu då fått mod att göra sitt hem rent från avgudar; en rätt stor buddabild stod på ett bord jämte tillhörande saker som brukades vid tillbedjan. Dessa voro mycket granna och kostbara varför det nog blir en svår strid innan hon får mod och kraft att bortrensa det alltsammans. Hennes man ville dock ej hindra henne att tro på Jesus hörde jag.

Vi träffade en afton en gammal gumma, också hon vegetarian, som ivrigt lyssnade till vårt budskap. Hon sade sig från den dagen vilja tro på den sanne Guden, hon bara fruktade att hennes yngste son, som var borta för tillfället skulle hindra henne, ty även han var buddistisk vegetarian. Hon ville veta hur hon skulle tillbedja Gud och jag sökte lära henne en liten bön: »Käre Jesus fräls mig, förlåt mig mina synder och förvandla mitt hjärta.» Åter och åter sökte hon upprepa dessa ord, men tydligen var det till sist bara första satsen hon kom ihåg ty det sista jag hörde när hon lämnade oss efter att ha följt oss till vägs var, »Käre Jesus fräls mig». Bed för dessa två och även för de övriga intresserade där att Gud må fullborda sitt verk i dem.

*

Jag såg något rysligt för tre veckor sedan, något som jag ej trodde kunde förekomma i denna storstad: ett litet barnlik liggande på en skräphög nästan mitt på gatan, mycket nära ingången till ett hus, och en hund stod och åt på det. När jag gått förbi såg jag en kvinna bära bort det, tydligen av en viss skamkänsla, gissade jag. Hur skall jag kunna beskriva mina känslor inför en sådan synd! Och dock lär detta ej vara något ovanligt alls här berättade Tu för mig senare. När jag ser våra älskliga små flickor i flickskolan, som vi i höst fått öppna här, hur glädes jag inte över att de blivit skonade från utkastning och nu få växa upp under kristligt inflytande. De äro så rara och det är så rörande höra deras innerliga böner till Jesus, som de alla vilja tro på och älska. Vi ha endast de kristnas barn här i år. Efter nyår kommer det troligen att ordnas så att även icke kristna barn också få komma. Vi ha hört att flera från statens flickskola här önska komma hit efter kinesiska nyåret. Bed att så må ske!

*

Dagrar och skuggor.

Missionär C. Blom meddelar i enskilt brev:

Vi ha haft mycket uppmuntrande rapporter från tältverksamheten på den sista tiden. De troende i Chiehchow ha ökat till sitt lilla tält och varit ute med det på flera ställen. De hade särskilda möten för kvinnor ibland. Bibelkvinnorna från staden, samt andra troende kvinnor voro med och talade samt antogo sig kvinnorna. Nu skriver Yuan för litet sedan, att han varit ute och lett söndagsförmiddagens gudstjänst i diakonen Changs hem, där omkring ett femtiotal människor samlats. Därifrån gingo de till en by nära Taohwatung (platsen där vi vistats dessa två somrar) där tältet också varit nyligen. Där samlades nästan lika många, däribland många kvinnor.

Den stora mottagligheten här gör, att man blir nästan överraskad av att höra motsatsen från annat håll. I ett brev från Ingeborg Ackzell säger hon sig aldrig ha erfarit sådan ovillighet att taga emot och rent av fruktan för utlänningen, samt frånvaro av allt intresse för förkunnelsen, som i en del byar runt Tungchow, Chao-i och norrut. Det finns ju ljuspunkter, men på det hela känner hon fältet hårdarbetat, som ju Tungchow alltid varit.

*

Jag hörde under besöket i Chiehchow, att folket reparerat tornet över norra stadsporten synnerligen omsorgsfullt nu och att mycket folk samlats till dess invigning. Anledningen var, att den draken, som säges ha huvudet förlagt vid det valvet, har sin kropp sträckt ut över landet mot norr, och den under hungersnödsarbetet byggda vägen har gett honom större frihet att röra på sig och göra sig gällande. Denna hans livaktighet har haft mycket gott inflytande på byn, som ligger vid vägens norra ända, och denna bys förnämsta man har följaktligen haft stor framgång på sin ämbetsmannabana, så att han nu är en av regeringens i Peking betrodde män. Detta var ju ett oväntat resultat av nödhjälpsarbetet, men man möter så mycket oväntat i det här landet. Det synes ej ha fallit byfolket in, att ifrågavarande mandarins egen begåvning har haft något väsentligt med hans framgång att göra. Draken kände de till på förhand.

*

Vår station i Tungkwan är f. n. full av norska missionärer, som nödgats fly från sina stationer längre söderut i Shensi vid den s. k. »Gamle Utländingens»* annalkande. Det var gott för dem att de kommo undan i tid, så att det ej gick dem, som missionärerna i Tsaoyang i Hupe nära gränsen till Honan, där två missionärer, man och hustru, sårats och en fru blivit bortförd. Det stod ett telegram om tre dödade samtidigt, men man vet ej om det är samma tre eller ej. Jag vet inte om rövarne vänt sig mot norr eller söder därifrån, men jag har sedan sett, att soldaterna från Hsingyang lidit nederlag mot dem. Även påstås det att de oavhängiga truppledarne i Szchuan ännu taga upp »Lao Yangjen»** hos sig, så det kan hända han vill söka slå sig igenom dit.

Dagens tidning säger, att telegrammet om de tre dödade missionärerna ej bekräftats, så att det är troligen de två sårade, vilka äro utom fara, och den bortförda fru Kilen, som utgöra de tre.

---

* Så kallas denne rövarhövding därför att han till utseendet liknar en västerlänning. *Red.*

** »Gamle Utlänningens» kinesiska namn. *Red.*

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av
Rektor J. Rinman.
Pris 50 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

»Om I bedjen.»
Av
James H. Mac Conkey.
Pris 15 öre, 10 ex. 25 % rabatt.

Missionärskallelsen.
Av
J. Hudson Taylor.
Pris 25 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

Tacksägelse- och böneämnen

De kärvar som bärgas, s. 42. Att Herren må uppväcka många förbedjare för missionen, s. 43. För de syskon, som äro sjuka, s. 43. För arbetet i Shanchow, s. 44. För tulltjänstemannen Li, s. 44. För V. Wester och hans arbete, s. 45. För alla famlande, sökande själar på vårt fält, s. 46. För kvinnoarbetet, s. 47.

Från när och fjärran

Ett tecken till buddismens livaktighet utgör följande meddelande från staden Wuhu i Kina. Buddisterna därstädes ha anordnat en kampanj, som skall räcka i tre månader. De hava inbjudit en långt avlägset boende namnkunnig präst, och han har anlänt med 20 assistenter. Kostnaderna för detta möte beräknas belöpa sig till mer än 10,000 dollars. Mötet beskyddas av ämbetsmännen. Det har ett betydande och vittgående inflytande bland både hög och låg.

*

Till Eritreafältet i Ostafrika utsände Evang. Fosterlandsstiftelsen för en tid sedan två nya missionärer. Dessa måste emellertid återvända hem, enär italienske guvernören i Eritrea förbjuder dem tillträde till landet. Han tycker att det är tillräckligt med de missionärer som redan finnas där. Man tror att denna avoghet beror på katolskt inflytande.

*

De koreanska kristna församlingarna gåvo år 1921 467,500 dollars för Guds rikes sak.

*

Till Bornu-provinsen i Nigeria, Afrika, kommer den nya norska sudanmissionen att inom kort utsända sina första missionärer. Flera platser äro där öppna för evangelium.

*

Svenska Jerusalemsföreningen. Sedan föreningens hittillsvarande läkare doktor R. Larsson den 1 sistlidne aug. fråträtt sin befattning som läkare vid föreningens sjukhus i Betlehem, har styrelsen till läkare antagit dr Edmond Lindholm, född 1885 i Piteå.

*

»Den muhammedanska trons Gibraltar» har Kairo blivit kallat, därför att det är säte för den muhammedanska världens mest betydande läroanstalt — universitetet El-Azhar, som har 10—12,000 studenter i åldern 12 till 18 år. De stanna vid universitetet i 12 år och göras där till fanatiska anhängare av muhammedanismen, som de sedan med all makt söka utbreda.

*

Brittiska och utländska bibelsällskapets ledning i London har mottagit meddelande från sitt ombud i *Japan*, att det tryckeri, som utförde allt arbete för sällskapet i Japan, har så totalt förstörts, att endast sex av de fyrahundra personerna, som voro anställda i tryckeriet, undkommo med livet. Chefen har också omkommit. Bibelsällskapet har förlorat för inemot 200,000 kr. värde i stereotypplåtar och lager, och fastän allt var försäkrat mot eldsvåda, gällde försäkringen icke skada vållad genom jordbävning. I Kobe har man emellertid genast gått till verket för att trycka nya biblar. Man fotograferar sida efter sida och tillverkar stereotypplåtar efter fotografierna samt har börjat trycka. I Japan har man på flera språk tryckt biblar för Kina, Formosa och ett flertal ögrupper i Söderhavet, där många språk och dialekter talas.

* *

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Missionsuppgiften ett ämne till tacksägelse. — En inbärgad kärve. — Från redaktion och expedition. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från när och fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.

N:r 5. ÅRG. 29. 5 MARS 1924. PREN.-PRIS 2: 25.

以便以詔耳

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

耶和華以拉

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

EBENEZER HERREN FÖRSÅG

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Hjärtan som längtande söka — —.

Hjärtan som längtande sökte
vägen finna till dig,
Herre, du fordom ledde
lång och farofylld stig:
ledde med stjärnan klara
hän över öknars grus,
genom möda och fara
säkert med himmelskt ljus.

Herre, låt skina klarligt
än på skuggomhöljd färd
ljuset, strålande, rena
från det evigas värld!
Låt i mitt hjärta brinna
städse en längtans brand
att dig närmare hinna,
närmare löftets land!

Dig vare pris, o Jesus,
att var sökande själ
än du med ljus från ovan
leder säkert och väl!
Giv, att dunklet försvinner,
Herre, allt mer och mer,
tills den dagen upprinner,
då jag din härlighet ser!

R. N—s.

(Ur längtan och aning).

ÄNNU EN GÅNG!

Inför S. M. K:s årliga gemensamma tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

Alla dina verk, Herre, skola tacka dig, och dina fromma skola lova dig. De skola tala om ditt rikes ära, och din makt skola de förkunna. Ps. 145: 10—11.

Ännu en gång stå vi inför vår gemensamma årliga tacksägelse- och bönedag.

Ännu en gång! Alltså, ännu en gång ett nådestillfälle, ännu en gång en dag i gemensam tacksägelse och bön, i förnyad helhjärtad överlåtelse, ännu en gång då vi få hämta styrka hos Herren, vår Gud, och då vi, oförhindrade av yttre tvång eller förföljelse, få bringa Herren våra offergåvor och vår tacksägelses högljudda hyllning.

Huru mycket är icke detta att tacka för! Huru oändligt mycket lyckligare lottade äro icke vi i detta stycke än många andra. Vill icke detta »ännu en gång» hos oss inskärpa hur oändligt dyrbart nuets tillfälle är. Vi veta ej om vi i morgon äga det vi i dag åtnjuta. Nu är salighetens dag, nu är handlingens stund.

Ack, att därför denna S. M. K:s tacksägelse- och bönedag finge bliva en dag fylld av heligt allvar inför den kallelse till helig tjänst, till vilken Herren kallat oss! Vi stå i ett allvarligt tidskede, och mycket är det, som varslar om, att det kanske icke huru länge som helst skall kunna sägas: ännu en gång.

Huru länge skall detta: ännu en gång, ljuda i tiden!

»Till dess Han kommer» skall det ljuda.

Till dess han kommer samlas Jesu vänner i helig gemenskap, till dess Han kommer få de tjäna honom i bön och tro och med sina ägodelar till dess Han kommer få de gå ut som hans sändebud till världens yttersta ändar, så att, när han kommer, evangelium blivit predikat till ett vittnesbörd bland alla folk och stammar.

Detta är den innersta meningen med hela denna tidsålders historiska lopp. Framåt emot den stora och härliga dag, som Gud fastställt, då alla tungor skola giva Kristus ära, och inför Honom alla knän skola böjas, låter Gud världshändelsernas gång gå, även om det måste gå genom födslovåndornas djupa smärta och sluttidens nöd. Då skola alla Herrens verk tacka honom och hans fromma lova honom. Allt skall mynna ut i en evig jubelsång.

Men detta »ännu en gång» har ock en rent personlig mening. Ännu en gång har du ett tillfälle, ännu en gång en ny nådesmöjlighet, ett nytt tillfälle att betyga din Mästare din kärlek och över honom bryta din alabasterflaska. Det kommer en gång då över detta »ännu» är struket ett obönhörligt, tjockt streck. Köpen därför tillfällena. Ty tiden är ond.

*

Oändligt mycket ha vi att tacka Herren för vid denna vår bönedag. Trots all yttre oro i Kina har ingen enda av våra missionärer fallit i röva-

rehand. Under de långa resorna till och från fältet har Gud trofast hållit sin skyddande hand över sina tjänare. Vårt dagliga bröd har Gud givit oss för varje dag. Sistlidna års inkomster t. o. m. överstego föregående års. Somliga i vår krets, som varit svårt sjuka, har Herren underbart hulpit, och andra, som ännu äro sjuka, håller han på att stärka. Till högre tjänst har Herren kallat en i skaran därute, som vi tyckte var oumbärlig, och som lämnade en stor lucka i ledet efter sig, då hon gick. Men även här i sorgen är rik anledning till tacksägelse, tacksägelse för det sällsynt sköna minne denna Herrens hängivna tjänarinna lämnat efter sig bland både kristna och hedningar.

Stor anledning till tacksamhet är det, att Herren givit nya krafter i arbetet, hemma och ute, och att allt fler av de kristna på vårt fält mogna till sådana andliga kristna, att de kunna insättas som ledare på förtroendeposter i den unga församlingen därute.

*

Mycket ha vi ock att bedja om. »Missionen arbetar nu under delvis andra förhållanden än förr.» Från västerlandet kommer icke blott missionen. En flodvåg av nya, moderna idéer, representerande västerlandets alla tankeriktningar, väller i missionens spår fram över landet. »Över missionären vill smyga sig en känsla av att den gyllene sånings- och skördetid, som inbröt strax efter boxareförföljelsen, då marken var fuktad av martyrernas blod, nu är avslutad.»

Den infödda församlingen, som nu så villigt ingår i självunderhållets medansvar, är genom medlemmarnes stora fattigdom begränsad i sin förmåga. På somliga platser förmärkes »ovillighet att taga emot och rent av fruktan för utlänningen, samt frånvaro av allt intresse för förkunnelsen». Allt detta manar till allvarlig och ihärdig bön. Må vi bedja att både missionärer och infödda kristna må bli beklädda med ett ökat mått av kraft från höjden, att de i alla dessa förhållanden må kunna ståndaktigt och till allt rikare välsignelse tjäna Herren.

N. H—n.

Kom och värm mig!

Kom och värm mitt kalla hjärta,
Du som brinner för mitt väl.
Skingra otro, nöd och smärta,
Tolka ordet för min själ.

Kör.

Kom och tala om din kärlek,
Annat kan ej värma mig.
Du, som burit har min smälek,
Tala om din smärtestig.

Låt mig korsets kraft få smaka,
Giv mitt svaga hjärta ro,
Du, som kunde himlen saka
För att giva hopp och tro.

Värm mig vid din klara låga,
Giv mig av din kärleks glöd,
Och jag kan i striden våga
Trotsa otro, synd och död.

K. G. Sjölin.

"Då talade med varandra de som fruktade Herren."

Från Yüncheng skriver C. F. Blom i brev dat. d. $^{5}/_{12}$ 1923:

I likhet med vad jag gjorde under höstmötena, skall jag nu berätta något om Presbyteriets allmänna möte, som just avslutats. Ett 30-tal ombud från dessa distriktsförsamlingar samlades i Ishi. Mötet öppnades samma afton med ett välkomsttal från församlingen här och ett uppbyggelseföredrag av mig i egenskap av ordförande i presbyteriet. I går började dagen med ett gott bönemöte lett av Verner Wester. Efter frukost samlades vi först till uppbyggelsemöte, då Äldste *Lo* från Juicheng predikade, Lo och jag valdes till ordförande, diakonen *Hsie* från Puchow och *Theodor Sandberg* till sekreterare. En del frågor voro av mera allmän teoretisk art, såsom »en kristens plikt mot församlingen», »bör en kristlig arbetare befatta sig med världsliga angelägenheter?», andra återigen aktuella såsom — en om upplösande av ingången förlovning, ett par om skolarbetet och en om behovet av ännu ett större tält för detta presbyterieområde.

*

Den stora frågan gällde bättre anordningar för församlingens ekonomi, vilken duskuterades på sommarkursen i Shuiyu och därifrån hänsköts hit. Här framhölls nu framför allt behovet av årsbudget och redovisning samt olika metoder att samla medel till verksamheten. I likhet med några av de andra praktiska frågorna hänsköts denna till Presbyteriet, som skall sammanträda i morgon. Vid aftonmötet talade *David Landin* om Kristi återkomst, ämnet belyst med ett rikt urval av bibelställen.

*

I morse leddes morgonbönen av diakonen *Chang* från Yühsiang, d. v. s. han är diakon där, men tjänar som evangelist i Yüncheng. Han talar alltid enkelt och praktiskt. Hans ämne var om Andens verk och dess frukt i livet och predikan.

På förmiddagen, då vi väntade dels många kristna från trakten och dels andra gudstjänstbesökare, talade de två gamla, pastor *Ching* från Yühsiang och Äldste *T'sao* från Puchow. Den förres text var »flit och nit», och gav anledning till en mängd träffande uttalanden och exempel framburna på hans oefterlikneliga sätt. Den senare talade om den rike mannen och Lasarus. Det var en mycket uppfordrande och okonstlad predikan. Kollekten som upptogs bestred alla på platsen gjorda utlägg för ombudens mottagande och lämnade ett överskott på 3 dollar vilken summa överlämnades till Presbyteriets kassa.

*

På eftermiddagen ägde nattvardsgång rum, ledd av *Theodor Sandberg* och på aftonen avgåvos rapporter om församlingens och verksamhetens tillstånd i de sex distrikten som voro representerade. Överhuvud taget konstaterades goda framsteg särskilt beträffande villigheten att giva för Herren verk, men det var en allmän klagan att andlig slöhet behäftade de kristna, svagt deltagande i gudstjänsterna och brist på sammanhållning i allmänhet. Dessa rapporter voro värda ett fullständigare återgivande, men jag orkar icke, ty sedan jag började detta brev klockan 20 minuter i 10, har jag haft två besökande som togo upp tiden i 3 kvart och nu måste jag sova för att orka med morgondagen.

Efter rapporterna lästes och godkändes protokollet och jag avslutade mötet med några ord på grundval av Mal. 3: 16—18 om dem, som samtalade och blevo antecknade till åminnelse inför Gud.

Som ett tillägg till mina anteckningar från Presbyteriets allmänna möte vill jag berätta något från sammanträdet av dess råd.

Morgonbön hölls på samma tid som dagarna förut, men resten av dagen användes helt för överläggningar. Det måste gå med fart, ty vi skulle alla följande dag

resa hem, och i själva verket reste redan på middagen både pastor Ching och de andra från Yühsiang. Ching stannade så länge endast för att kunna deltaga i överläggningarna om första frågan, nämligen fastställande av tvenne äldsteval.

De två i Ishih voro den gamle evangelisten *Chang-Tien-si* och den unge *Hsiai Tso-tung*, vilka båda synas ha församlingarnas förtroende i hög grad och mycket bra komplettera varandra. Fastän ganska ingående förfrågningar gjordes angående dem och deras förhållanden voro vi till slut alla ense om att församlingens val syntes vara gott, och fastställde därför detsamma.

Den nyvalde från Puchow var *Hsie Pao-chen*, son till den avlidne Hsie Yüe-liang, som var en bland våra första diakoner. Hsie Pao-chen är också diakon och, liksom Hsiai, ombud i Presbyterierådet samt värderas synnerligen högt av sin församling. Han är också f. d. elev i seminariet och den andre bland därifrån utgångna, som valts till äldste. Han är en stor andlig gåva åt Puchow, och hans insättande i detta viktiga församlingsämbete torde ge honom ytterligare tillfälle att tjäna där till uppbyggelse och utveckling. Den gamle äldste Tsao, som var med i överläggningen, visade rörande glädje över valets godkännade.

*

Sedan valen förrättats upptogs en fråga om en ny sorts religionsförföljelse, som nyligen kommit i bruk. De troende ha förbjudits att i händelse av rättssak beteckna sig såsom kristna, emedan detta skulle vara ett sätt att påverka domaren till deras förmån. Men nu användes i stor utsträckning vid rättssak mot kristna i anklagelseskriften uttrycket »övervåld i förlitande på religionen», vilket väl ej nämner den kristna församlingen, men självklart tydes som hänförande sig till romerska eller protestantiska kristna. Detta avser att ingiva domaren misstro mot den anklagade. Frågan var nu, om vi ej skulle kunna få denna form av anklagelse förbjuden, då de kristna ej få angiva sin religion, men vi enades om, att detta nog ej var möjligt, alldenstund det kunde hända att anklagelsen verkligen gällde sådan förseelse. Det beslöts slutligen att varje församlingsråd finge självt göra framställning till myndigheterna på sin ort, så att ej det uttrycket leder till att församliglen får vanrykte och enskilda kristna förorättas.

*

Den av Allmänna mötet förordade utbildningen ledde till upptagande på budgeten av en summa på 75,00 dollar för hållandet av korta bibelkurser på stationer och utstationer i provinsen. Detta avsåg ej blott undervisning av de troende ute på stationerna i allmänhet, utan framför allt att rusta de mera begåvade så att de skulle kunna betjäna de andra och även deltaga i förkunnelsen utåt.

*

En annan av Allmänna mötet förelagd fråga gällde anskaffandet av ett andra tält för evangeliskt arbete inom presbyteriområdet. Härför var det stor entusiasm, men då det under diskussionen kom i dagen att ett tält redan höll på att anskaffas på en av stationerna och ett annat distrikt hade plan på att anskaffa ett särskilt för sin räkning, så föll förslaget. Det skulle ju ej varit lönt att skaffa ett gemensamt tält, när redan ett, kanske två nya tält komme att fylla behovet lång tid framåt.

*

Sedan kom frågan om ordnandet av församlingarnas finanser. Det var ju ej att vänta, att denna skulle leda till något definitivt resultat första gången den var uppe. Emellertid visade det sig både att saken var förberedd genom sommarkursens och Allmänna Presbyteriemötets behandling. Det tentativa förslag, som jag utarbetet, blev antaget att prövas inom Presbyteriet och framläggas till diskussion i Synoden. Första prövningen skedde sedan i det att vi enligt förslaget gjorde

upp Presbyteriets budget för det stundande året.

På det hela taget var jag glad åt sammanträdet och synnerligen åt de yngres inlägg. Vi hade i det allmänna mötet undvikit att ge för framskjuten plats åt de yngre, men i diskussionen och sedan i sammanträdet hade de ju full frihet oeh gjorde nog mera för frågornas utredande än de äldre, vilket ju var att vänta.

*

Här hölls i onsdags avslutning med båda seminarierna. Det var första gången gemensam examen hölls. Elever och lärare reste i går. I dag har avslutning hållits i Chiehchow skola. Dit reste Verner Wester och han berättar, att examen var synnerligen tillfredsställande.

Carl F. Blom.

"Kampen om själarne hårdare än förr."

Kära missionsvänner!

Jesu Kristi frid!

Då detta framkommer, har ett år gått till ända, sedan min hustru och jag återinträdde i arbetet. Då tiden varit för knapp för periodiska detaljerade meddelanden, vill jag nu här först meddela några allmänna drag av verksamheten.

Vid en blick över Kina som arbetsfält finner man, att missionen nu arbetar under delvis andra förhållanden än förr. Nu som förr finner man dock både glädjande och nedslående företeelser.

Vad det kristliga läget beträffar är det glädjande att se, att mera förståelse finnes bland de infödda kristna för deras plikt att bära församlingens och missionsarbetets bördor, samt att länge efterlängtade infödda ledare så småningom börja framkomma. Nedslående är det att observera huru modern social och rationalistisk undervisning, som meddelats i teologiska seminarier i de kristna länderna såväl som i de flesta större sådana skolor i Kina, håller på att utbredas bland församlingarna, ibland genom pr post gratis utsända tidskrifter, hotande att underminera församlingarnas andliga livsgrund.

Vad det icke kristliga läget angår så är det glädjande att bevittna huru evangelium, mitt under ett politiskt kaos, osäkerhet och laglöshet, tillåtits ostört utbreda sig och slå rot i folkmedvetandet, så att kristendomen t. o. m. bland styresmän erkännes som en av Kinas fyra eller fem huvudreligioner. Nedslående är det däremot att se, huru ett nytt och kraftigt motstånd håller på att uppresa sig mot evangelii verk genom den mängd hedniska reformföreningar, som nu utbreda sig och vinna anhängare bland medelklassen — just den klass, som man trodde nu skulle vara förberedd för evangelium. De genomgångna årens nöd har visserligen hos många av dessa undergräft tron på den jordiska lyckans pålitlighet. Men man söker vila för den trötta anden icke genom att öppna hjärtat för fridens evangelium, utan genom att på de hedniska filosofernas och religionslärarnes väg söka upparbeta en egen rättfärdighet, resulterande i en bitter fiendskap mot korsets predikan.

Det är förvånande att bevittna huru dessa föreningar, somliga med ett samlingsprogram för olika bekännare: konfucianister, buddister, taoister, judar och muhammedaner, utbreda sig i våra städer och draga till sig ett stort antal av den tänkande och inflytelserika delen av befolkningen.

Kampen om människosjälarna har därmed blivit hårdare än förut. Över missionären vill smyga sig en känsla av att den gyllene sånings- och skördetid, som inbröt strax efter boxareförföljelsen, då marken var fuktad av martyrernas blod, är avslutad. Han drives åter till den jordmån, som ännu är fullt mottaglig för det gudomliga utsädet, lantbefolkningen.

Törhända är det Herrens väg, att genom att bland det enklare folket, som ej såsom stadsbon är insnärjt i de sociala förpliktelsernas garn, utdana helgjutna kristliga karaktärer och genom dem påverka de övriga klasserna.

Våra undervisningsanstalter äro då de väl skötas, plantskolor för detta. Det är ock en glädje att se de unga växa upp i Herrens fruktan! Själva deras ansiktsuttryck är så olikt de omkring boende hedningarnas.

Flera av våra unga önska utbilda sig för evangelii verk. Men då en lantbo hållit sin son under sju år i skola på närmaste missionsstation, kan han oftast ej dessutom bekosta jämförelsevis dyr utbildning vid missionens högre skolor på vår huvudstation. Då missionen ej kan åta sig mera än att i bästa fall bekosta undervisningen, ser församlingen upp till den enskilde missionären, och denne nödgas se till sina vänner i saken.

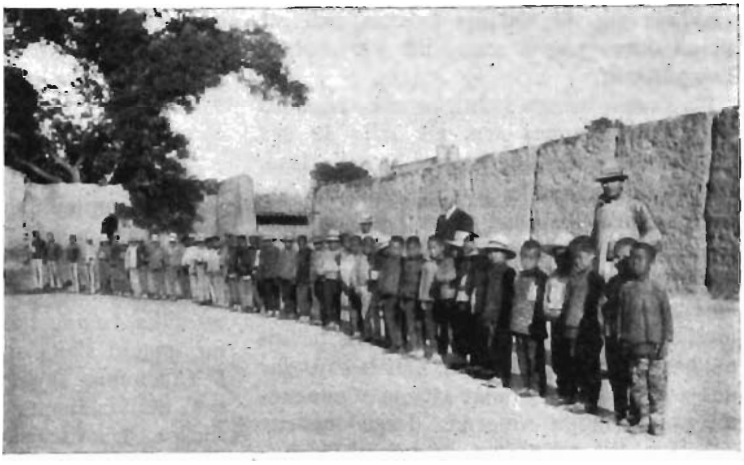

Skolgossarna i Pucheng. Missionär Linder i mitten bakom gossarne.
Foto M. Linder.

*

Nu något angående arbetet i detta distrikt. Vad Puchengs domsaga beträffar, så lida vi där av att församlingsmedlemmarna bo spridda, ibland på rätt stort avstånd från staden. I en av dessa grupper, Iung Feng, har dock Herren under 20 års tid underbart uppehållit kristligt liv och regelbundna söndagsmöten genom — infödd kvinnlig »pastor»! Gamla vänner till S. M. K. minnas nog, huru syskonen August och Augusta Berg brukade skriva om »gamle Ma» med de stora glasögonen, hans enfaldiga tro och hans nit för folkets frälsning. Sedan han genom en härlig död fått förhärliga Gud, och även hans änka fått hembud, fanns det i den trakten ingen manlig kristen, som kunde vittna om Herren.

Då upptogs manteln av en av Ma's kvinnliga släktingar, som hos systrarna A. Berg och Anna Eriksson i Tungchowfa fått lära sig läsa sitt Nya testamente. Som en verklig själasörjare höll hon under 15 år på med att varje söndag kalla till möte sin son och några andra släktingar, läste och utlade Guds ord och ledde i sång och bön. Hon blev så medel att föra till tron ett äkta par, som ut-

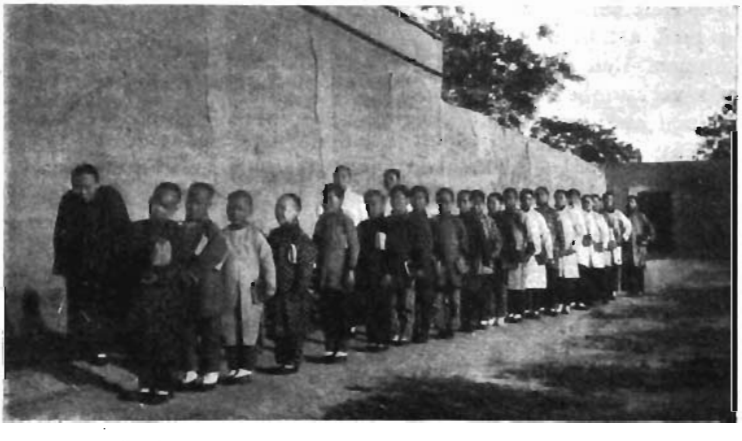

Puchengs flickskolas elever på väg till kapellet.
Foto M. Linder.

vecklade sig till älskliga kristna, och att sända deras yngste gosse till vår skola i Tungchowfu.

Då denna trogna kristinna gick hem till Gud, hade hennes son, en ärlig 40 års kristen man, dock ej kunnat lära sig läsa. Den fallna manteln upptogs då av den ovannämnda kvinnan. Hon hade nu blivit alldeles blind och även hennes man var nästan blind. Hon hade dock en ovanlig bönens gåva, ett gott minne och ett klart förstånd. Oförtrutet arbetade hon på sina barns kristliga fostran, och har under dessa 5 år ej försummat att om söndagarna sammankalla sönerna, deras hustrur och barn till gudstjänst, då någon läskunnig läst texten, varpå hon bedit och förmanat. Hon har också haft glädjen att se sina fyra söner komma till tron och ingå i församlingen. Den ovan omtalade yngste sonen är nu evangelist på stationen i Pucheng, förlovad med en av min hustrus skolflickor, nu elev vid kvinnliga seminariet i Yüncheng. Så har Herren hedrat gamle Ma's tro och välsignat systrarnas arbete. Prisat vare Hans namn!

*

I staden Pucheng äro vi nu de enda predikanterna. Av den »självständiga församlingen» finnes nu knappast mera kvar än skylten. Innanför den bor en tidvis tokig man, som känner sig kallad att representera »församlingen». Han och hans hustru söka livnära sig med att undervisa några flickor i skolämnen. Den gamle ledaren, som vållat vår verksamhet så mycket ont, har numera inga andliga intressen och är illa sedd av sina förra vänner, sedan han såsom arvode för sin fleråriga tjänst i församlingen och sina utlägg tillgodogjorde sig de åkerstycken, som medlemmarna donerat till församlingen. Dessa spridda åkrar hade han med stor omtänksamhet och i god tid försålt och sedan placerat penningarna i *ett* åkerstycke i närheten av sitt hem. Hans förre medhjälpare (liksom han själv utgången från vår församling) nu chef i militärsjukhuset, håller sig ständigt till oss, deltar i nattvarden tillsammans med oss och har fört en av sina underläkare till tron och till församlingen, är också flitig i att giva i kollekten.

*

Våra goss- och flickskolor giva oss fortfarande uppmuntran. Gosskolan började 1916. Som resultat av dessa årens skolarbete ha vi fyra ynglingar, som senare genomgått ettåriga seminariet i Yüncheng, av vilka tvenne tjänat i av infödda kristna öppnad skola och en såsom evangelist. I Yünchengs skolor ha vi sju ynglingar, som utbilda sig för Herrens verk samt två flickor. En flicka utbildas i Hankow för kindergartenarbete, tvenne äro lärarinnor i vår skola här.

I Pei-shui domsaga strävar gruppen i öster med sin egen gosskola och har redan sänt några gossar till vår skola i Pucheng för vidare utbildning. I Weinans domsaga (Hsiao-i) ha vi fortfarande glädjen av vår »Lydia», som donerade den präktiga lägenheten i köpingen Pa-i, där varje afton i ur eller skur hon jämte några nykristna hålla sina möten, ledda av den av den infödda församlingen helt underhållne portvakten och evangelisten (Wang).

Vårt predikotält ha vi sedan ett par månader tillbaka uppställt i den livliga handelsplatsen, köpingen Ku-se. Några ha där börjat fråga efter Herren.

*

Så småningom hämta vi oss från den förlamning, som under våren inträdde på grund av uppdagandet av en evangelists fall, som inträffat under vår hemferie. Vi försöka ringa i böneklockan vid våra onsdagsbönemöten och vid morgonbönen blir varje församlings medlem i tur och ordning ihågkommen inför Herren.

Vi längta att Herren skall låta en Andens vind blåsa över våra församlingar.

*

I Hua-chows domsaga synes så småningom en ny tid inträtt i församlingen i och med ett tillflöde av nya församlingsmed-

lemmar, som bättre kunna förstå en kristens plikter såväl som förmåner. I köpingen Kao-Tang har Herren till svar på bön undanröjt en farlig stötesten från församlingen därstädes som nu hyrt sig en egen möteslokal.

*

Stor har framgången sedan våren ej varit. Vi kunde i höst giva dopet åt endast 8 omvända(män). Det är dock en stor nåd att det går alls framåt. Livet härute är i sanning hårt! Kampen för tillvaron är ytterst intensiv. Under många år har man alltjämt hoppats på bättre tider. Nu har åter dyrtiden stegrats. Höstgrödan, som erhölls, räcker över nyåret; därefter börjar det, som finns kvar, bli oätbart. Militärbördorna utsuga folkets sista krafter. Förtvivlan vill gripa sinnena. En av Honans värsta rövarhövdingar, »Lao Iang», har nyligen infallit i vår provins via Ching-Tse-kuan och slagit tre kompanier regeringstrupper i Shanchow-distriktet. Trupper uppbådas. Nu, då året nalkas sitt slut, börja röverierna tilltaga. Lantmilis har organiserats i byarna under militärens ledning och vapen utdelats. De unga männen tvingas in i tjänsten — och förvildas. Hjärtat vill snöras ihop vid tanken på allt.

*

I församlingen ha vi nödgats upptaga kampen mot opium, som gjort sitt återinträde i det allmänna livet och ju är ett sådant medel mot alla smärtor. Vi hade vid höstmötet sorgen att utesluta 10 personer, som ej åtlytt varningen att avvänja sig från lasten. Hjälpen oss, vänner, att bedja om dessas återupprättelse och om välsignelse över Guds folk i dessa trakter och särskilt om välsignelse över de möten, som vi fram i februari och mars hoppas kunna hålla under ledning av den kinesiske evangelisten Hsie, vilken fått vara till mycken välsignelse på andra platser i Kansu och Shensi.

Till sist vill min hustru förena sig med mig i bön om personlig hågkomst inför Herren. Mottagen vår gemensamma hälsning och vårt varma tack för flera bevis på kärlek och deltagande med oss i Herrens verk.

Pei-Shui i december 1923.

Eder i hoppet och tron
L. Hugo Linder.

På lekplanen. Foto M. Linder.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

S. M. K:s tacksägelse- och bönedag s. 50—51. Att missionärerna lyckligt framkommit till Kina, s. 58. Missionsresor och bibelkurser, s. 58. Den inf. församlingens tillväxt inåt och utåt, s. 52. De nya förhållandena i Kina, s. 54. För våra vänner som fått hembud, s. 59.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionärerna framkomna.

Enligt den 1 mars från Shanghai mottaget telegram ha vi blivit underrättade om att de missionärer, som avreste från London den 19 sistl. jan., lyckligt framkommit till Shanghai.

Den 14 mars.

som är S. M. K:s årliga böne- och offerdag anordnas, vill Gud, ett möte på Stadsmissionens lokal, Stortorget 3, Stockholm, till vilket alla missionens vänner hjärtligt inbjudas.

Mötet börjar kl. 7 e. m. Missionär *Martin Lindén* kommer att tala. Efter mötets slut blir det tillfälle att deltaga i en enkel tesupé, och uppmanas alla, som önska så göra, att anmäla detta till S. M. K:s exp. Tel. Norr 22473, 4459.

Så hoppas vi, att icke blott vi den dagen här i Stockholm utan även våra vänner landet runt på ett särskilt sätt skola ihågkomma missionen i förbön. Gott är, om man därvid kan komma tillsammans till gemensam tacksägelse och åkallan. Där två eller tre äro församlade i Herrens namn, har ju Herren lovat att vara mitt ibland dem.

Missionsresor och bibelkurser.

Från medio av mars månad och ett stycke in i april kommer, vill Gud, missionär *Axel Hahne* att göra en missionsresa i Norrland.

Den 11—16 mars leder sekreterare *N. Högman* en serie bibelstudier i Betlehemskyrkan, Stockholm. Den 18—25 mars äger en bibelkurs rum i Tjunnaryd, Småland, under missionär *Martin Lindéns* ledning. Fröknarna *Maria Nylin* och *Ester Jonsson* resa fortfarande för L. M. F., och kand. *G. Österberg* är ute på en resa till Värmland och Bohuslän. Missionsföreståndare *E. Folke* har för Svenska Missionsrådets räkning företagit en resa i Närke och kommer, vill Gud, att för missionens räkning göra ytterligare några resor inom den närmaste framtiden.

Vi bedja att få innesluta allt detta i missionsvännernas hågkomst och förbön.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av
Rektor J. Rinman.
Pris 50 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

»Om I bedjen.»
Av
James H. Mac Conkey.
Pris 15 öre, 10 ex. 25 % rabatt.

Missionärskallelsen.
Av
J. Hudson Taylor.
Pris 25 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

†

Vänner som fått hembud.

C. P. Höglander.

Förre skomakarmästaren *C. P. Höglander* i Stockholm har i en ålder av 85 år fått sluta sina dagar. Aldrig mer skola vi få höra och se den glade och rörlige vännen på vår missionsexpedition! Dit brukade han nämligen komma en à två gånger varje månad. Under en lång följd av år har den uppmärksamme läsaren av vår tidnings redovisning för mottagna missionsmedel läst en post, som haft följande lydelse: »Obs. Sparade tobaksslantar m. m.». Det var den gamle vännen Höglander, som hade yrkat på, att hans missionsgåva skulle redovisas under denna formulering. Han var nämligen också en verksam medlem i föreningen »Bort med tobaken», och han ville, att då han gav sina sparade tobaksslantar åt missionens sak, även redovisningen därför skulle få tjäna till väckelse och inspiration för någon. Men det var inte bara sparade tobaksslantar, som han kom med. Oftast hade han lagt till inte så litet därutöver, och vid mer än ett tillfälle kom han med avsevärda gåvor, som han blivit i tillfälle att förfoga över.

På Borgerskapets Gubbhus hade han under de senaste åren sin hemvist. För en tid sedan drabbades han av ett slaganfall, och tre veckor därefter fick han ingå i den värld, dit hans själ längtade. Det var en stilla, högtidlig begravning i det lilla kapellet vid Borgerskapets Gubbhus. Man märkte, att vännen Höglander utövat ett inflytande till välsignelse bland sina kamrater. Vid hans grav talades om att han varit en outtröttlig såningsman och att han haft ideella strävanden såsom mål för sitt liv. Det blev dens förmån, som skriver dessa rader, att därtill få vittna om att han icke blott haft ideella strävanden som sitt livs glädje, utan även andliga. Hans liv hade varit inriktat på den eviga och osynliga världen. Han hade levat i denna världs verklighet och samlat sina skatter där. Gud vare tack för vad han givit genom denne sin tjänare! Han saknas, när hans plats nu står tom, men hans minne skall leva i välsignelse ibland oss.

N. H—n.

*

Sigrid Rudebeck.

Med fröken *Sigrid Rudebeck* har en av våra mest hängivna missionsvänner gått ur tiden. Trots den krävande uppgiften, hon hade vid den stora flickskolan i Göteborg, vars skapare hon var, som ännu bär hennes namn och vinner allt större och större utveckling på den goda grund, hon alltifrån början lade för densamma, hade hon alltid hjärta och hem, tid och intresse övrigt för missionen, liksom hade hon blott haft denna att leva för. Rikt begåvad som hon var å huvudets och hjärtats vägnar, såg hon alltid allting efter stora linjer, och hon såg alltid längre än de flesta sina samtida. Så t. ex. har hon på skolans område utfört en banbrytande gärning av stor betydelse. Hon är långt före sin tid, brukade flera av hennes vänner säga. Och hon var det därför, att hon kunde se förhållandena och uppgifterna i livet i evighetens ljus och mäta dem efter Guds måttstock.

För Svenska Missionen i Kina blev hon ända från början som en moder. Då vid den tiden litet var skakade på huvudet åt en sådan tanke som att Sveriges missionsvänner skulle upptaga Kinamission, gjorde hon allt för att stödja och uppmuntra, och hon lät sig ej alls avskräcka av de till synes förståndiga, som rådde till betänksamhet och försiktighet. Så fick hon då icke blott kraftigt befrämja startandet av vår mission, utan hon fick också fostra och giva Sveriges första kvinnliga missionär i Kina.

Hemmet i Göteborg var för övrigt öppet för alla Herrens tjänare. Där gästade Frälsningsarméns general W. Booth. Där samlades hungrande och längtande själar för att lyssna till det stilla, djupa vittnesbördet, framburet av mr. Boardman, miss Murray och andra från England. Där

träffade man sådana män som Wieselgren, Sam Johansson, Waldenström och andra. Fröken Rudebeck förstod sig aldrig på att begränsa sig i sin kärlek. Hon strävade efter att vidga sitt hjärta, så att där skulle finnas rum för allt Guds folk. Under de senare åren, sedan hennes ålder nödgade henne att draga sig tillbaka från skolarbetet, har hennes hem i Stockholm varit en samnligsplats för Guds rikes vänner. Trots mycket hög ålder har hon ända till det sista fått behålla sina själskrafter. Hon var alltid frisk och ung till sinnet. Hon tog livlig del i allt, som rör sig i tiden, och gjorde alltid flitigt bruk av den bästa vägen att göra insatser i livet: förbönens tjänst.

Fröken Rudebeck lämnar ett djupt tomrum efter sig. Hon skall alltid stå där som ett för oss andra kraftigt manande exempel: »Bliven deras efterföljare, som genom tro och tålamod få ärva löftena.»

E. F.

*

Sophia Cristina Anderson.

Från det avlägsna *Californien* har även en underrättelse ingått om att en av vår missions vänner därstädes, fru *Sophia Cristina Anderson*, i en ålder av omkring 68 år fått sluta sina dagar. Hennes make skriver och erinrar om hur hon blev intresserad i Svenska Missionens i Kina arbete under broder E. Folkes besök i Kingsburg för många år sedan. Denna vår vän hade sedan dess troget följt och älskat S. M. K:s arbete. När hon nu stod inför uppbrottets stund, hade hon uttalat en önskan om att få en enkel begravning, och att i stället för blommor på hennes bår pengarna skulle skänkas till missionen. Icke mindre än 142 dollars inkommo på detta sätt för missionen. Denna summa delades lika mellan en mission i Sydafrika och Svenska Missionen i Kina. Det var en stor glädje för oss att få höra om denna mångåriga trofasta kärlek och att få mottaga denna kärleks offergåva för arbetet i Kina. Herren hugsvale och tröste den ensamme sörjande maken!

N. H—n.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Enligt meddelande i januarinumret av »The Chinese Recorder» har på sista tiden Japan och Kina kommit i en mera vänskaplig ställning till varandra. Till stor del anses detta bero på de kinesiska kristnas offervillighet, då det gällde att hjälpa dem som i Japan genom jordbävningen råkat i nöd. Huru mycket den kinesiska församlingen offrat för dessa, som ansetts vara deras politiska fiender är ej känt, men enbart genom »The National Christian Council» har överlämnats Yen 3,500: —. Denna i handling visade kristliga kärlek har gjort ett djupt intryck och blivit en anledning till rik tacksägelse.

*

Om den nuvarande ställningen i Sydafrika skriver missionssuperintendenten pastor Norenius bl. a.: »Skall vårt arbete under närvarande utvecklingsstadium gå framåt och ej stanna och falla sönder, behövs den vita missionärens kraft mera än någonsin. Såväl våra unga kristna församlingar som de stora hednaskarorna därute hava kastats in i farliga brytningstider, förorsakade av deras beröring med den europeiska civilisationen. »Kulturens offerväsen» pågår i stor skala. Därvid pressas rasmotsatserna allt skarpare och skarpare fram, spänningen mellan vitt och svart därute. Rashatet gör sig gällande. Hos de vita yttrar det sig i översitteri, förakt och orättvisor och hos de svarta i misstro och missnöje. Det behöver ej sägas, att ur allt detta och ur de frihetsrörelser, som gått fram över världen under de sista åren, även hos Afrikas svarta folk nationella stämningar och strävanden växt fram och samlat dem i allt tätare massor mot de vita. Sedan flera år tillbaka finnes bland dem en stor politisk sammanslutning, som omfattar stora områden av det infödda Sydafrika, och allt högljuddare blir kravet på större politiska och sociala rättigheter. De vilja hava ett ord med i laget i frågor, som röra dem och deras framtid. Även på det religiösa området uppenbarar sig något av samma frihetskrav i den stora mängd av s .k. etiopiska sekter och sammanslutningar, som trätt fram därute och lösgjort sig från de missionerande kyrkosamfundens kontroll. Inom dess etiopiska bildningar, som ytterst och innerst äro politiska sammanslutningar och som nu sträva efter att förena sig i ett enda stort kyrkosamfund, pågår en livlig sammanblandning av hedendom och kristendom, ett försök att sammangjuta det gamla hedniska livets seder och åskådningar med det nya livets bud och krav. Det är samma företeelser i detta avseende, som vi spåra i den kristna kyrkans äldsta historia, som även här komma till synes och

göra sig gällande. Att nu allt detta ställer de största krav på missionerna och deras arbetare, ligger i öppen dag.

*

Ett förföljelsens år har det gångna året varit för missionen i *Kongo*. Från S. M. F:s missionsfält meddelar missionär Palmkvist följande:

Det nu tilländalupna verksamhetsåret har varit kännetecknat av dystra skuggor och härliga dagrar. Våra 3,000 församlingsmedlemmar ha hela detta år varit prisgivna åt förföljelser och trakasserier av allehanda slag. De till ett 70-tal uppgående lärarne, som genom administrationens ingripande sattes ur funktion förra året, ha ej tillåtits återvända till lärarekallet, huru gärna de än skulle vilja det. Många av dem äro nu engagerade för järnvägsbygget Brazzaville—Pointe Noire. Våra samlingslokaler äro i fortsättningen stängda för ordets förkunnare, utom missionärerna. Ett stort antal av dessa kapell äro sönderslagna, nedrivna eller uppbrända.

Det verkade minst sagt hjärtslitande att se dessa demoniska helgerån. Jag kunde knappt tillbakahålla mina tårar, då jag stod vid ruinerna till det jämförelsevis ståtliga bykapellet i Mankuzu.

Nu var detta kapell, som kostat våra församlingsmedlemmar så många mödosamma dagar att uppbygga, ruinerat. Jag frågade dem: »Vad gjorden I, då de utskickade kommo för att fördärva edert bönehus?» »Vi sågo på och suckade», sade några. »Jag grät», sade en äldre kvinna. Var det ingen, som gjorde motstånd för att hindra kapellets ödeläggelse? Nej, ingen. Varför? Svaret blev ett långt meddelande, varvid flera sade sin mening. Innehållet var ungefär följande: Emedan det var vår överhet, som befallt det. Då frågade en: »Var det orätt av oss, att ej skydda vårt kapell, som vi själva byggt upp i vårt anletes svett?» »Nej», blev svaret, »det var förståndigt, att I ej satten eder upp mot eder överhet.» »Nå», sade jag, »ansen I det ej allt för svårt att under sådana omständigheter vara Guds barn och församlingsmedlemmar?» Svaret blev ett gemensamt och kraftigt nej. En äldre man tillade: »De ha stängt vårt kapell, de ha förbjudit oss att prisa Gud med sång och nu till sist ha de slagit sönder vårt bönehus, men de kunna aldrig slå sönder vår tro på Gud.»

*

Biskop Ihmels i Sachsen har av den kommunistiska regeringen därstädes tvångspensionerats. Riksdomstolen har upphävt denna olagliga åtgärd.

Litteraturanmälan.

I Drakens skugga. Av *Torsten Folke*. Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag. 217 sid. Pris kr. 4:50.

I föreliggande arbete söker förf. teckna bilden av kinesens liv, sett från religiös synpunkt. Bokens första del utgöres av en sammanfattning av den religiösa utvecklingen i Kina under gångna tider. På grundval av denna undersökning övergår så förf. till en skildring av den nutida folkreligionen i Kina. Denna disponering av ämnet är synnerligen lycklig. För att förstå det religiösa liv, som rör sig i det nutida Kina, är det en nödvändig betingelse att känna till de källsprång, från vilka kinesiskt tänkande och religiös tro sprungit.

Vid detta försök har förf. på ett erkännansvärt sätt lyckats nå fram till dessa gamla källsprång, och han ger en ingående analys av den kinesiska antikens religiösa liv. Denna hans undersökning för honom fram till det resultat, att »Kinas urreligion fortlever intill denna dag dels såsom underlag för all kinesisk religion, dels i säkerligen nära nog ursprunglig form på de platser, där ej en mera utvecklad kulturs inflytande ännu hunnit göra sig gällande, d. v. s. företrädesvis ute på landsbygden bland den där boende enklare befolkningen. På denna grund blir den moderna folkreligionen själv vår kanske viktigaste källa, när det gäller att kasta ljus över den kinesiska urreligionens svårlösta problem».

Förf. har själv haft tillfälle att göra sina studier icke blott i studerkammaren utan även i en sådan urgammal kinesisk bygd, som prov. Honan, vilken ligger inom den trakt, där Kinas äldsta kultur under de gamla kejsarna Yao, Shun och Y samt deras efterträdare (fr. 2300 f. Kr.) först vann fotfäste.

På denna grundval söker sedan förf. lösa sin uppgift att skildra den moderna folkreligionen. På ett synnerligen praktiskt sätt går han härvid tillväga. I sju olika kapitel låter han läsaren följa en kinesisk människas vandring från vaggan till graven. Han skildrar de religiösa ceremonier och upplevelser, som möta denna människa vid hennes födelse och under hennes barndom, vid giftermål, inom hemmtes rårmärken, bland tempel och gudar, i hennes kallelsegärning och religiösa övning. Årets religiösa fester samt de religiösa ceremonierna vid livets slut, vid sjukdom och död skildras även. Slutligen innehåller boken några ämnet belysande tabeller.

Det är en verklig glädje att få anmäla en bok sådan som denna, ty vi ha hittills varit i avsaknad av något liknande på svenska språket. »*I Drakens skugga*» och den av dess förf:s fader förra året utgivna »*Tänkare i det Gamla Kina*» äro två böcker, som på ett lyckligt sätt komplettera varandra. Anm. har

vid genomläsandet av dessa böcker gång på gång haft en stark känsla av huru lyckligt det vore, om missionens utövare i allmänhet hade sökt att så kunna tränga in i och förstå kinesiskt tanke- och andeliv samt dess religiösa yttringar. Det vore varmt att förorda, att båda dessa böcker användas som läroböcker vid blivande kinamissionärers utbildning. Det är ju på det religiösa livets område missionären är kallad att arbeta, men det är fara värt, att missionärens utbildning blir lagd så, att då han utgår till sin gärning, han är mer förtrogen med detta folks yttre historia, dess i ögonen fallande ofta ytligt uppfattade egendomligheter, dess kultur och politik, men står nog så främmande inför det *religiösa* liv, som rör sig bland folket. Faran härvidlag är betydande. Missionären kan därigenom komma att mer eller mindre omedvetet i sin verksamhet mera bli en med ämbetsmän liktänkande än en Andens man som förstår att i den kinesiska folkreligionens religiösa yttringar spåra något av den längtan efter gudsgemenskap, till vilken han i sin verksamhet borde anknyta sig. Denna bok liksom boken »Tänkare i det Gamla Kina» tillönskas därför all framgång och en vidsträckt spridning. Må de särskilt uppmärksammas av dem, som vilja göra dessa frågor till föremål för verkligt studium. *N. H—n.*

Kyrkans ansvar för prästbildningen. Av *Ad. Kolmodin.* Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Bokförlag. 32 sid. Pris 50 öre.

Detta är en av helig nitälskan flammande skrift i anledning av läget vid våra teologiska fakulteter. Den som önskar att få en klar och kortfattad överblick över hurudant läget härvidlag verkligen är, må läsa och behjärta denna skrift. Man må vara tacksam, så länge ännu så klara röster höras i dessa livsviktiga frågor. *N. H—n.*

För tro och bekännelse. Inlägg i allas vår viktigaste angelägenhet. Utgivna av *E. Laurell.* Häftet I. Utgivarens förlag. 79 sid. Pris kr. 1: 25.

Detta »Inlägg i allas vår viktigaste angelägenhet» har samma ädla syfte som ovan anmälda bok. Men det är ingen stridsskrift utan ett allvarligt maningens ord »till eftertanke och uppbyggelse», därvid förf., pastor emeritus E. Laurell, i klara, märgstarka ord talar om »Människans uppgift», »Korsets rikedom» och »Främlingskapets sinne». Därefter följer en synnerligen läsvärd artikel om »en rätt uppfattning av bibelns inspiration». Efterföljande artiklar avhandla sådana ämnen som »Ur kristnas liv», »En rätt blick på tidsläget», ett rätt så utförligt kapitel rörande litteratur, som förf. anmäler och rekommenderar för dem, som i tidens ytlighet och otro vilja tränga fram till och uppleva saligheten av en verklig tro och levande gudsgemenskap. Boken erhålles dels direkt från förf., adress: Tallbo, *Sundbyberg,* eller från A. V. Carlssons bokförlag, *Stockholm,* och rekommenderas boken härmed varmt. *N. H—n.*

John Bunyan och Kristens resa. Av *David Hedegård.* Svenska Missionsförbundets förlag. 47 sid. Pris 60 öre.

Med synnerligt intresse har anm. läst denna lilla goda skrift. Förf., som bygger sin framställning på flera mycket värdefulla källor, har lyckats att i korta drag giva en mäktig helhetsbild av den märkliga mannen, förf. till världens näst bibeln mest spridda bok. Det ger god behållning både för tankar och hjärta att genomläsa den. *N. H—n.*

Längtan och aning. Dikter av *K. Nilenius.* S. A. M:s förlag. 72 sid. Pris häft. 1: 75, klotb. 2: 75.

Vackra, stämningsmättade dikter i vilka förf. velat ge uttryck åt den längtan och aning som rör sig hos den människa, vilken fått sin blick riktad mot den eviga världens verklighet. *N. H—n.*

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under ~~december 1923.~~ jan 1924

Allmänna missionsmedel.

237. E. F., Kimstad 30: —
238. M. S, gm S. J., Örebro 9: 90
239. »Mattei 18: 19» 200: —
240. Onämnd, tackoffer för N. H—s tillfrisknande 5: —
241. Galtås mfg 40: —
242. E J., gm W. L., Kumla 10: —
243. »Rom. 10: 15», till R. Anderssons underhåll 200: —
245. K. M. A:s pensionsfond till A. Forssbergs underhåll 75: —
246. K. M. A., till d:o 50: —
247. Sparb.-tömning 28/1, gm S. A. A., Höganäs 153: 07
248. E. A., Fröberga, gm M. K., Norrköping 100: —
249. »Ps 23: 1» gm d:o 9: —
254. J. K., Finspång 100: —
255. O., gm M. S., Visby 10: —
256. De Ungas syförening i Åstorp, sparbössemedel 35: —
257. T. L. E., Elfdalen 3: 75
258. P. O. O., gm d:o 10: —
259. H. J., Eslöf 2: 45
260. Huskvarna Evang. Mfg 75: —
261. B., gm N. M. O., Huskvarna 5: —
262. O. J., gm d:o 5: —
263. N. M. O., Huskvarna 12: 50
264. »Annie» 10: —
265. »Två missionsvänner», Filipstad, gm R B. 100: —
266. E. H., Uppsala 10: —
267. H. B., Enskede 50: —
268. »Vännen från landet», gm C. A., Vadstena 10: —
269. »Ur Guds rika förråd», gm d:o 10: —
270. G. K., Björköby 10: —
271. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —

272. Kinakretsens sparb.-medel gm d:o 143: 50
273. E. R., Gistad 50: —
274. Sparb.-medel från Ingelstorp, gm E. 100: —
276. Boda mfg 50: —
279. Allerums mfg 50: —
280. G. E., gm G. G., Motala 10: —
281. Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh. 900: —
282. D:o till E. Bergs utresa 1281: 34
283. K. F. U. K:s Centralförening, till M. Björklunds underh., gm K. M. A. 900: —
287. Koll. i Valleberga, gm F. S., Hedvigsdal 46: 71
288. B. C., Skurup, resebidrag 10: —
289. Koll. i Trälleborg, gm O. R. 21: 02
290. J. N., Malmö 5: —
291. H. H., Malmö 5: —
292. Koll. vid Biskopsgatan 10, gm H. K., Lund 35: 12
293. D:o i Immanuelskyrkan, gm H. N., Malmö 280: —
294. J. E. S., Malmö, resebidrag 25: —
295. O. N., Flyinge 10: —
296. »Gamla Farmor», d:o 2: —
297. A. P., d:o 1: —
298. Koll. i Höör, gm A. K., 14: 28
299. D:o i Tjörnarp, gm A. E. 14: 56
300. D:o i Eslöv, gm J. J. 14: 55
301. J. J., Eslöv 50: —
302. Missionsarb.-fören., gm A. G., Kristianstad 25: —
303. Koll. i Önnestad, gm L. P. 25: —
304. N. B., Hässleholm 15: —
305. Koll. i Osby, gm A. K. 19: 50
306. E. L., Köpenhamn 2,000: —
307. Sparb.-medel från skolbarn & syföreningen i Appleryd, gm H. P., Brömsebro 66: 65
308. Ungdomsklassen i Ovanmyra, till E. Lenells underh. 25: —
309. G. K., Björköby 25: —
310. F. H., Duvbo 20: —
311. L., Äppelviken 2: —
312. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», O. & H. K., Lund 15: —
313. Auktionsmedel från Lund, gm d:o 300: —
314. Bäckseda mfg 40: —
315. L. B., Björköby 10: —
316. Rab. å H. S. Ö, gm d:o 10: 60
318. »Ett tackoffer» 1,000: —
322. »Tack till Herren», fr. H. B., Ruus 50: —
323. Borås-Sjömarkens Kinakrets, sparb.-medel 115: —
324. Lammåsa missionsf., Holsbybrunn 30: —
325. Emma & Tilda, offerkuvert, gm J. S., Karlskrona 4: 50
326. E. K., Joh. 3: 16, gm d:o 10: —
327. »Herrens del», gm d:o 20: —
328. H. L., på 50-årsdagen 10/2, »Jag kan icke räkna dem alla de prov på Guds godhet, jag rönt» 50: —
329. Koll. från Söndagsskolan, Skellefteå, gm C. G. 30: —
330. R. L., Hästbo, »ett tackoffer för undfången bönhörelse» 10: —
331. K. J., Ekeld, »för försålt träd» 5: —
332. I st. för blommor på Gurlis grav, av A. K., Ekenässjön 10: —
333. A. K., Björkeryd, till J. Hultqvists hemresa 15: —
334. D:o, till M. Lindéns underh. 15: —
335. C. T., Saltsjö-Storängen 200: —
336. »Tackoffer», Sthlm 25: —
337. Offerkuvert fr. Fridhem, gm H. I., Älgarås 4: —
338. Myrhults mfg 10: —
339. B. S., Hoversberg 15: —
342. Kinavänner i Norrköping, gm A. S. 161: —
343. Linneryds mfg, sparb.-medel 100: —
344. P. A., Höreda, d:o 5: 59
345. Onämnd, »Ett tackoffer till Herren» gm d:o 10: —
346. H. R., Uppsala 10: —
347. Koll. vid missionsafton å K. F. U. M. 11/2, Sthlm 21: 67
348. »En liten skärv till Herrens rikssak i Kina. Krön. 29: 12, 13» 10: —
355. En blomma på Almas grav 23/2, Huskvarna 10: —
356. E. K., Björköby, »Evighetsblommor på Gurlis grav» 5: —
357. Grytgöls bruks och bys mfg 25: —
358. Ekenäs' syfören. 75: —
359. K. D. 150: —
360. A. R., sparb.-medel, gm K. D., Växiö 7: 37
361. A. L., d:o gm d:o 10: —
362. Växiö-vänner, d:o, gm d:o 11: 80
363. Kinamöte i Lanna 5/2 7: —
364. »Guds pengar», Lanna 10: —
365. Koll. i Hackvad 6/2 16: 27
366. D:o i Fjugesta 7/2 15: —
367. Kinamöte i Eker 8/2 31: —
368. Koll. i Glashyttan, Almby, 11/2 25: —
369. D:o i S. Folkavi 13/2 25: —
371. D:o i Vånga, gm O. E. 30: —
372. A. J. B., Vånga 10: —
373. Koll. i Erstorp 8: —
374. D:o i Grytgöl 40: 60
375. D:o i Folkström 7: 50
376. D:o i Flisby 13: —
377. D:o i Bodafors 28: —
378. D:o i Sävsjö 32: —
379. D:o i Fredriksdal 50: —
380. K. Thoursi, Hok 5: —
381. C. S., d:o 15: —
382. Koll. i Svennarum 27: —
383. D:o i Vaggeryd 10: —
384. D:o i Hörle 15: 50
385. Onämnd, Skillingaryd 10: 50
386. Mfg i Skillingaryd, resebidrag 10: —
387. Koll. i Byarum 8: 50
388. D:o i Skärstad 13: 25
389. Vid sparb.-tömning i Äng 84: —
390. M. L., Äng 40: —
391. Koll. i Holsby 20: —
392. S. T., Muspelösa, resebidrag 15: —
393. W. W. 50: —
394. Röks syfören. 75: —
395. De Ungas syfören. i Åstorp 150: —
396. Vinköls arbetsfören. 150: —
397. Sparb.-medel från Hålahult, gm H. J. 72: 56
398. W., nr sparb., gm A. J., Alingsås 5: 68
399. A. J., ur sparb. 50: —
400. J. S., Hakarp, »Tackoffer för välsignelseu enligt 5 Moseb. 28: 5» 20: —
401. Höreda syfören. 25: —
402. Koll. i Borensberg 25: —
403. A. L., offerkuvert, gm A. B., Skellefteå 10: —
404. Onämnd, Skellefteå, till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
408. C. M. J., Björköby 1,000: —
409. »Tackoffer. Ps. 103: 1» 100: —
411. L. L., Norderön 55: —
414. Ungd.-fören. i Habelsbolet 25: —
415. V. P., gm T. B., Älgarås 20: —
416. Gåvoanktion i Lofta d. 14/2, gm A. P. R. 60: —
417. Sparb.-medel fr. Kinnekleva & Kjestads mfg 138: 79
418. E. J., Köping 20: —
419. Auktionsmedel m. m. i Eslöv, gm S. J. 406: —
420. Koll. i Eksjö, gm d:o 63: —
421. D:o från K. F. U. M:s missionskrets, Norrköping 78: 39
422. B., Djursholm 25: —
423. O. B., Västerås, prov. å S. L. 6: 75
424. Mörteryds mfg 50: —
425. Auktionsmedel från Örberga, gm E. S., Vadstena 50: —
426. Missionsvänner i Hassle till Hildur Anderssons underh., gm S. A., Mariestad 102: —
429. Skolbarn i småskolan & mindre folkskolan, Hån, gm G. G., Vemdalen 5: —
430. Ph. i Hörby 100: —
431. E. S., Nässundet 15: —

434. »Två kamrater» 5: —
435. O. D., Malmbäck 25: —
436. Svenska Alliansmissionen, Jönköping, till A. & A. Bergs underh. 3,000: —
437. D:o, till Hugo Linders underh. 1,500: —
438. I. & W. L., Sjötorp, till Nath. Engbäcks underh. 25: —
439. D:o, till Oscar Carléns underh. 25: —
440. Onämnd, »Herrens tionde», till missionärernas hemresa. Mal. 3: 10, gm M. H., Magra 5: —
441. M. H., Magra, till Judith Hultqvists hemresa 50: —
442. Kyrkliga syfören. i Magra 100: —
443. »Ovanifrån» 100: —
444. »Gunnar» 10: —
445. A. H., Stensjön, till Judith Hultqvists hemresa 30: —
446. Skolbarnens i Boda sparbössa, gm A. H, Stensjön 3: 50
447. Onämnd, Ormaryd 10: —
448. J. A. B., d:o 5: —
449. S. G., Nässjö, resebidrag 20: —
450. S. A. E., Barkerydsby 5: —
451. C. G., Flisby 5: —
452. Koll. i Sunneränga, gm d:o 5: 60
453. Syskonringen, Sunneränga, gm d:o 100: —
454. Sparbössor i Flisby, gm E. B. 263: 02
455. Koll. i Flisby, gm d:o 68: 11
456. D:o i Tranås, gm K. B. 34: 66
457. K. & J. B., Tranås, resebidrag 10: —
458. Överbet. å böcker 4: 51

Kronor 19,283: 22

S. M. K:s Pensionsfond.

244. Mal. 3: 3 50: —
317. Onämnd, prov. å S. L. 4: 50
349. »14/2» 250: —
412. H. N., Anderslöf 2,667: —

Kronor 2,971: 50

Särskilda ändamål.

250. L. K., Klintemåla, till Maria Petterssons i Sinan att anv. efter gottf., gm M. K., Norrköping 15: —
251. D:o, till Anna Eriksson, Hancheng, att anv. efter gottf., gm d:o 10: —
252. S. P., Norrköping till Anna Eriksons kvinnoskola, gm d:o 7: —
253. Visby femöresfören. till H. Linders hjälp i evangelisationsarbetet 27: —
275. F. M., Mörby, till Hugo Linder, att anv. efter gottf. 50: —
277. »Bönhörelse», till Maria Pettersson, att anv. till barnh. 10: —
278. Jönköpings Kristl. Yuglingafören:s missionskrets, till Hugo Linder, för arbetet å hans station enl. hans egna bestämmelser 200: —
284. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna jämte dyrtidstillägg, Honanfu 350: —, Hoyang 350: —, Ishih 350: —, Hancheng 350: —, Pucheng 350: —, Puchowfu 350: —, Mienchih 350: — 2,450: —
285. Daggryningen i K. M. A., till Lärarekrafter: Honanfu 200: —, Hoyang 100: —, Ishih 100: —, Hancheng 100: —, Pucheng 100: —, Puchowfu 75: —, Mienchih 100: — 775: —
286. M. M., Ljungby, till I. Ackzell, för barn- & kvinnoarbetet 15: —
319. »Lady», till barnh. i Sinan, gm M. H., Heljebol. 5: —
320. H. S., Norrköping, till Anna Eriksson, Hancheng, att anv. eft. gottf. 10: —
321. M. P., Storhögen, till Hanna Wang, att anv. i verks. efter gottf. 6: —
340. E. F., Uppsala, till Malte Ringbergs verks. 71: —
341. H. K., Husaby, till M. Petterssons barnhem i Sinan, gm. A. K. 20: —
350. Söndagsskolan, Huskvarna, till gossen Hco Fuh-yuens underh. 150: —
351. Syfören. i Ljungby, till I. Ackzell för barn- & kvinnoarb. 100: —
352. E. S., Ljungby, till d:o 50: —
353. I st. f. blommor på fru Ackzells grav, till I. Ackzell att anv. efter gottf., gm d:o 25: —
354. »Kinaföreningen» i Vena, till evangelists underh. och med M. Ringberg överenskommet ändamål 700: —
370. »Bönhörelse», till Maria Petterssons barnhem 10: —
405. A. & A. P., för bibelkv.-verks. i Puchow 25: —
406. Fru Ebba Skyttes minne, till underh. av bibelkv. Yang shi shi, Tungchowfu 100: —
407. Gm L:a Sv. Barnt:s exp., Jönköp., till Maria Petterssons skola, Sinan 42: 97
410. Forshems Kristl. Ungd.-fören., till gossen Yuin-tongs underh. 50: —
413. K. P., Brodebolet, till Maria Petterssons barnh., gm T. B., Ålgarås 10: —
427. Hassle Ungd.-fören., till Elsa Engbäck, att anv. efter gottf. gm S. A., Mariestad 50: —
428. B. S., Vägersta, till barnh. i Sinan 5: —
432. Hälsingborgs Barn-mfg. till flickan Ai-Hua i barnh. i Sinan 150: —
433. Gm L:a Sv. Barnt:s exp., Jönköp., till Barnh. i Sinan 6: 70
459. A. G., Malmö, för evang. Wei Deichan & Siao Hsi-kao, underh. 250: —
460. Husaby och Skjelvums mfg. att anv. till hjälp för inköp av häst till till O. Carlén 55: —

Kronor 5450: 67

Allmänna missionsmedel	*19,283: 22*
S. M. K:s Pensionsfond	*2,971: 50*
Särskilda ändamål	*5,450: 67*
Summa under febr. mån. 1924 Kronor	*27,705: 39*

Taeken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. Ps. 105: 1.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 44 59. Norr 224 73.

INNEHÅLL:

Hjärtan som längtande söka... — Ännu en gång. — Kom och värm mig! — Från redaktion och expedition. — Vänner som fått hembud. — Från när och fjärran. — Litteraturanmälan. — Redovisningen.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.

Nr 6. ÅRG. 29. 20 MARS 1924. PREN.-PRIS 2: 25.

以便以諾耳

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

耶和華以拉

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Vid fastlagstidens början.

Upp till korsets kval och pina
Går, min Frälsare, din stig.
Och jag skådar hur de dina
Under bävan följa dig.
Ack, hur litet än de kände
Guds förunderliga råd,
Denna mänskovärlds elände
Och din härlighet och nåd.

Jesu, giv mig nåd att dröja
Vid den marterväg du går
Och i tro och andakt böja
Mina knän vid dina spår,
Där min frälsnings helgedomar
Stå mig öppna varje stund,
Och där fridens lilja blommar
Överallt på helig grund.

Till min salighet beträder
Du en väg av törnen full .
Och i marterskrud dig kläder
Ack, för mina synders skull.
O, må aldrig jag förgäta
Denna kärlek underbar,
Ingen, ingen kan den mäta,
Intet lod den pejlat har.

All din smälek, all din smärta
Tåligt som ett lamm du bar,
Kärlekselden i ditt hjärta
In i döden brunnit har.
Ingen synd din själ förgiftat,
Intet hatets böljesvall.
Nu ett nytt förbund du stiftat,
Nådens, som förbliva skall.

Jesus, du vår vän i nöden,
Själavännen, vit och röd,
Du var lydig intill döden,
Ja, till korsets bittra död.
Till ditt sköte vill jag ila,
Prisande ditt stora namn,
Låt mig trygg och salig vila,
Jesu, i din hulda famn.

E. G. Bohman.
(Ur Sanningsvittnet.)

KRISTUS HAR AVVÄPNAT ANDEVÄRLDENS FURSTAR OCH VÄLDIGHETER.

Kol. 2: 15.

Det är Kristi seger, det är korsets triumf.

Avgrundsfurstens vapen äro samvetsanklagelser och syndens makt.

Dessa vapen har Kristus tagit från honom — genom ett liv i fullkomlig lydnad och seger över all synd, genom sin försoningsdöd och sin härliga uppståndelse — för vår skull.

Därmed krossade han ondskans furstes huvud, dömde synden i köttet och fastnaglade skuldebrevet vid korset.

Därför kan Paulus triumferande utbrista: Vem är den som vill fördöma? — Kristus Jesus är den som har dött. — I haven nu gjorts fria ifrån synden . . . (Rom. 8: 34, 6: 22). Och Petrus kan säga: Stån vedersakaren emot, fasta i tron.

Syndens furste är en avväpnad fiende, men endast i den mån vi äro korsfästa med Kristus och så vitt vi äro i tron förenade med honom i hans död och uppståndelse.

Djävulen är avväpnad, då vi själva äro avväpnade, det är maktlösa — och den som är korsfäst, han är avväpnad — så att vi endast och allenast lita på vår allsmäktige herre, strida i hans kraft och segra med hans seger.

Gentemot den, som är korsfäst med Kristus, har syndens furste inga segerrika vapen. N. P. Madsen.

(Ur Ordet.)

I rövarhänder.

Under fem veckor förra året voro två av Kina Inlandsmissionens kvinnliga missionärer tillfångatagna av rövare. Något om deras erfarenheter under denna tid berättas här för att påminna om Guds bevarande makt och behovet av att i förbön frambära dem, som ha sitt arbete förlagt till oroliga trakter och där äro i fara för rövare.

Redan i förväg hade Gud tänkt på sina tjänarinnor och den nöd Han fann vara i överensstämmelse med sina planer att låta dem genomgå. De hade månaden före tillfångatagandet blivit kroppsligt stärkta under en vilotid på Kikungshan. De hade ock där läst en uppsats om *Hugsvalaren*, den Helige Ande, och i andligt hänseende blivit stärkta. Under sin fångenskap fingo de i praktiken pröva, att den Helige Ande verkligen är Hugsvalaren, så att de trots allt nu kunna betyga, att de ej en enda gång förlorade hopp och frimodighet.

Rövarna infunno sig den 22 september på Sihwa missionsstation, under det man åt frukost. Gevären riktades mot de två damerna, och rövarne begärde först vapen. Då man svarade, att sådana ej funnos, plundrades huset, och alla pengar och dyrbarheter rövades.

Senare infann sig rövarehövdingens närmaste man och lovade att »skydda» missionärerna, men »skyddsvakten» visade sig i stället vara en »fångvakt» som skulle förhindra deras flykt. En av »soldaterna» i denna vakt inriktade sin revolver mot de två damerna och hotade skjuta dem, om de ej genast betalade 10,000 pund. — Svaret blev: »Det lilla vi hade i

penningeväg han I redan tagit från oss. Önska Ni taga även våra liv, så fån I väl taga även dem.»

Då rövarne utplundrat staden och alltså voro färdiga att resa därifrån, beordrades dessa två kvinnliga missionärer att följa med. De vägrade först, men då rövarna med en käpp gåvo eftertryck åt befallningen, var intet annat att göra än att lyda. De fingo åka 1 sv. mil i kineskärra och fingo sedan stanna i ett litet smutsigt rum med en mindre sängplats alldeles överfull av ohyra. Där tillbringade de första natten av fångenskapen tillsammans med en idiot, som kvarlämnats då övriga invånare flytt från platsen.

Efter några dagars plundring i denna trakt, drogo rövarna mot nordväst. De voro nu inberäknat fångar och byte ett sällskap som från förtrupp till eftertrupp upptog en sträcka av nära $^1/_2$ sv. mil. Missionärerna, deras dyrbaraste byte, funnos mitt i sällskapet och voro omsorgsfullt bevakade. Lyckligtvis voro de för rövarna värda mera som levande än som döda.

Så småningom närmade man sig bergstrakter. Missionärerna tvingades där att rida, dock först sedan de vadat över en flod, ja, sedan de kommit över den, över ännu en djupare än den första. Under tiden beskötos de av förföljande soldater, men fingo erfara uppfyllelsen av löftet: »Om tusen falla vid din sida, ja, tiotusen, på din högra sida, skall det dock icke drabba dig.»

Under vistelsen i bergstrakten voro de nästan ständigt utsatta för gevärseld av förföljande soldater. Honans guvernör hade underhandlat med rövarehövdingen, men då denne ej ens var villig att släppa missionärerna mot löfte om förlåtelse, lösen och möjlighet att återvända till sin hemtrakt, blevo underhandlingarna avbrutna, och guvernören sände sina soldater att bekämpa rövarna. Han gav därvid soldaterna befallning att ej komma åter utan att ha de kvinnliga missionärerna med sig.

Den 25 oktober hade soldaterna omringat rövarna, och en häftig strid började och pågick till midnatt. Då striden upphörde, sökte rövarna, skyddade av nattens mörker, att undkomma. Över kullar och genom dalar och vattenströmmar rusade man framåt i hopp att komma undan. Strax före dagbräckningen började soldaterna ånyo beskjutningen, och flykten blev desto vildare, men hela dagen drogos ändå de kvinnliga missionärerna av rövarna med i deras sällskap. Då natten kom, fingo de ej heller vila. Fastän fötterna voro ömma, och de kände sig oerhört trötta, måste de under natten marschera omkring 13 km. på stigar bland bergen.

Den 27 lyckades rövarna komma upp på en höjd, lämpad för försvar, och sökte för en stund göra motstånd. Snart tog emellertid deras ammunition slut, och samtidigt försvann varje spår av ordning och disciplin. I vild flykt rusade man ned för höjden, men sökte ändå få missionärerna med sig. Ett par rövare fattade fröken Darrochs händer och drogo henne med. De släppte ej ens, då hon föll på ansiktet, utan släpade henne nedåt. Buskar och törnen fattade i hennes kläder. Kläderna revos sönder, men framåt och nedåt gick det.

Slutligen lyckades hon få loss sina händer och fann att det var själve hövdingen, som släpat henne med sig. Hon vägrade då att följa med längre och till svar på hans hotelse att skjuta henne, om hon ej följde med, svarade hon: »Skjut bara. Jag kan ej springa längre.» — Han vände sig om, och då han såg soldaterna närma sig, sprang han utan att skjuta.

Efter honom rusade andra rövare förbi. De gjorde även de försök att få henne med, men hon lyckades komma i skydd av en hög klippa, där hon satt, under det kulor veno omkring henne.

Om en stund hörde hon röster och fick se tre personer. Hon visste ej om det var soldater, som kommit för att rädda henne, eller rövare, som kommit åter för att söka reda på henne. Hon reste sig emellertid och fick till sin glädje höra först frågan: »Är *Ni* utlänningen?» (en fråga, som ej var obehövlig, så tilltygad och smutsig som hon var) och sedan: »Var

ej rädd. Vi äro soldater, som kommit för att rädda Eder.» —

Snart funno de även Miss Scharp och glädjen över att åter vara fri var fullständig.

I början av sin fångenskap hade de tillsamman bett Gud att få vara tillsamman och på så sätt vara varandra till skydd. Denna deras bön hade ock blivit hörd, åtminstone i så måtto, att de varje natt, då de bäst behövde varandra, fått vara tillsammans. Under dagen hade de ibland för en stund skilts från varandra, men aldrig under nattens mörker. Gud hade också under denna svåra tid givit dem nåd och kraft att uthärda. De säga sig nu kunna tacka Gud för dessa erfarenheter, emedan de därunder på ett nytt sätt lärt känna Guds trofasthet. De ha erfarit, att Gud varit med dem i nöden. De ha ock sett, att Han, när Hans tid var inne, var mäktig föra dem ut därifrån. De ha sålunda anledning till tacksägelse. Vad skola då vi säga, vi som få bo i trygghet och vara befriade från olyckans skräck?

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

För räddningen av de tillfångatagna missionärerna, s. 66.

De missionärer som studera språket, s. 68.

Tältpredikan, s. 68, 71.

Bibelkvinnornas arbete, s. 69.

De nyvunna själarna, s. 69, 70, 71.

Rörelserna i den muhammedanska världen, s. 71.

Den tyska missionen, s. 72.

Bedjen för missionärerna!

Skriv till missionärerna!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Lägg ut på djupet!

»Natten hade varit lång och arbetsam. Missmodiga höllo fiskarna på att skölja sina nät där vid Genesarets sjö, då han den Underbare, Mästaren och Hjälparen kom och tog en av deras båtar till predikstol och därifrån undervisade folket. När han slutat tala, sade han till Simon: 'Lägg ut på djupet; och kasten där ut edra nät till fångst'.» Vi veta så väl huru det gick. På Herrens ord kastades näten ut och fångsten blev så stor, att näten gingo sönder. Huru mycket underbarare blev det ej för Petrus att sedan få uppdraget att bliva en människofiskare. Detta fiskafänge var ej blott ett under, utan en profetisk förebild i handling framställd.

Så har den upprepats här i vårt Ishihdistrikt under det nu gångna året. Huru *få* voro vi ej i arbetet! Huru försökte vi ej att vinka och ropa till oss kamrater men det fanns inga. Vi kände huru näten brusto och huru fångsten liksom ville sjunka och försvinna från oss. Där långt borta i Sverige sitter måhända mången, till vilken Herren gång på gång har sagt: »Jag vill ha *dig* till människofiskare ibland Kinas millioner.» Att de ej hörde oss ropa på hjälp, är ju ej underligt, när de ej höra Mästarens bud. Låt Honom ej kalla förgäves! Giv Honom allt! Han allena är det värdig.

Här hemma på stationen, i flickskolan, små klasser med kvinnorna, söndagarna besök i kvinnliga fängelset och ett och annat besök i byarna i närheten och min kamrat (fröken Rudvall) i sina studier allt höll oss med ständigt arbete.

Våra evangelister voro ute på besök på utstationer då och då, men en av dem var ständigt med i stora predikotältet, som godhetsfullt lånats åt vårt distrikt för hösten. Där voro bibelkvinnorna Chang och Liu med också hela tiden och ha gjort ett gott arbete. Strax före nyåret kommo de hem, tackande och lovande Gud för Hans bevarande makt (de senaste vec-

korna har termometern visat ända upp till 12° — Celsius). I byar där nya vänner till evangelium funnits, har det varit rätt så besvärligt med att finna bostad. Men trots köld och obekvämligheter voro de bara glada åt sin arbetstid. Ordet har utsåtts till skaror, och frukt ha de även sett.

En vecka på vardera av 9 olika platser ha de haft tältet uppslaget. Deras erfarenheter på alla dessa platser skulle kunna fylla en hel liten bok.

* * *

Härmed bara en händelse, en av frukterna, en fångad själ i evangelii not. En ung kvinna, buddist, ivrig vegetarian, och full av begär att vinna sin själs eviga väl, kom med ibland åhörarna dag efter dag kväll efter kväll. Hon blev så djupt gripen, att hon kom och begärde hjälp med att bryta sitt vegetarianlöfte. Bibelkvinnorna skaffade helt enkelt en vanlig purjolök, några av de intresserade samlades omkring dem, bibelkvinnorna bådo Guo allsmäktig hjälpa denna nya kamrat, och så räckte de henne löken, och hon började äta av den tillsammans med ett stycke bröd. Många års avhållsamhetsmeriter voro härmed förstörda. För henne betydde detta steg oerhört mycket.

Sedan gingo de till avgudarna, och de sparades ej. I elden kastades de. Nästa steg var värre. Vad skulle hennes man, en affärsman borta i Sianfu, säga. Någon bekant skrev till honom i skvalleravsikt, med följd att kvinnan fick ett ljungande brev med befallning att genats lämna allt umgänge med evangeliefolket, annars skulle han komma hem och köra ut henne. Kvinnan tog det lugnt. Hon svarade: »Nu har jag funnit den rätta vägen. Jesus sviker jag ej, om min man än kommer hem och piskar mig.» O, bedjen för denna syster i tron!

Julhögtiden ha vi nyligen firat, och på nytt stått inför undret i Betlehem. Julottan började kl. halv 6, och det var roligt finna, att rätt många kommit trots kölden och den tidiga morgontimmen. Må någon ljusstråle ha lyst in i deras hjärtan! På e. m. hade skolgossarna en liten tefest, och på kvällen hade vi en stund omkring julträdet i flickskolan med tal, sång och bön. Till sist kommo även gotter och en del små klappar. De senare voro dels från Sverige, dels från Amerika, men de möttes här i samma avsikt, nämligen att glädja, och högt i tak stod glädjen efteråt sedan i deras sovrum. Det var ett prat och ett skratt och en munterhet, som rakt ej ville taga slut.

Annandagen hade vi examen, och den gick med fart. Nyårsdagen först reste de sista barnen, och jag fick några dagars vila. Nu ha vi börjat vår kurs med bibelkvinnorna. Vi hoppas få hålla på med den i tre veckor. Må Herren Jesus själv vara oss nära med sin Ande, undervisande och ledande oss alla djupare in i sitt ords rika skattkamrar!

För det nya året, som vi nyss börjat, bedja och hoppas vi mycket: Vi bedja om en Andens pingstvind. Vi bedja om flera arbetare. Vi bedja om mera av Jesus

Kinesisk bibelkvinna.

Kristus i vara egna liv. Viljen I ej vara med oss i uthållig bön för allt detta?

Eder i Hans tjänst förenade

Maria Björklund.

Skördedagar.

Fru Olga Svensson skriver:

Redan har snart två veckor gått sedan vårt stormöte, utan att vi sänt eder några meddelanden därom. Dopkandidaternas klass samlades omkring 10 dagar före mötets början. Vi hade 9 kvinnor i klassen, varav 7 döptes. En måste gå hem 2 dagar före stormötets början emedan smittkopporna utbrutit i hemmet och 3 barn lågo sjuka. En annan var klen här några dagar. Därtill hade hon aldrig förr haft tillfälle vara med på en dopförrättning, och hon ville först se, hur det gick till. Hon ville alltså vänta till våren, men hennes 15-åriga dotter döptes till stor glädje för systern Ruth, som döptes här för 2 år sedan. Som jag inte för utrymmets skull kan berätta om dem alla, skall jag ej skriva om mera än två av dem. En var kvinnan *Feng* från Tiao-chiao. Hon var den som ägde »spökhuset», om vilket jag i fjol skrev en gång i S. L. Hon var så hjärteglad och lycklig och vittnade med stor frimodighet och fröjd om huru hon blivit frälst och frigjord ur den ondes våld. Både hon och hennes son blevo döpta i höst. Så hade vi kvinnan *Chang*, vilkens svärfar är portvakt i Hua-In-Miao. Jag kan när som helst se hennes lyckliga, frågande ansikte. Hon var så intelligent och hade så lätt att fatta Guds ords sanningar, men det var inte bara med förståndet hon tog emot. Hon hade ett öppet hjärta och sinne för andliga ting. Så var det även med hennes man, också döpt nu under stormötet. De hade båda varit ivriga buddister, och voro ganska fientliga mot fadern, då han för ett par år sedan blev kristen. Vi äro så tacksamma för denna familj boende i det eljest så »ljumma» Hua-In-Miao. Må Herren använda dem till hjälp för tröga församlingsmedlemmar, som finnas där, såväl som för de utomstående. En man, som i många år bekänt sig vara en kristen, men som till följd av synder av olika slag ej kunnat intagas i församlingen, blev också nu döpt. Herren har till sist vunnit seger i denne mans liv, men hårda medel måste användas innan seger vanns. Han har varit så sjuk i höst, nära dödens portar, och nu såg han också ut som en uppstånden från de döda.

Kinesiska avgudar.

Foto M. Folke.

Hans vittnesbörd på lördagskvällen var dock mycket intressant och kraftigt. Jag önskar jag kunde återgiva det helt, men det toge allt för mycket utrymme. Vill blott nämna något av innehållet i vad han sade. År 1900, då hungersnöden var så svår lämnade han sitt hem i Honan för att söka uppehälle för sig och sin familj: hustru och ett barn. Under sin vandring hörde han mycket om förföljelserna mot de kristna och utlänningarne, men tyckte, liksom de flesta, att det var rätt åt dem. Vad dessa kristna förkunnade hade han inte gjort sig mödan taga reda på, men fick nu vid flera tillfällen höra det. Först då han varit här uppe i Shensi flera år, blev det dock av större intresse för honom. Han trodde och ville bli döpt, men bevekelsegrunderna voro ej rena. Han hade också börjat använda

opium, och blivit en riktig slav under detta begär. Flera gånger blev han nekad dopet, tills han i förargelsen gick och slöt sig till självständighetsförsamlingen i Pucheng. Hans hustru är församlingsmedlem sedan 8—10 år tillbaka. Hans son är också döpt och även anställd i evangelii tjänst. Hans hem är i Song chi. För ett år sedan kom han hit för att avvänjas från opiumlasten. Mycken bön uppsändes då för honom. Han blev också avvand, och nu har Gud så att säga fått bukt med honom. Han sade i sitt vittnesbörd, att han varit så högmodig och självgod hela tiden och varnade i så rörande ordalag de närvarande för att högmodas såsom han gjort, och uppmanade dem att i stället vara ödmjuka. Så sade han till sist: »Jag har trott på Jesus i 18 år, och ändå inte förrän nu blivit intagen i församlingen. Min stolthet och mitt högmodiga sinne har hindrat mig.»

Stormötet började den 16 nov. på kvällen, men redan den 15:de var här så mycket folk samlat, att jag på eftermiddagsmötet för kvinnorna hade omkring 40 kvinnor närvarande. Många av dem som kommo voro en direkt frukt av tältverksamheten detta år. Tältpredikanterna voro också så glada och uppmuntrade. De hade fått ett eftermiddagsmöte för att tala om sina erfarenheter i tältarbetet. Detta möte var mycket givande och intressant, ja inspirerande för alla, som voro med.

Bedjen för detta arbete, såväl som för allt annat Guds arbete, men glömmen inte heller att tacka Gud för vad han har gjort genom denna verksamhetsgren. Jag har just nu har i mitt rum ett avgudatempel i miniatyr. Det är 3 dm. högt och ungefär 2 dm. brett. Inne i templet finnes en 1 ½ tum hög, sittande buddabild av mässing. Detta tempel och dito avgud tillhör en 60-årig gumma i en by ej långt härifrån. Hon har i många år varit en ivrig avgudadyrkerska och vegetarian, som dagligen inför detta lilla tempel bränt rökelse och tillbett. Nu har hon villigt skilts från det, beder till och tror på Jesus. Hon bröt sitt vegetarianlöfte, då tältet var i hennes by, och en av våra bibelkvinnor där verkade bland kvinnorna.

Olga Svensson.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Mötet den 14 mars

i Stockholm hade samlat så mycket folk, som Stadsmissionens mindre sal kunde rymma. Då möfets egentliga syfte var tacksägelse och förbön, ägnades mycken tid häråt, men korta anföranden förekommo även av missionsdirektor *E. Folke* och missionär *Martin Lindén*. Då de anteckningar, som vid mötet togos, tyvärr förkommit, kan ej något utförligare referat lämnas. Vi äro dock förvissade om att sådana stunder av bön och tacksägelse aldrig rinna spårlöst ut i sanden utan sätta förblivande frukter uti det oss av Gud anförtrodda arbetet.

Rättelse.

I föregående nummer av Sinims Land står i redovisningen för influtna medel under No. 419 från Eslöv 406: — kr. Det skall ej vara Eslöv utan *Eksjö*.

Av förbiseende har i No. 3 och No. 5 av Sinims Land kommit att stå, att redovisningen gällde för december månad 1923. Redovisningen i No. 3 gäller januari månad 1924 och i No. 5 februari månad 1924.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

I *den muhammedanska världen* pågår f. n. märkliga rörelser. Angoraregeringens försök att rent av avskaffa kalifatet är en händelse av vittfamnande betydelse. Men en ännu märkligare företeelse är det närmande till kristendomen, som äger rum i skilda trakter av den muhammedanska världen. Den framstående kännaren av muhammedanska förhållanden, missionär G. Raquette, skriver härom i Sv. M.:

Kalifatet är ännu vad det fordom var, islams ömtåligaste splittringspunkt. Det finns många miljoner muhammedaner i världen, som ännu ingen gång erkänt de turkiska sultanerna som rättmätiga kalifer, och ännu mindre komma dessa att böja sig för någon ny pretendent ur turkarnas led. Under vissa tider i det förflutna har islam samtidigt haft två, vid något tillfälle t. o. m. tre kalifer, och ditåt pekar nu åter den närvarande situationens utveckling. Per-

siens muhammedaner komma aldrig att erkänna Kemal Pascha som kalif. Araberna ha, som det senaste telegrammet meddelar, redan kallat konung Hussein till kalif, och Indiens muhammedaner hålla tillsvidare på den gamle avsatte sultanen men med egen reservkandidat i bakfickan. Egyptens muhammedaner hålla på sin konung, Fuad. Därjämte finns det en del andra kandidatförslag. Virrvarret är, som man ser, stort, och en fortgående splittring inom den muhammedanska världen synes mycket sannolik.

Den stora tidvåg, som lyft hela den islamitiska världen på sin rygg och som i detta nu bär den hän mot oanade öden, heter nationalismen. Panislamismens ihärdiga ansträngningar till trots är det icke längre religionssamhörigheten utan ras- och nationalkänslan, som nu har sista avgörandet på ett sätt som aldrig tillförne. Därför röner panislamismen just nu stark motvind i sina strävanden att till ett enda kompakt politiskt block förena världens mer än 200 miljoner muhammedaner. I dag befinnes icke blott Turkiet utan även Indien, Afganistan, Egypten, Arabien, alla muhammedanska länder, seglande var för sig under nationalismens tecken, och därför får det plus till splittringen, som ligger i kalifatets fall, så mycket större betydelse för händelsernas utveckling.

Den kanske allra märkligaste företeelsen mitt i allt detta är ett oväntat närmande till kristendomen i skilda trakter av den muhammedanska världen. Och vad som gör dessa livsyttringar i den förstenade islamitiska församlingskroppen än mer anmärkningsvärda är det förhållandet, att dessa andliga rörelser ingalunda alltid stått i samband med den kristna missionsverksamheten, som från Europa och Amerika bedrivits i de muhammedanska länderna, utan att de här och där utan inbördes sammanhang uppstått alldeles spontant var på sin ort och ibland tagit form av massrörelse i riktning mot kristendomen. Så meddelar en i vida kretsar känd engelsman, som under de senaste åren gjort vidsträckta resor i Ryssland och ryska Asien, att en hel kirgisstam övergått från islam till kristendomen och bildat en egen kristen församling. Ur samma källa kommer även ett meddelande, att en hemlig kristen rörelse pågår bland muhammedanerna i ryska Asien. De samlas om nätterna till hemliga möten, där både sång, predikan och nattvardens utdelande förekommer. De ha hemliga tecken, varigenom de kunna giva sig till känna för varandra i det vardagliga livet. En liknande rörelse kan konstateras i Afrika, närmast en provins i Abessinien, där utan impuls från någon missionär en kristligt religiös folkrörelse uppstått. Utom dessa företeelser har på sistone kunna konstateras en anmärkningsvärd omsvängning i de muhammedanska folkens förhållande till de kristna missionerna. Visserligen är Nordafrika ungefär lika slutet som förr och det nya Turkiet ställer sig avvisande och synes vilja hermetiskt sluta sig för all kristen kultur. Men annorstädes inom den muhammedanska världen är ställningen en annan. Det förut så hårt tillslutna Schütska Persien begär nu kristna lärare, långt flera än missionsanstalterna kunna sända, och Arabien ligger nu öppet för kristen kultur och är redo att mottaga den kristna lärans förkunnare. Från missionerna i Jubaland och Ostturkestan ingå underrättelser om oväntade talrika omvändelser från islam till kristendomen. Allt vittnar således om en ny tid i den muhammedanska världen. Alla, som i någon mån sökt finna och förklara de dolda krafter, som ligga bakom dessa händelser, synas ganska eniga om att en avgörande uppgörelse förestår mellan Östern och Västern, mellan islam och kristendomen.

*

Berlinmissionen har nyss firat 100-årsminnet av sitt stiftande.

Den 29 febr. 1824 grundades nämligen »Sällskapet för befrämjande av den evangeliska missionen bland hedningarne» i Berlin, sedermera kallat Berlinmissionssällskapet. Detta sällskap har under det gångna seklet utfört ett synnerligen omfattande och välsignelserikt arbete på en mängd olika fält i Sydafrika, Ostafrika och Kina. Vid världskrigets utbrott 1914 hade denna mission i sin tjänst sammanlagt 184 missionärer och 1,200 infödda medarbetare samt över 70,000 hednakristna. Sitt arbete i Sydafrika och Kina har det nödtorftigt kunnat uppehålla, ehuru med yttersta svårigheter.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Vid fastlagstidens början. — Kristus har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter. — I rövarhänder. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från missionärerna. — Från redaktion och expedition. — Från när och fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.

N:r 7. ÅRG. 29. 5 APRIL 1924. PREN.-PRIS 2:25.

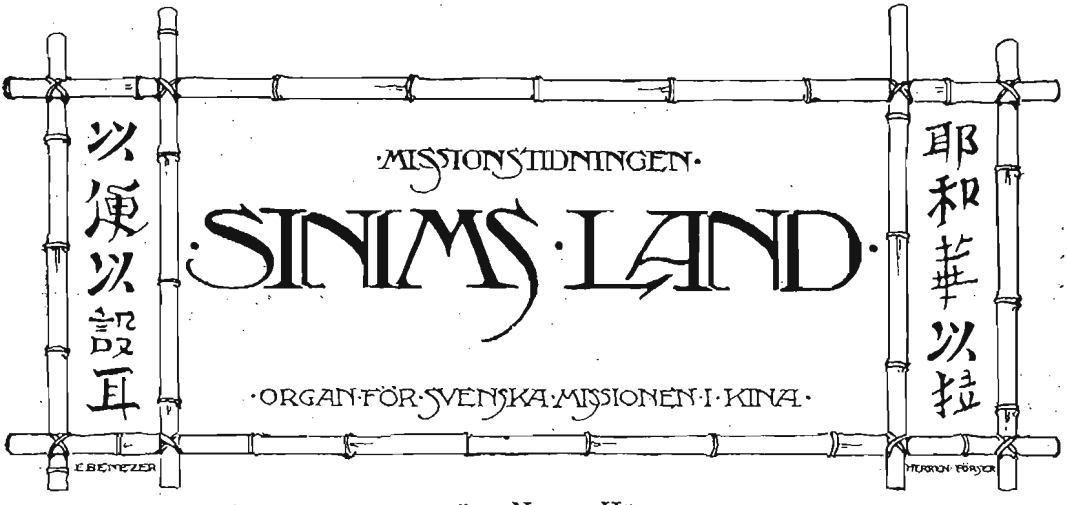

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

I DEN TÖRNEKRÖNTE KONUNGENS TJÄNST.

Ps. 110: 1—3.

Av Nath. Högman.

När vi under passionstiden följa Jesus på hans väg mot korset, finna vi honom en dag omgiven av sina bittraste motståndare, fariséerna, vilka sökte snärja honom med ord. Det var då, som Jesus med ord ur denna profetiskt-messianska psalm tillstoppade motståndarnas mun. Evangelisten Matteus berättar att ingen kunde svara honom med ett ord. Ej heller dristade sig någon från den dagen att vidare ställa någon fråga till honom.

Härav framgår, att Jesus själv i sitt livs stora ensamhet och smärta fann en mäktig hugsvalelse och styrka i denna profetiska framtidssång om Guds folks konung och överstepräst. Ingen psalm har heller blivit så ofta anförd i Nya testamentet som denna. Om denna psalm säger också Luther att »den är den rätta stora huvudpsalmen om vår käre Herre Jesus Kristus».

Även vi behöva nu denna psalm, psalmen om den törnekrönte konungen och hans tjänst. Leva icke även vi i en passionstid av den allvarligaste innebörd? De sår, som kriget slagit, äro långt ifrån läkta. Träffande har en andlig ledare med världsvida förbindelser sagt: »Europa ligger utsträckt på ett kors.» Redan inför de rent yttre skadorna, lidandet och döden stannar tanken i en känsla av oförmåga att kunna fatta eller begripa, vad allt detta verkligen innebär. 13 milj. soldater ha skördats av döden och lika många civila i de länder, där kriget härjat. Ett helt folk såsom det armeniska har blivit förskingrat och bragt nära nog till utrotningens gräns, så att endast en liten kvarleva på en kvarts miljon återstår. Vem kan tälja deras tal, som i länder sådana som Ryssland och Kina skördats av anar-

kiens, laglöshetens och hatets hemska bödelssvärd. För en enda rövarhövdings svärd i Kina ha 70,000 människor kastats in i evigheten och han är bara en ibland de många, som härja i det härjade landet. Bland ruiner och ödeläggelser, där svärd och eld gått fram samt även i länder, som skonats från sådant våld, men där hungerns hemska vålnad under åratal härskat, vandra nu miljoner ensamma änkor och faderlösa sin svåra smärtestig. Samtidigt som allt detta har skett har en förfärande utbredning av modern otro och avfall gripit omkring sig i de gamla kristna länderna, och svallvågorna därav ha nått ut även på världsmissionsfälten.

Vi som i en sådan tid äro kallade att tjäna Mästaren behöva på ett särskilt sätt hämta styrka ur ordets eviga källsprång, om våra händer ej skola sjunka vanmäktiga ned. I denna psalm, där Herren Jesus under sin väg mot korset fann en så mäktig tröst, kunna även vi finna hugsvalelse och hjälp. Denna psalm har ett budskap till oss, om vår törnekrönte konung och om hans heliga tjänst. Den talar till oss om:

konungens verk;
konungens makt;
konungens kämpahär och
konungens avgörande seger.

I. Konungens verk.

Vår konungs verk är framförallt ett översteprästerligt verk. Det är en törnekrönt konungs verk. Han är en präst till evig tid efter Melkisedes sätt. Den fullkomliga segern över all djävulens makt vanns genom den törnekrönte världsförsonarens offerdöd. Styrkt av vissheten att hans väg gick till Fadern om än genom smälek, lidande och död, gick han utan tvekan framåt steg för steg i beroende, självuppoffrande lydnad. Därför kunde han, då han stod inför korset, med triumferande lugn säga: »Denna världens furste kommer, men i mig har han intet.» Hos honom fanns inte en fläck, inte en öm punkt. Han stod där som den andre Adam, vår förstfödde broder, den nye livgivaren och representanten för det släkte, som skulle födas. Han stod där som det oförgängliga prästadömets överstepräst, som vår barmhärtige förebedjare vilken gjorde vår sak till sin. Och då han efter sitt fullbordade verk återvände till sin Fader, kom han inte tillbaka sådan han utgick. Han förde människan med sig. Såren i hans händer och sida skola evigheterna igenom erinra oss om försoningens stora under, då Gud i Kristus trädde ned ibland oss och öppnade en ny och levande väg för ett dödsdömt släkte. Såsom den store segraren och såsom konungars konung sitter nu vår förlossare på Faderns högra sida och för sin rikssak målmedvetet framåt genom alltjämt nya segrar. Vi äro satta med honom i det himmelska. Där är vårt medborgarskap, och på grundvalen av hans fullbordade verk bygga vi allt vårt hopp.

Det är märkligt att giva akt uppå, hurusom Petrus också på pingstdagen anknyter sitt budskap till ordet i denna psalm, då han vittnar om, att Jesus av Guds högra hand har blivit upphöjd och gjord till Herre och till Kristus.

Det andens verk de sågo och hörde var beviset för att livets furste, sedan han lossat dödens vånda, av Fadern fått löftet om den helige Ande. Andens tidsålder hade inbrutit i kraft av den törnekrönte konungens verk: »Åt eder är löftet givet och åt edra barn och åt alla, som fjärran äro, så många som Herren skall kalla härtill.»

2. Konungens makt.

Om vår konungs makt säges i psalmen: »Din makts spira skall Herren utsträcka från Sion. Du skall härska mitt ibland dina fiender».

Ingen konung har någonsin grundlagt ett underbarare rike än Jesus Kristus. Honom är given all makt i himmelen och på jorden. Men denna makt bevisar sin överlägsenhet över all annan makt därigenom att den förmår att omskapa och lyckliggöra människohjärtan. Det är han, vår konung allena, som har den största makt som finnes, makten att på jorden förlåta synder. Därför se vi ock i dag folk av de mest skilda raser och vanor endräktigt giva honom sitt lov.

Men vår konung segrar ej med i världen brukliga vapen utan genom sin kärlek intill döds. Likt vetekornet myllades han ned i jorden och dog. Ensam och oförstådd gick han sin väg fram, även när t. o. m. lärjungarna, som älskade honom så att de ville dö med honom, ansågo hans metoder och program förfelade. Men när sedan Anden på pingstdagen började förklara och avslöja Kristi kors och dess mening, blev det smärta i skuldbelastade samveten. Hängivet fylkade sig omkring den uppståndne Frälsaren en pånyttfödd skara, villig att för honom både lida och dö. Vetekornet blev ej allena. Därför att hans själ har arbetat har han fått se och mättas. Mäktigt gripna av denna underbara kärlek, som utgav sitt liv till ett skuldoffer, hava talrika skaror låtit Kristi spira sträckas ut över hjärta och vilja.

Men liksom ej Kristus segrat med i världen gängse vapen, så vinnes ej heller medborgarskap i hans rike enligt människotankar. Självförbättring, ånger och tårar kunna ej köpa det. Då vi träda fram inför konungen, måste vi göra det iklädda självöverlåtelsens anspråkslösa dräkt och utan förbehåll låta honom sträcka ut sin spira över hjärta och liv.

Genom en sådan överlåtelse blir den svagaste stark, ty vi komma under h a n s spira. Vi få gå ut i h a n s kraft till våra uppgifter för att »härska i liv», fattiga dock många rikagörande.

(Forts.)

Ett amerikaminne.

En resa i främmande land bjuder på mycket av intresse, och många minnen från en sådan resa bli för tanken dyrbara klenoder, rika på glädje och uppmuntran. Ett sådant minne vill jag nu söka skildra.

Det var en gång då tillfälle gavs mig att tala till eleverna vid ett lutherskt bibelinstitut i Amerika. Institutets föreståndare hade ej bett mig tala om kinamissionen, men han hade tydligen tagit för avgjort, att jag skulle göra det. Han tänkte väl: Vad kan en kinamissionär ha att tala om annat än om Kina och missionen där? — Själv hade jag också tänkt tala över detta ämne, och då föredraget skulle

hållas på engelska även nedlagt åtskilligt arbete på den språkliga förberedelsen.

Dock måste planerna i sista stund läggas om. I stället för ett missionsföredrag, med Kina och missionen där såsom huvudämne, måste mitt tal bli ett enkelt vittnesbörd om något av vad Gud i sin kärlek vill att *alla*, även hedningarna, skola äga i Kristus; vad Han bjuder åt oss och vad Han ville bjuda andra genom oss. Det var ämnet, som fyllde mitt hjärta och därför det enda ämne, som jag vågade tala över.

Då jag slutat reste sig skolans rektor. Han yttrade ungefär följande ord: Jag tror, att vi alla kommo hit i tanke att få höra om Kina, kineserna och missionen. I stället ha vi hört om missionens herre, Herren Jesus Kristus själv. Ja, ha vi ej alla känt oss vara på ett särskilt sätt inför Hans ansikte? Ha vi ej sett Honom själv och Hans kärlek på nytt? Jo, vi ha säkert fått en ny blick på vår Frälsare. Vi ha lyssnat till Hans kärleksfulla röst. Därför tror jag, att vi nu ha något att säga Honom, och föreslår att vi böja våra knän i tillbedjan och ge Honom vårt svar. —

Bönemötet, som följde, vågar jag knappast ens försöka beskriva. Tänk dig ett 80-tal ungdomar på knä inför Guds ansikte. De flesta av dem voro rörda till tårar och prisade Herren för Hans stora kärlek. De frågade också: Herre, vad vill Du, att jag skall göra för att sprida kunskapen om din kärleks rikedom? Ja, de bådo: Herre, här är jag, *sänd mig!* —

Ej undrar du på, att jag kallar detta minne en dyrbar klenod, ett av mina bästa minnen från resan i U. S. A. Och säkert undrar du ej heller på, att det givit anledning till en önskan, som jag skulle kunna uttrycka så:

O, att den elden även brunne bland ungdomarna i Sverige!

Martin Lindén.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Läget i Kina.

Från *Honanfu* meddelar missionär Nath. Engbäck i brev dat. den 26 febr., att ställningen då var något lugnare sedan den forne rövarhövdingen Lao Yang ren blivit dödad av sina egna män. En ny civilguvernör hade blivit tillsatt för Honanprovinsen. Denne hade förflyttat sitt residens till Honanfu från den nuvarande huvudstaden Kai-feng-fu, och det tros att han så småningom även kommer att flytta till Honanfu de ämbetsverk, som sortera under honom. General Wu säges ha yttrat, att han ämnar omskapa Honan till en mönsterprovins i likhet med Shansi.

Myndigheterna välbevågna.

Missionär *Engbäck* berättar även, att vid tiden för det kinesiska nyåret missionärerna tillsammans med ämbets- och affärsmännen från staden voro bjudna på middag hos guvernör Wu Pei fu. Meningen var, att en representant skulle komma från varje mission, men då Augustanasynodens missionärer hade förhinder, blev det endast missionär Engbäck och den katolske prästen, som kunde hörsamma inbjudningen. Antalet gäster uppgick till över ett 50-tal, och guvernören gjorde allt för att göra det så trevligt som möjligt. Mot utlänningarne var han artigheten själv och bjöd dem intaga hedersplatserna. Han tog plats vid deras bord och underhöll sig där med dem. Runt omkring det för dem dukade bordet stod en trupp volontärer och sjöng fosterländska sånger, under det middagen intogs. Dessa sånger utdelades sedan tryckta på rött papper såsom ett minne från middagen.

Oroligt i Shensi.

Av brev, som finnes infört i denna tidning, framgår, att det är ganska oroligt i vårt norra Shensidistrikt. Vi hänvisa till detta brev och bedja att få anbefalla i missionsvännernas trogna förböner våra syskon, som arbeta i detta distrikt, och de

troende, som ha sin vistelse där. Vi böra ej heller glömma att tacka Herren, som hittills så nådefullt hållit sin skyddande hand över sina tjänare i det oroliga Kina.

Hemkomna missionärer.

Den 31 mars anlände missionär och fru *Beinhoff* med sina tre barn från Amerika, där de vistats en tid, till Göteborg med s/s Kungsholm. Den 3' april var ett välkomstmöte anordnat på Stadsmissionens lokal, varvid missionsvännerna blevo i tillfälle att sammanträffa med och hälsa familjen Beinhoff välkommen till Sverige.

Våra syskon komma hem efter en mycket ansträngande arbetsperiod ute i Kina. Det arbete, som våra syskon under de senast gångna åren anförtrotts, har varit ett banbrytande arbete. Därvid har icke blott många resor i skilda riktningar av distriktet företagits, utan även en missionsstation har grundlagts och därvid behövliga byggnader under missionär Beinhoffs överinseende uppförts. Ävenså har missionär Beinhoff övervakat uppbyggandet av det nya barnhemmet i Sinan. Mycken tid och kraft har ock måst läggas ned i nödhjälpsarbetet, och våra vänners krafter hava därvid hårt anlitats. Det är fara värt, att särskilt fru Beinhoff i det arbetet brutit sina krafter.

Vi hälsa våra syskon hjärtligt välkomna till hemlandet och tillönska dem Guds rikaste välsignelse under den tid, då de gå ut och in ibland oss här hemma.

Missionsresor och kurser.

Missionär *Axel Hahne* befinner sig ute på en längre missionsresa i övre Norrland. Fröknarna *Nylin* och *Jonsson* fortsätta sina resor för L. M. F. Kand. *Österberg* är ute på en resa i Småland och *Västergötland.* Missionär *Martin Lindén* kommer, vill Gud, att deltaga med ett par föredrag i en bibel- och missionskurs i Jönköping samt att leda bibelstudier vid en pojkledarkurs i Göteborg.

Vi innesluta dessa våra resande syskon och deras arbete i missionsvännernas hågkomst inför Gud.

Nytt kvartal.

Sinims Land kan ännu erhållas från årest början. Prenumerationspris etc. enligt uppgift å annan plats i tidningen.

John Peterson.

Enligt ett meddelande i tidningen Augustana har pastor *John Peterson* i Kingsburg, Kalif., U. S. A., den 25 sistl. januari fått hembud. Pastor Peterson har under en lång följd av år varit vice ordförande i S. M. K:s Kaliforniakommitté och med intresse och kärlek deltagit i vårt arbete.

Pastor Peterson föddes i Sverige år 1853 och kom till Amerika vid 28 års ålder. Till Kalifornien kom han år 1890 och verkade där samt i staterna Oregon och Washington som resepredikant. Sedermera har han varit verksam i Pennsylvanien, Michigan och i Utah samt nu senast i Kingsburg, Kalif. Det är ett verksamt och välsignelserikt liv, som härmed lyktats. Vi vilja innesluta vår väns efterlevande maka och barn i missionsvännernas förböner.

Tre äntligen.

I.

Alltsedan vi flyttade till Hancheng och kunde börja ägna vår uppmärksamhet åt arbetet i distriktet, har jag haft i tankarna att få öppna en utstation i den bördiga och folkrika dalen, Sieh-Feng-Chuan, som ligger inne bland bergen 20 km. nordvest om Hancheng.

Ehuru den dalen av oss besöktes rätt så ofta, förblevo hjärtana där likväl tillbommade. Då vi under hela tiden vi bodde kvar i Hancheng icke medhunno mer än att taga vara på det verk, som syntes påbörjat av Herrens Ande på andra platser och där upprätta predikoplatser, så förblev köpingen Sieh-Feng i dalen av samma namn oberörd av Herrens verk i distriktet ända till för två år sedan.

En av våra trosfrimodiga kristna från de senare åren, vilken är både läkare och apotekare, har liksom blivit allmänt erkänd som läkare i nämnda dal och i den därstädes belägna köpingen. Som han är ett skinande ljus, varhelst han går fram, sådde han den ädla säden under sina sjukbesök. Brodden började så uppspira här och där.

Så kom doktor Lien till församlingen i Hancheng med förslag om att anskaffa predikolokal i köpingen, så att den späda växten skulle kunna vårdas. *»Inga medel finnas»* blev det vanliga, vemodiga svaret på den ofta återkommande framställningen. — Men Lien tänkte: »Om jag ej får med andra gå, får jag väl ensam gå.»

Efter församlingsmötet kom han in på mitt rum och sade: »Men, 'Muh-szi' har väl ingenting emot, om jag ensam går och anskaffar och inreder lokal där och talar med bröderna K. Ch. och S. att omväxlande med mig leda gudstjänsterna där?» — »Nej!» utropade jag, *»gå i Herrens namn, och Herren Gud skall vara med Eder!»*

En månad senare invigdes den nya lokalen och söndagligen har där nu predikats i fem månader. Omkring tio dopkandidater hava vi nu där antecknade.

II.

När vi flyttade från Hancheng för 11 år sedan till Hoyang för att därigenom giva våra äldre begåvade och även väl skolade kristna tillfälle att utvecklas till ledare och bördebärare i den kristna församlingen i Hancheng, var det en stor köping vid namn Fang-Li på den fruktbärande och folkrika platån 10 km. öster om Hoyang, som mer än andra platser tilldrog sig min uppmärksamhet. Ofta reste vi till marknaderna där för att predika och sälja böcker. Därunder hörde vi, att tillsammans med den mängd av byar, som lågo inom ett bösshåll från köpingen, vilka visserligen lokalt voro kända under sina speciella namn, men på avstånd gingo under det gemensamma namnet Fang-Li, räknades dessas innevånare bestå av icke mindre än 2,100 familjer, eller från 12—15 tusen personer.

Här, tänkte jag ofta, måste vi snart hava en utstation. Men aldrig ville pengarna sträcka sig så långt, som hjärta och fötter ville gå. Huru ofta har jag icke bedit: »Herre Gud sätt oss snart *i stånd att öppna en predikolokal i Fang-Li!!»* Men platsen var tätt befolkad, varför lokalerna voro dyra och våra medel otillräckliga. Sålunda gingo åren utan att vi fingo fast fot där. Från andra platser kommo personer till tron och blevo döpta, predikolokaler och utstationer öppnades i alla riktningar i det nya distriktet, men Fang-Li förblev länge oberört av evangelii surdeg.

För 4 à 5 år sedan blev dock en man därifrån omvänd. Efter hand följde hans mor och en bror i hans spår. Så, vår vana trogen, började vi att hålla gudstjänster söndagligen i deras hem. Men de voro ej platsens folk, utan voro från annan provins, och deras hem var ett dåligt litet kyffe. Platsens befolkning, som i regel är välbergad och stolt, höll sig för god att komma in där och sitta ner och

lyssna till predikan. Ungefär som då jag reste hem till Sverige fann jag ställningen där, då jag kom tillbaka. »Nej, här måste vi ha en ny lokal», sade jag till Hoyangförsamlingen när vi åter kommo ut, »annars dö de få troende vi ha där ute.» Vi började på nytt att bedja härom. Hoyangförsamlingen instämde, och förr än vi väntade blevo vi erbjudna ett hus på förmånligare villkor, än vi vågade hoppas.

Där fanns ett rum, som kunde inredas till predikolokal för över 100 personer, ett rum och kök för en portvaktsfamilj jämte ett sidorum för män och ett dito för kvinnor.

Så höllo vi råd om saken. Inga missionsmedel funnos för ändamålet. Men — de fattiga på paltsen gåvo sin skörd, församlingen gav sin och så gåvo missionnärerna vad missionsvännerna givit dem privat, och huset blev vårt, intecknat för 10 år. Vi hava ej orkat med mer än att vitmena de svarta väggarna samt skrapa ihop litet möbler och bänkar. 300 kronor skulle räcka till att göra det till en trevlig inbjudande lokal.

Sedan vi fingo denna lokal och höllo invigningen för 9 månader sedan, vid vilket tillfälle den var till trängsel fylld, har platsens befolkning börjat komma. Även där räkna vi nu 5—7 dopkandidater.

Glatt överraskad blev jag, då jag före jul hämtade Rudolf och måste övernatta i Fang-Li att finna, att de troende där voro samlade till uppbyggelse i en »förmögen» (?) sökares hem. De kommo då genast över till mitt rum och bådo mig leda mötet. — »Nej, led det, som Ni brukar och låt mig i afton höra på. I morgon, söndag, skall jag predika för Er», svarade jag.

Då började den sökare, hos vilken de plägade samlas onsdags- och lördagsaftnar med att läsa upp några verser, som värmt hans hjärta, och kommenterade så gott han kunde däröver. — Så följde fyra andra efter, var och en på liknande sätt läsande det Guds ord, som värmt honom under veckan. — Jag måste säga, att jag riktigt fröjdades ehuru det torde ligga i sakens natur, att själva sakförhållandet värmde mig mer, än deras utläggningar av skriften.

III.

I missionsarbetet gäller ju att alltid hava målet för verksamheten klart i sikte: att få se en församling grundad, rotad och uppbyggd på apostlarnas och profeternas grund ända därhän, att hon blir såväl självunderhållande, självstyrande och självutbredande.

Men denna procedur tar tid, ja ofta så lång tid, att tålamodet, hos även en tålig herde näppeligen vill räcka till. *Länge nog* ha vi sett barnen först krypa, därefter stapplande och sedan stadigt börja gå. När vi så börja se dem hjälpa till att lyfta och bära bördor, och så till sist ensamma bära ansenliga sådana, då brister själen ut i lovsångsljud: *»Äntligen! Gud ske lov!»*

Sålunda åtog sig vår församling här först för sju år sedan att underhålla en sin egen arbetare, som den ock ännu underhåller. Nog väntade jag då, att den snart skulle åtaga sig underhållet av flera; men med undantag av periodiskt underhåll av en eller flera evangelister, har den ännu icke kommit därhän, att den åtagit sig permanent underhåll för två eller flera.

Då det emellertid visar sig, att församlingen villigare offrar sina medel för skolän annan verksamhet, har man försökt att utnyttja dess krafter i den riktningen.

I fjol fingo vi alltså öppna 2 fyraåriga småskolor i distriktet, och i år ha vi fått öppna den tredje. Dessa följa helt missionens skolschema och underhållas uteslutande av de infödda kristna. Detta, såväl som det att, såväl predikoverksamheten som alla omkostnader i förbindelse med arbetet å 29 utstationer och söndagliga predikoplatser fr. o. m. detta år helt och hållet underhållas av våra kristna, framlockar ännu ett: *»Äntligen! Gud ske lov!»*

Endast arbetet i våra fyra städer understödjes ännu av missionen.

Detta är nu meddelat för att det även

från hemlandets understödjare skall framkalla *lovets och tacksamhetens ljud!*

Hoyang den 20 februari 1924.

Robert Bergling.

*

Från seminariet i Yüncheng.

Vårterminen i våra seminarier har nu börjat, och lärare och elever äro tillbaka med friskt mod och stärkta krafter. Första veckan är nu gången, så att vi äro i full gång med arbetet. Även denna termin har ombyte av lärare måst göras. En som vi hade under höstterminen och befanns mindre lämplig har utbytts mot en annan, som ser ut att vara en stabil karl ehuru icke kristen. Ännu ha vi ju inte kommit så långt att vi kunna få kristna modersmålslärare, som äro kvalificerade för undervisning i seminariets högre klasser. Han och hans kamrat, släkting till en diakon i Ishîh, voro båda på gudstjänsten i dag. Den senare, som giver hela sin tid åt undervisningen i manliga seminariet — Ioh är hans namn —, sade i går till mig att han läser bibeln varje dag och önskar verkligen lära känna frälsningen i Kristus. Han fann mycket som han ej förstod. Men vid måltiderna brukade han fråga förste läraren i övningsskolan, Ma, som är en av våra egna präktiga gossar. Honom får han rätt mycket hjälp av, sade han.

Läraren Kao Kuehcheng, som varit till ett teologiskt seminarium i Tenghsien, Ku, i höst och studerat, har nu kommit tillbaka. Som ferierna vara i sex månader, få vi glädjen ha honom här under vårterminen att hjälpa till med undervisningen. Hans värme har ingalunda avtagit utan i stället närts vid bibelstudiet under bibeltrogna lärares ledning. Särskilt den kände veteranen Teol. Dr. W. Hayes har gjort ett djupt intryck på honom genom sin kärlek till ordet och sin vördnad inför Honom, som talar därur. Vi hoppas ock att Kao skall bli gossarna till stor andlig hjälp. Bed att Herren må rikligen använda honom. Det är stort behov av ett uppryckande, andligen, igen. Vår längtan är efter ett Andens ljuvliga nåderegn bland våra unga. Det synes för våra ögon som om vi snart kunde vänta en väckelse icke blott bland de kristna utan bland alla dem som hört evangelium predikas eller läst det i bibeldelar som i tusental säljas på helt kort tid av blott en enda kolportör. Så hade en kolportör,

Utsikt från Yüncheng över Saltsjön. Foto: J. C. Bergqvist.

Wang, som jag genom vännernas inom Emigrantmissionen i Göteborg hjälp, kunnat sända ut, på 1½ månads tid sålt mellan 900 och 1,000 bibeldelar. En stor del av dessa hade han sålt i skolor bland eleverna, där han funnit ovanligt öppna dörrar, ja, rentav varmt mottagande.

Under tiden Herren så låter glädjebudskapet om sin frälsning utgå till folkets olika grupper, håller han det kinesiska högmodet nere genom att tillåta den politiska oredan, rövareländet och opiumskandalen att fortsätta år efter år.

C. J. Bergqvist.

*

Kurs för bibelkvinnor.

Vi ha haft en kurs för bibelkvinnorna från Pucheng och detta distrikt under januari. Då vi i tisdags avslutade kursen, önskade jag att många av våra förebedjare hemma hade fått vara med och se och höra, vad Gud gör som svar på bön. Herren har välsignat oss hela kursen. En kärlekens och enhetens ande har varit rådande — ett förhållande, som somliga hemma kanske mena är överflödigt att nämna, då det är fråga om en kurs för bibelkvinnor. Men andra veta kanske, att det är oftast mycket svårt att ha kineskvinnor samlade en månad utan att de bli osams om några obetydligheter, som för dem äro av stor vikt.

Många gånger under kursen ha de vittnat om, hur Gud talat till dem om sådant, som gällde deras personliga liv och tjänst. Men sista dagen var det så i än högre grad. Herren hade visat dem deras högmod, kärlekslöshet, självgodhet, lögnaktighet m. m. och nu var det deras hjärtebön, att han skulle giva dem nåd att börja på nytt, att bliva mera lika honom som har kallat dem att vara sina tjänare. Flera gånger har min förberedelse till bibeltimmarna skett under tårar och bävan, ty budskapet har varit så allvarligt och svårt att frambära. Men även då den stolta Shensinaturen haft anledning att resa sig mot »utlänningens» ord, har dock Guds Ande fått böja sinnet, och ordet har mottagits *från Gud* och ej från människor. Det är detta som varit så kärt för oss, som fått vara med om denna kurs. Vi ha förnummit Herrens verk ibland oss.

Våra kinesiska systrar behöva våra förböner för sig själva och arbetet. De kallas bibelkvinnor, men somliga kunna endast med svårighet läsa sitt Nya testamente, och vi förstå, att det är av oerhörd betydelse om Guds ord kan läsas. Vi glädjas storligen över varje tillfälle, som hjälper våra systrar att läsa och studera bibeln, så att de skola göra skäl för namnet bibelkvinnor. (Det är endast, när vi tala om dem på svenska, som vi kalla dem så. På kinesiska säga vi »förkunna-läran-systrar».)

Bedjen för våra systrar att de må bliva alltmera skickliggjorda för Mästarens tjänst! Och tacken med oss Herren för vad han gjort under den kurs vi haft! Må han fördjupa sitt eget verk i allas hjärtan, och fullborda varje godhetens uppsåt och trons verk!

Ingeborg Ackzell.

På det att elden på altaret icke måtte slockna!

Av *Robert Bergling.*

Rubriken angiver syftet med denna artikel. Länge har jag tänkt att skriva till missionens vänner under denna rubrik, men tvingande arbete, som måste gå före, har omöjliggjort det ända tills idag.

Inte trodde jag, att jag skulle komma att skriva, medan kulorna veno fram över vår stad och över våra huvuden, vilket nu emellertid är fallet. Emellan kl. 5 och 6 i morse började vi höra knalnar och smällar, som kommo oss att undra, om allt stod riktigt väl till. Men det är ju nyår och raketer och smällar är en vanlig företeelse i Kina vid nyårstiden. Ljudet röjde dock så småningom, att det var annat än lek å färde. Vi fingo bråttom ur våra sängar och klädde oss hastigt. Innan vi voro färdiga därmed, stodo män, kvinnor och barn med sina

täcken, knyten och matkorgar och klappade på våra portar.

I största hast gav jag tillsägelse att kvinnor och barn skulle få komma in med sina täcken och matkorgar. Men ingen fick komma in, som medförde sina värdesaker och klädesknyten, på det att rövare eller »soldaterna» ej därav måtte lockas att överfalla och plundra oss på stationen.

Nio kompanier sades ligga utanför staden och beskjuta oss, men ingen visste vilka de voro eller kände till avsikten med deras så oangenäma påhälsning. Icke ens nu kl. mellan 2 och 3 e. m. veta vi, vilka de äro, eller vad de vilja. Men att det är allvar i spelet, därom vittna de många olyckliga ansikten, som redan finnas inom stationsområdet såväl som flere officerares anhållan om, att deras fruar skola få ta in på missionsstationen, om staden förloras.

Så mycket veta vi dock nu, att trupper från Hanchenghållet voro på väg hit i går afton. Därför drages i allmänhet den slutsatsen här, att det är den från Hoyang för några månader sedan bortjagade majoren Wang, tillika med en tidigare under fjolåret av vår Hoyanggeneral slagen och bortjagad major Tuan Maokong, vilka båda under de senaste månaderna uppehållit sig i Hangchengdistriktet och nu gjorde gemensam sak i att ta' hämnd på vår general Kao. De ha valt en utmärkt tid därför, enär under det kinesiska nyåret såväl generalen Kao, som hans förste överste Li, vilken haft kommandot över Hoyangtrupperna ha rest hem till sina familjer i Peh Shuihsien och stadens borgmästare här har rest för att på nyåret uppvakta dem. Det troliga i saken är också, att major Wang litade på, att de 2 kompanier, som han måste lämna efter sig, då han i oktober flydde från staden, skulle, då de fingo höra honom öppna eld mot staden, genast övergå och öppna stadens portar för honom.

Skjutningen har nu pågått i 11 timmar. Någon häftigare eldgivning är det inte. På sin höjd har det varit 5 å 10 min. uppehåll mellan skotten någon gång. Då den elden varit som livligast ha vi hört mellan 10 och 20 skott i minuten.

Vid 11-tiden i dag höll jag en predikan i kapellet som var fullsatt över Ps. 127: 1: »Om *Herren* icke bevarar staden, så vakar väktaren fåfängt.» Därefter fortsatte evangelisten Feng och predikade i 2 timmar. Vi försöka använda tillfället, så gott vi kunna, och tacka Herren, att han med gevären driver människorna hit, då de icke självmant vilja komma inom hörhåll för hans röst.

*

När Martin och jag mötte rövarne ibland bergen.

I oktober styrde vi härifrån till Hancheng stormöte. På vägen dit, vid den stora dalövergången, mötte vi Hanchengtrupper, (f. d. rövare), som hade besatt passet för att hindra Hoyangtrupperna som voro på jakt efter den omskrivne majoren Wang, att komma fram.

Vi gåvo tillkänna, vilka vi voro; men icke desto mindre kastade de sten mot oss i backen. Jag tillropade dem då av alla krafter den frågan, om deras general hade beordrat dem att kasta sten på utlänningarna. De upphörde då, under det de ropade till varandra: »Vem var det som kastade, vem var det som kastade»??

När så Martin och jag från Hanchengmötet reste upp till våra 4 utstationer mellan bergen, hörde vi, att vi hade rövaretrupper ej långt ifrån oss bland bergen. När vi nådde vår avlägsna utstation, Heo Kia-chung vid bergskedjans fot, som skiljer Hangcheng och I-chuan åt, fingo vi höra, att omkring 150 rövare just tågat fram där i riktning mot den utstation, som vi ämnade besöka. Vi höllo våra möten där, som ämnat och döpte bl. a. en 84-årig åldring, som för 3 år sedan i Hangcheng antogs till dop, men som varit ur stånd att resa ner till Hancheng, och därför fått vänta på sitt dop i 3 år. Han var den 5:te i ordningen av de döpta i hans familj. I hans egen familjegrotta var familjealtaret och bönehuset inrett.

Sedan vi där blivit underrättade om, att

i den omnämnda rövareskaran, som tågat där fram majoren Wang från Hoyang befann sig, togo vi mod till oss och foro ned till vår utstation Kao-ky. Sedan vi där hållit utlysta möten reste vi österut till den nyligen öppnade utstationen Choh-li, medvetna om, att vi då måste tåga mitt igenom nämnda rövarehop, som slagit sig ned i en köping, varigenom vår väg måste gå. Men vi gingo i *Herrens* namn, därför att möte var utlyst för oss såväl den kvällen som dagen därpå. I skymningen tågade vi fram genom rövarnes läger i hopp om, att de ej skulle observera oss. Men de hade sina vakter utposterade, som anhöllo oss. Tre vakter måste vi passera, men när de hörde, att det var evangeliisalens lärare, Bergling, från Hoyang sade de: »Fortsätt bara».

Hos vår vän i Choh-li samlades mycket folk och *Herren* tycktes tala till deras hjärtan. Där funno vi också en stor sal, som vår värd hade inrett till bönesal. Då jag visste, att han var fattig och då jag såg hans stora offervillighet, kunde jag ej avstå från att av hjärtat prisa Gud, och att bistå honom med omkostnader för templets iordningsställande.

Från Choh-li fortsatte vi och komma efter en lätt dagsresa fram till vår första och största utstation, Si-yuen! På vägen upp gjorde vi ock tre dagars uppehåll där och även nu gjorde vi halt. Ej så liten oreda har där rått och råder än, i form av osämja, avundsjuka på grund av val av ledare med ty åtföljande förtal och i ett par fall återgång till opielasten. På grund därav hade till och med den missionens skola, som där pågått i 11 år utan någon kostnad för missionen, blivit upplöst. Det har sett hopplöst ut att få den i gång igen. Under ett års tid har jag arbetat därpå. Vid detta vårt besök öppnades, till allmän glädje, skolan högtidligen i kretsens egen gård igen.

*

Då vi lämnade Si-yuen och fortsatte utmed bergskedjans fot på vägen mot Hancheng och Hoyang mötte vi den bortjagade majoren Wang. Martin observerade honom först, där han kom omgiven av en avdelning uniformerade trupper, som han hade fått med sig vid flykten från Hoyang, tillika med en avdelning av de rövaretrupper, utan uniform, som han samlat ihop bland bergen. — Jag visste, att han hade sina hustrur kvar i Hoyang och att han förgäves försökt att komma åter dit och återfå sin ställning. Nu kunde han ju så lätt ta oss som lösen mot att han utfick sin familj från Hoyang, även om han ej kunde återfå sitt kommando. Det har ju blivit en så vanlig rövarepraxis detta i Kina under de sista 2 åren.

Men vår ovisshet blev ej långvarig. Så fort han fick syn på oss, hoppade han av sin häst och kommer gående oss till mötes. Även vi stiga hastigt ned och buga, ömsesidigt utbytande så artiga fraser, som sanningskärleken tillät oss åtminstone. Han bad mig särskilt om 2 ting och jag bad honom även om en sak.

»Låt ett mitt ombud få bo i edert gatukapell i Hancheng och låt 'min hustru' (favorithustrun) få ta in och bo inom missionsstationens område i Hoyang.» Det var svårt att under förhanden varande förhållanden vara tvungen att neka honom det första; men med avseende på den andra bönen lovade jag att göra allt i min makt för att uppfylla den. Så säger jag, i det vi skildes:

»Det finns 4 kretsar av kristna däruppe bland bergen runt omkring den plats där Ni slagit läger. Kan Ni beskydda dem är jag så tacksam.»

»Var viss om, att ingen av de mina skall trakassera dem», blev svaret, som gavs med eftertryck. Så skildes vi åt djupt bugande inför varandra.

*

Att det mötet bar en viss frukt för Guds rike, har jag sedan fått se prov på. En köpman från köpingen uppe bland bergen, där f. d. major Wang slagit sig ned, hade tvingats av Wang att följa honom söder om bergen med sina mulor för att köpa hem grönsaker och andra födoämnen för hans folk. Denne hade

stått oss så nära under samtalet, att han hört allt och därtill lagt märke till den aktning, som Wang visade oss. Han tänkte då och gick sedan och ruvade därpå hela vägen hem: »Det är åtminstone förenat med timliga fördelar att vara en kristen.»

Så kom det sig, att han påföljande söndag kom till närmaste utstation, Choh-li, i sällskap med ett par andra köpmän och bad att få bli antecknad, som forskare i läran.

»Hur har denna Eder önskan uppstått?» frågar utstationsledaren. Han svarade: »Från Wangs sammanträffande med Bergling.» — »Ja, sedan Ni kommit 4 à 5 söndagar å rad, kan jag enligt våra regler anteckna Eder.»

Innan månaden var gången hade sökaregruppen ökats till 10 personer, som allesammans hade köpt sig biblar och sångböcker i vilka de nu forskade och sjöngo. Sålunda är ju hopp om, att köpmannen skall bli en frälsningssökare med tiden.

*

Från Hancheng syntes det bli svårt att komma hem. Ställningen hade så tillspetsat sig att vägarna emellan dessa båda städer blivit avskurna. Vi togo därför en mycket ringa trafikerad väg hem och kommo sålunda fram, men funno rådligast att därunder stanna över natten på en av våra utstationer. Komna till den sista, funno vi tydligt, att det var Herrens ledning, att vi kommo den vägen. En vår sökare hade samma dag råkat i händerna på Hoyangsoldaterna, som kommit och slagit sig ner där i byn, av inga andra skäl än för att indriva pengar av dem som ägde några. En lång överläggning om sökarens sak ledde till, att vi skulle komma till hans hem för att spisa en måltid, enär jag ej ansåg mig på hans sökarestadium kunna göra något annat för honom.

Han hade samma dag varit bunden av kaptenen för trupperna, men lössläppts mot en borgen av 2,000 dollars. Efter vårt besök i hemmet reducerades summan till 300 och fick namn av »lån» till kaptenen.

Forts.

Fältmarskalken Feng har av Brittiska och Utländska Bibelsällskapet blivit utnämnd till hedersledamot i sällskapet. I anledning härav har fältmarskalken tillställt Bibelsällskapet följande brev:

11:e divisionens högkvarter, Nanyuan,
Peking. Den 26 sept. 1923.

Edert brev innehållande certifikat å mitt medlemsskap nådde mig för ett par dagar sedan. Jag är mycket glad över att Eder kommitté har utnämnt mig till utländsk hedersledamot i Edert sällskap. Jag betraktar det som en stor ära, men vågar icke säga, att jag är värd den eller förtjänar den. På sistone har jag varit mycket upptagen. På grund härav är jag icke i stånd att göra så mycket för Kristus, vår Herre, som jag önskade. Dock kan jag tala om för Eder, att alla officerarne under mitt befäl hava biblar och att några av dem läsa däri varje dag, dock naturligtvis icke alla av dem. Vi ha bibelklasser under veckodagarna och söndagsgudsstjänst på söndagarna. Vi ha sex kinesiska predikanter

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av
Rektor J. Rinman.
Pris 50 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

»Om I bedjen.»
Av
James H. Mac Conkey.
Pris 15 öre, 10 ex. 25 % rabatt.

Missionärskallelsen.
Av
J. Hudson Taylor.
Pris 25 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

ibland oss, och predikanter från Peking, både kineser och utlänningar hjälpa oss mycket. Vi ha upprättat ett litet kapell vid gatan i Nanyuan, varest mina officerare i tur och ordning predika. Med ett ord. Jag har gjort så mycket som det är möjligt att göra på den tid, som stått mig till buds.

Var god framför mitt tack till kommittén i Eder rapport. Även vill jag ödmjukt tacka Eder för Edert arbete. Må Gud välsigna Eder alla!

Eder uppriktige
Feng Yuhsiang.

*

Det kinesiska spelet »Mah-Jong», som vi nu överallt se utställt i våra boklådsfönster, bör kanske omnämnas med ett par ord. Detta spel har vunnit en väldig spridning både i Amerika och England, liksom det ock nu gjort sitt inträde i Sverige. I anledning härav har Kinas Nationella Kristna Missionsråd utsänt en skrivelse till »The Federal Council of Churches» angående användandet av detta kinesiska spel bland Västerlandets kristna. Denna skrivelse gör gällande, att införandet av detta spel i de s. k. kristna ländernas sociala liv har den ofördelaktigaste påverkan på de kinesiska kristnas moral. I skrivelsen framhålles:

»Mah-Jong användes nästan uteslutande vid spel om penningar. De summor, man spelar om, äro ofta mycket höga. Ända till 1 miljon dollars har kunnat vinnas eller förloras under en enda natt. Det spelas av alla klasser. Men man kan dock säga, att kineser av högre moralisk ståndpunkt inte befatta sig därmed. Till vår stora sorg erfara vi, att bruket av att spela Mah-Jong för pengar tilltager icke endast i Kina i allmänhet utan också i den kinesiska kristna kyrkan. I icke så få fall kan detta tilltagande bruk att spela Mah-Jong härledas från det faktum att spelet nu vunnit så stor användning i de s. k. kristna länderna. Detta anses nämligen giva en sanktion åt dess användning av de kristna i Kina. Ett sådant argument skulle då vara lätt att bemöta, om det nu icke vore så att även människor som bekänna sig vara kristna äro bland dem, vilka deltaga i detta spel. Det är icke vår sak att döma sådana personer ej heller vilja vi säga, att det är orätt att spela Mah-Jong, då man icke spelar om penningar. Men vi anse, i betraktande av den fruktansvärda förbannelse, som vilar över detta land på grund av spel och särskilt på grund av denna form av spel, att kristna människor i England och Amerika allvarligt borde överväga, huruvida de icke borde ålägga sig en begränsning härvidlag å vad de i detta sammanhang anse vara ett fullt berättigat nöje. Låt oss erinra om vad aposteln sade: »Allt är mig lovligt, men allt är icke nyttigt».

Man förstår allvaret i denna vädjan, då ett sådant representativt språkrör för den kristna kyrkan i Kina, som Kinas Nationella Kristna Missionsråd, ansett sig böra rikta denna vädjan till Västerlandets kristna.

*

I Amerika har organiserats en »The Radio Bible Service Bureau». Det är en grupp av kristna män i Cincinnati, Ohio, som står bakom detta företag. Deras avsikt är att dagligen giva världen ett budskap ur Guds ord genom radioutsändning. Under jultiden hade de ett särskilt 3 minuters program under den gemensamma titeln: »Kristi födelse», med fyra underrubriker: »Bebådelsen», »Lovsången», »Jesu födelse» o. »Världens bästa nyhet», allt utsänt genom radio enligt ordalydelsen i Lukas evangelium. Det beräknas, att dagligen över 11,000 miljoner människor på så sätt kunna lyssna till detta budskap. Denna Radio Bible Service Bureau underhålles helt och hållet genom frivilliga gåvor. Den är osekterisk och står inte i något ekonomiskt intresses tjänst.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

De förbättrade förhållandena i Honan, s. 76.
Myndigheternas välbevågenhet, s. 76.
Oroligheterna i Shensi, s. 76, 81—84.
Familjen Beinhoff, s. 77.
Missionsresor och kurser, s. 77.
De nya predikoplatserna och skolorna, s. 79.
Seminariet i Yüncheng, s. 80.
Kursen för bibelkvinnor, s. 81.

Insänd litteratur.

Från J. A. Lindblads förlag:

Källsprångens land. I del. Av C. Skovgaard-Petersen. Reseskisser och pilgrimstankar från det heliga landet. 428 s. Pris häft. 9: 50, eleg. band 12: 50.

Av djupsens nöd. Av A. Fibiger. En fastlagsbok över botpsalmerna. Bemynd. övers. av Fanny Ekenstierna. 143 s. Pris. häft. 2: 25, klotb. 3: 75.

Livets högsta värden. Av J. R. Miller. 148 s. Pris 2: 25.

Predikanten och bönen. Av E. M. Bounds. 100 s. Pris 1: 50.

Skall Västerlandet gå under? Av Bengt Oxenstierna. 84 s. Pris 1: 50.

Kunna de döda meddela sig med de levande? Av J. M. Haldeman. Bemynd. övers. av Waldemar Skoglund. 142 s. Pris 2: 25.

En rad värdefulla böcker hava åter utkommit på J. A. Lindblads välkända förlag. »*I källsprångens land*» möter man långt mer än »reseskisser och pilgrimstankar». Det är icke blott resenären utan vetenskapsmannen och den med sin bibel sällsport förtrogne, som här ser och skildrar »Uppenbarelsens land». Ett arbete av bestående värde.

»*Av djupsens nöd*» är en fastlagsbok full av märgstarka rätter. Förf. rör sig här på ett område där han genom Herrens nåd fått blicka djupare än de flesta. En bok av den art vårt folk behöver.

»*Livets högsta värden*» och »*Predikanten och bönen*» äro goda, uppåt och till kraftkällan ledande skrifter. I boken »*Skall Västerlandet gå under?*» upptar förf. till skärskådande och kritik den tyske tänkaren Spenglers 1200 sid. digra dubbelvolym »Der Untergang des Abenlandes». Dr Haldeman i New York bemöter i sin bok: »*Kunna de döda meddela sig med de levande*» den moderna spiritismen från biblisk och kristen synvinkel.

Här äro goda böcker, förtjänta av stor spridning.

N. H—n.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1924 i sin 29:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke* m. fl., utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1924.

Allmänna missionsmedel.

461.	K. M. A:s pensionsfond till Agnes Forssbergs underh.	75: —
462.	K. M. A. till d:o	50: —
463.	»—n»	30: —
464.	M. L. L., Tyringe	100: —
465.	A. D., Kristdala, till Minnie Nicholsons underh.	50: —
468.	Onämnd	25: —
469.	»Joh. 13: 35», till Richard Andersons underh.	200: —
471.	»Tionde»	12: —
472.	I. F.	50: —
473.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
474.	»Ur Guds rika förråd»	15: —
475.	L. L., Uppsala	50: —
476.	S. L.	50: —
477.	»Tackoffer»	100: —
478.	G. P., Spöland, till Elsa och Nath. Engbäcks underh.	20: —
480.	E. E. L., Sthlm	5: —
481.	»Del av tionde», L. och A. W., Gtbg	30: 15
482.	I. A., Norrköping	100: —
487.	J., Motala Verkstad, gm G. G.	10: 15
488.	M. L., Äng, till Judith Hultqvists bemresa	100: —
489.	Askeby mfg	40: —
490.	Skärfsta syförening	47: 40
491.	Hälften av behållningen från skördefesten i Skärfsta 8/12 1923 gm F. B., Sollefteå	70: 25
492.	Koll. i Köping 7/3	38: 21
493.	D:o i d:o 8/3	36: —
494.	D:o i Kyrkan, Köping	40: —
495.	Insaml. vid samkväm i Köping	61: 85
496.	A. B., Köping	5: —
497.	J. S., till direkt missionsarb.	5: —
498.	Amanda Lindholms minne till d:o	5: —
499.	Till direkt missionsarb. Ps. 100	117: 50

500. Onämnd 1: 50
505. Tackoffer, M. S., Mora 20: —
506. A. G., B.-fors 60: —
507. J. A. H., Järlåsa 20: —
508. Björnö Ungdomsf. till Maria Hultkrantz underh. 75: —
509. T., i st. för blommor på fröken Rudebecks grav 15: —
510. G. K., Björköby 25: —
511. G. K., gm d:o 10: —
512. »14 mars» J. af S., Vänersborg 10: —
513. J. A. J., Medalby 167: —
518. H. N., Sävsjö 93: 25
519. Tackoffer den 9 mars, Skellefteå 25: —
520. Onämnd till Estrid Sjöströms underh. 10: —
521. Sparb.-medel, H. P., Hedensbyn 6: 25
522. Onämnd 500: —
523. G. M., Höganäs T. 25: —
524. Mörlunda mfg 40: —
525. I st. f. blommor på fröken Rudebecks bår. E. B. 7: 50
528. 2 Mos. 13: 21 600: —
529. »14 mars» E. & A. F., Kimstad 40: —
530. Offerdagen d. 14 mars, H. E., Katrineholm 25: —
531. F—q— sparbössa, Joh. 4: 14, gm M. Ph. T., Linköping 9: 35
532. En gåva från Herren på högtidsdagen den 14 mars 1,000: —
533. »14 mars» J. A. V. P., Mönsterås 25: —
535. S. Ö., S. Ö. o. L. Ö., Skellefteå, till lilla Gretas minne och hennes kärlek till Kina 10: —
336. »Gunnar» 10: —
537. Barkeryds arbetsför. 100: —
538. E. B., Sthlm 7: 75
539. Tackoffer 14/3, onämnd 25: —
540. Gåvor vid S. M. K:s böne- och offerdag i Sthlm 14/3 1924 276: 95
541. »14/3», I. J., Gbg 15: —
542. Föreningen Anspråkslös, Hårdkrankeryd 100: —
543. Vid P. Nordins, Gräsbo, Östervåla, begravning, gm O. V. 75: —
544. »14 mars», E. B. 25: —
545. P. A. S., Herrljunga 20: —
546. E. K., Ystad 175: —
547. Kulla mfg i Höreda 85: —
548. Ett löfte till Herren av O. S., gm J. S, Karlskrona 50: —
549. Koll. på S. M. K:s högtidsdag d. 14 mars vid bönemötet i Fröberga 23: —
550. Koll. i S. Råda 22: 55
551. Offerbäckens mfg, resebidrag 10: —
552. Gm I. B., Gullspång 66: —
553. Koll. i Kristinehamn, gm K. L. 28: 50
554. E. W., Karlstad, resebidrag 10: —
555. Koll. i Slottsbron 8: —
556. D:o i Gravarne 7: —
557. D:o i Smögen 40: 65
558. D:o i Hasselösund 7: —
559. D:o i Herdene 15: —
560. J. A., Herrljunga 10: —
561. Koll. i Herrljunga 25: 01
562. D:o i Häggum 15: —
563. H. L., Skövde 10: —
564. Koll. i Immanuelskyrkan, Skövde 55: —
565. Do i Tibro 30: —
566. W. G., Tibro, till O. Carléns underh. 50: —
567. Koll. i Älgarås 15: —
568. E. S., d:o 10: —
569. Koll. i Laxå 13: —
570. D:o i Fjugesta 20: —
571. D:o i Lanna 12: 25
577. Häveryds mfg 40: —
578. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underh. 100: —
579. Några Kinavänner i Grebo, 14/3 24, gm A. K. 52: —
580. Onämnd 200: —
581. Ungdomsvänner i Ulriksdals ungdomsf. »i st. f. blommor på Gullis grav», gm A. K., Ekenässjön 15: —
582. »Annie» 10: —
583. Månstorps mfg 75: —
584. Jönköpings Kristl. Yngl.-förenings missionskrets, insaml. vid möte 14/3 135: —
591. Ett arvode 100: —
592. Blommor 13/3 24 25: —
593. Kristdala Ungd.-förening till Minnie Nicholsons underh. 120: —
594. Stensö arbetsfören. 368: 95
595. Sparb.-tömning 14 mars i Lunds kinasyförening, I Herrens Jesu välsignade namn 33: 07
596. Koll. från missionsvänner i Ölmstad d. 16/3, gm O. L. 60: —
598. E. L., Malmö 10: —
599. H. G., Gtbg 12: —
602. Kinakretsen i Skellefteå, till E. Sjöströms underh., gm A. B. 450: —
604. Onämnd, tackoffer på 50-årsdagen, gm M. J., Kinnamalma 100: —
605. Del av tionde med tack för Guds trofasthet 50: —
606. T. N., Gustafsberg 27: 75
607. Onämnd, Fullösa, till O. Carléns underh., gm T. J., Kinnemalma 100: —
608. Behållning från söndagsskolans Kinafton å Fridsborg, gm E. A. R., Oviken 16: 70
609. Skolbarnens i Hejde, sparb.-medel, gm M. B. 52: —
610. Vetlanda flick- och ungdomsfören., offer 14 mars 562: 75
611. E. och C. Bloms underh., Vetlanda 150: —, Ulriksdal 40: —, d:o sparb.-bössemedel 52: 36, Björkö 70: —, Holsby offerv. 44: 90, Slättåkra mfg 20: —, Ekerda mfg 30: —, E. P., Nye, 10: — 417: 16
612. Judith Hultqvists underh., Ulriksdal 40: —, Mörteryd 200: — 240: —
613. M. Lindéns underh., Ulriksdal sparb.-medel 52: 36, Björkö 70: — 122: 26
614. Fr. Naglarp 70: —
615. Fr. Hjältaryd, sparb.-medel 116: 40
616. Fr. Lämnhult 25: —
617. Skede ungdomsförening, vid missionär Hahnes besök 10: 80
618. Bäckseda ungdomsföreniug, d:o 7: —
619. Korsberga ungdomsförening, d:o 14: 50
620. Slättåkra ungdomsförening, d:o 12: 65
621. Mamrelunds ungdomsförening, d:o 6: 75
622. Ödshults ungdomsförening, d:o 2: 68
623. Mörteryds ungdomsförening, d:o 13: —
624. Husnäs ungdomsförening, d:o 11: 07
630. På missionens högtidsdag 14 mars, gm M. K., Norrköping 7: —
631. Syföreningen i Ronöholm 65: —
632. C. U., Skebobruk 25: —
633. Ur en sparbössa, gm F. P., Sthlm 117: 10
636. Vänner i Naglarp 14 mars till Judith Hultqvists hemresa, gm L. B. 40: —
637. Den 14 mars, »ett tackoffer till Herrens ära och hans rikes befrämjande», gm G. B., Flisby 29: —
638. G. B., Flisby, till Judith Hultqvists hemresa 5: —
639. P., Oredda, sparask, gm d:o 3: 22
640. Sparask, Brötjehaga, gm d:o 2: —
641. K. F. U. M., Norrköping, koll. och resebidrag 50: —
642. Ulriksdals ungdomsförening, resebidr. 30: —
643. Koll. i Ulriksdal, 23/3 36: 50
644. Näsby ungdomsfören, resebidrag 5: —
645. L. H., Sthlm 10: 51
646. Vänner i U. S. A., gm M. L. 247: 95
647. K. och B. F. 500: —
648. Från en Jesu vän 50: —
650. L. B. 5: —
651. A. E., gm C. Th. E., Kumla 5: —
652. M. H., gm d:o 2: —
653. M. E., gm d:o 2: —
654. V. och C. E., Kumla 200: —
655. Från offerinsamling i Hälsingborg den 18/3, gm J. P. 383: —
656. 29/3, Ps. 103: 2 500: —

Kronor 12,030: 79

S. M. K:s Pensionsfond.

470. Ps. 119: 108 — 50: —
649. »Ett arvode» — 75: —

Kronor 125: —

Särskilda ändamål.

466. K. A., Örebro, till bibelkv. Liu-ta sao underh. — 100: —
467. Ynglingafören. Libanon, Gtbg, till verksamh. bl. unge män i Hoyang — 200: —
479. M. M., Ljungby, till I. Ackzell, för barn- och kvinnoverks. — 25: —
483. L. U., Sthlm, till Anna Erikssons bibelkv. — 250: —
484. D:o, till minne av Marias 50-årsdag til barnhem i Sinan — 50: —
485. Onämnd, till minne av Maria Pettersons barnh. i Sinan — 500: —
486. Långnäs Kr. Ungdomsförening, till en bibelkv. på Puchow station — 25: —
501. L. v. A., till barnh. i Sinan — 5: —
502. A. J., Framnäs, till bibelkv. Klaras underh. — 200: —
503. »Herrens del», till inköp av en häst till O. Carlén — 25: —
504. D:o till inköp av kapellgården i Juicheng — 25: —
514. N. N., Sävsjö, till evang. Sung Cheng-pang, Honanfu, underh. — 300: —
515. D:o, till evang. Tsao Ching ho, Puchow, underh. — 300: —
516. D:o, till bibelkv. Chang Hsiang shih, underh. — 200: —
517. D:o, till en gosses underh. hos Maria Pettersson i Sinan — 100: —
526. »Herrens tionde», O. P., Storhögen, till H. Wang att anv. efter gottf. — 10: —
527. Norra Edsbyns syförening, till barnh. i Sinan, gm I. M. — 100: —
534. Hednavännernas Allians för tre evang:s underh. — 300: —
572. E. K., Ystad, till O. Carlén för missionsgård i Juicheng — 25: —
573. O. L., S. M., Skövde, till halvårsunderh. för O. Carléns portvakt — 100: —
574. S. M., Skövde, till en skolgosses underh. — 75: —
575. Björkulla söndagsskola, till barnh. i Sinan — 14: —
576. A. H., Visingsö, till A. och A. Bergs svenska flagga — 5: —
585. E. Ö., till A. Erikssons verks. i Hancheng — 15: —
586. H. H., Djursholm, för evang. underh. i Hoyang — 300: —
587. P. H., Djursholm, för gossen Wang Pen-chengs underh. — 100: —
588. F. H. H., d:o, för gossen Han Tien-shes underh. — 100: —
589. M. H., d:o, för en flicka i sem:s övningsskola — 100: —
590. Mary, d:o, d:o — 100: —
597. Onämnd, Visby, till Hugo Linder, att anv. efter gottf., gm S. S. — 115: —
600. A. R., Malmö, för underh. åt Maria Petterssons bibelkv. — 100: —
601. C. R., d:o, för en skolgosses underh. — 100: —
603. K. W., Sthlm, till E. Beinhoffs bibelkv. — 300: —
625. M. B., Hejde, till L. H. Linders verks. — 30: —
626. E. G., Stensnäs, till barnh. i Sinan, gm M. K., Norköping — 10: —
627. A. E., Norrköping, till d:o gm d:o — 10: —
628. E. A., Fröberga, till d:o gm d:o — 10: —
629. P. E. W., Djursholm, till evang. Sung Hsi-liens underh. — 50: —
634. Sparb.-medel från söndagsskolbarnen i Krontorp, till en skolgosses underh. i Honanfu, gm S. A. — 12: 58
635. »En tacksam», till hungrande barn i Kina — 5: —

Kronor 4,401: 58

Allmänna missionsmedel	*12,030: 79*
S. M. K:s Pensionsfond	*125: —*
Särskilda ändamål	*4,401: 58*
Summa under mars mån. 1924	*Kr. 16,557: 37*

Med varmt tack till varje givare!

»Lovad vare du, Herre, — — från evighet till evighet.» 1 Krön. 29: 11.

Gåvor till Hemmst för Duvbo.

4:de kvartalet 1923 och 1:sta kvartalet 1924.

M. W., Ytterjärna kr. 20: — på Matmors 50-årsdag. A. L., Duvbo, kr. 5: —. Skärstads syförening: kr. 40: —. Kommminister H. S.: kr. 5: —. A. och A. K., Björkeryd: kr. 10: —. »Syskonringen på fjället» gen. E. W.: kr. 20: —. L. S., Sthlm: kr. 25: —. E. W., Hälsingborg: kr. 20 —. F. P., Björklinge: »Till gran och ljus», kr. 10: —. A. H., Eksjö; kr. 25: —, K. A. G., Åsaka: kr. 5: —. H. P., Karlberg: »Till prenumeration å Morgonbladet» kr. 28: —. E. A., Boarum: kr. 10: —. C. G., Sthlm: kr. 10: —. A. F., Duvbo: kr. 15: —. A. G., Kristianstad: kr. 5: —. A. F., Duvbo: »Lön till extra hjälp» kr. 20: —. E. B., Källunge: kr. 15: —. S. S., Skärstad: »Ur sparbössan» kr. 15: —. Summa kr. 303: —.

In natura: Vännerna U., Värnamo: 1 får Vänner i Björkeryd: 5 ostar. Nye ungdomsförening gen. A. J.: 1 ost. L. L., Sala: 1 par lakan. S. O., Sala: handduksväv. M. L., Värna: 1 ost. A. Ö., Hvetlanda: 1 låda specerier. L. T., Storängen: julklappar. L. L., Sala: Div. tyger, strumpor, garn och sybehör. H. H., Ösby: julgotter, kaffe, te, marmelad. J. S., Malmö: kaffe, cacao, karameller. J. G., Vadstena: 6 par herrstrumpor. L. L., Sala: 1 bunt lärft. E. A., Fröberga: 60 kg. ärter. Lilltomtavänner: ½ svinhuvud, korv och rökt fläsk. Dito: smörgåsmat och köttfärs *varje* lördag. K. H., Bodasjögle: 2 ostar. A. T., Sthlm: 1 symaskin. 1 gryta. R. B., Duvbo: korkmatta i »Fruns rum». A. och H. K., Björkeryd: 1 ostkaka.

För allt hembäres ett varmt tack till var och en av de kära givarna!

Hilma Tjäder.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 44 59. Norr 224 73.

INNEHÅLL:

I den törnekrönte konungens tjänst. — Ett amerikaminne. — Från redaktion och expedition. — John Peterson, †. — Från missionärerna. — Från när och fjärran. — Insänd litteratur. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.